

John D.

MACDONALD

MRTVÁ Z JEZERA

M&G

John D. MacDONALD

Mrtvá z jezera

Z anglického originálu
The Drowner,
vydaného nakladatelstvím
Fawcett Publishers, Inc., New York
roku 1963, přeložil Jiří Spletený
Vydalo nakladatelství ARGO,
jako svoji 84. publikaci
Praha 1995
Vydání první

Copyright © by John D. MacDonald, 1957
Translation © Jiří Spletený, 1995
ISBN 80-85794-76-4

1

Jednoho dne, když už bylo definitivně po všem, když už se nic nedalo změnit ani vzít zpátky, Paul Stanial porovnával údaje a najednou si uvědomil, že on a Lucille Hansonová si byli na Floridě zaplavat ve stejný den a ve stejnou hodinu, i když více než dvě stě kilometrů od sebe. Oba přešli v květnovém poledni písečnou pláž a ponořili se do chladné vody. Ale tehdy ještě nevěděl nic o ní ani o jezeře uprostřed lesa, kde se utopila.

A přece tahle událost změnila jeho život ve chvíli, kdy změnu zoufale potřeboval. Zpočátku připisoval zvláštní význam okolnosti, že zatímco pro ni koupel v tichém jezeře znamenala smrt, on plaval daleko od ní a od té hloupé pláže pod Lauderdale, nekonečně se otravoval a všechno v něm přímo křičelo po změně, která měla na čas spojit jejich životní příběhy i přesto, že její život již vyhasl.

Paul Stanial byl všestranný, chladnokrevně uvažující muž. Uměl se náramně rozparádit, ale vztek dokázal víceméně vždycky držet pod pokličkou a nikdy nedával do souvislosti události, které k sobě nepatřily. Ve chvíli, kdy objevil tuhle osudovou shodu okolností, už věděl, jak to s ní tehdy bylo. I když živou Lucille Hansonovou nikdy nepotkal, mluvil s lidmi, co ji znali, viděl, kde se to stalo, přečetl si její dopisy, a tak pronikl do záhybů její duše. Opakovaně to měl před očima – jako jasnozřivé oko kamery snímající z břehu prostor Daykerského jezera. Viděl, jak stará kára přijíždí v jasném poledním parnu po

zarostlé písečné cestě a zastavuje u jezera. Viděl, jak z auta vystupuje žena, dveře nechává otevřené, svléká si zavínovací sukni a háže ji dovnitř. Na sobě má bílé plavky a sandály. Je opálená a její vlasy jsou plavé a nazlátlé. Podlouhlá tvář, dlouhý krk, malá prsa a štíhlý pas jí propůjčují zdánlivě křehký výraz. Ale oblé boky má široké, stehna a lýtka plná a pevná. Viděl, jak se plácla do stehna a zabila komára. Natáhla se do auta a vzala si nějaké krámy. Zabouchla dveře a svižným krokem přešla na konec malé písčité pláže. Rozprostřela ručník a odložila na něj věci. Setřásla z nohou sandály a potom vykročila k vodě. Cestou si zastrkávala plavé vlasy pod modrou koupací čepici, ve tváři trochu vážný, zamyšlený výraz, jaký mívá žena, když je v myšlenkách u dvou mužů, kteří ji snad milují, i u toho, kterého miluje ona.

Pak se obraz pozměnil, a on viděl, jak se vzdaluje od břehu, zabírá svalnatýma nohama, plynule natahuje ruce, při záběru pravou rukou odvrací hlavu ke krátkému hlubokému nádechu. Pozoroval, jak k tomu došlo. Viděl, že neměla sebemenší naději. Obraz pak sklouzl dolů do jantarového šera sedmimetrové hloubky. Sledoval, jak pomalu osiřele klesá, jak už pro ni všechno skončilo, jak se převrací a na tváři se jí objevuje prázdnota smrti, noří se do porostu a bahna na dně jezera, ještě se zlehka odráží, otáčí se v náhodném proudu, pokládá se na bok, oči rozevřené, zableskne se světélkující okraj bílých zubů, poslední reflexivní šklubnutí levé ruky, vystupující bublinky vzduchu a potom už jen zlověstné ticho v zlatohnědé hlubině.

Ale jeho tehdejší koupel, ve stejnou hodinu na kýčovitě pompézní pláži v Hallandale poblíž výstavných motelů, měla jiný charakter. Agentura tu fušku svěřila jemu, protože – uvědomil si otráveně – připomíná ostatní plážové povaleče, a tak prý bude nenápadnost sama. Tělo měl dostatečně hnědé, protože se lehce opaloval. Měl černé vlasy a hluboko posazené bleděmodré oči. Byl vysoký, měl dlouhé nohy, útlé boky, štíhlý pas, ale klenutý hrudník, krátký silný krk a mohutné svalnaté ruce. Díky upravenému zevnějšku vypadal z jisté vzdálenosti mnohem mladší, než ve skutečnosti byl.

Objektem jeho zájmu byla velice ležérně a mladě vyhlížející hrouda masa a kostí z Bloomfield Hills, stát Michigan, jménem Geoffrey Rogers. Vzal si bohatou ženu, která chtěla stůj co stůj rozvod, ale Rogers kličkoval a svůj souhlas podmiňoval soukromým vyrovnáním. Zjistili, že si trochu zaskotačil s blondátou barmankou z detroitského nočního

podniku. Vyčmuchali je díky telefonnímu číslu, které nechali v aerolinkách kvůli zpáteční letence. Ubytovali se v motelu Beachscape v chatce G jako pan a paní Jeffrieovi z Lansingu.

Paul Stanial měl za úkol sesbírat co nejvíc důkazů, aby se klientka zbavila Rogerse s minimálním vydáním. Najal si nejlevnější pokoj v motelu, aby měl přehled o ubikacích i o pláži. Fotoaparát vložil do plastové krabičky na rybářské náčiní, dal do něj barevný kinofilm a do boku krabičky vyřezal otvor pro širokoúhlý objektiv. Další otvor, dostatečně velký, aby jím mohl prostrčit ukazováček a stlačit spoušť, vyřezal do uzávěru. Clonu nastavil na jasný slunečný den a zaostřil od jednoho a půl metru do nekonečna; širokoúhlá čočka zjednodušila zaměřování. Ona měla bezvýrazný obličej a dost kypré tělo, které už začínalo ochabovat. Celkem bezstarostně se rozvalovali na plážových osuškách a líbali se. Paul Stanial se slunil nedaleko a udělal několik kompromitujících záběrů. Zvětšil je, jak vycházejí z pokoje a vcházejí do něj, jeden záběr byl z terasy chatky, kde Rogers ležel na bílém lehátku a ona naproti němu. Za chvíli vstali, vešli do pokoje a zatáhli závěsy. Stanial odnesl foťák do svého pokoje a šel si zaplavat. Plaval daleko, vznášel se na vlnách a přemýšlel, kolik je potřeba vln na to, aby ze sebe smyl zápach toho páru, a najednou si uvědomil, že takovou práci už nikdy nepřijme. Něco se v něm muselo změnit, když zjistil, že kašle na to, co dělá, jen když mu za to zaplatí.

Film dal vyvolat ve speciální zakázkové laboratoři, objednal si po jednom barevném diapozitivu z každého záběru a čekal padesát minut v klimatizovaném baru na druhém konci ulice, zatímco elektronické zařízení vyvolávalo film. Podepsal účet, vyšel ven, sedl si na lavičku a proti světlu si prohlížel výsledek. Nebylo to žádné umění, ale ti dva se dali jasně poznat a bylo zřejmé, jaký specifický vztah mezi nimi je.

Vrátil se do práce, diapozitivu a účtenku za hotel odevzdal Kippleovi a posadil se. Kippler si prohlížel obrázky.

„Ta žena je pěkná samice,“ zadrmolil Kippler. „A nepáře se s tím. Podívejte, tady je to dobře vidět, ona otvírá dveře, je patrné číslo pokoje, on nese ručníky a krámy. Mimochodem, Charlie má kopii stvrzenky z půjčovny aut. Kvůli úvěrové kartě se na ni Rogers podepsal vlastním jménem.“ Stiskl rty a pozorně si prohlížel jeden obrázek. „V záběru je toho víc, takže jste neměl teleobjektiv. Jak jste na to šel, chlapče? Přidal jste se k nim?“

„Příště mě čeká už i to?“

Kippler na se něj zamyšleně podíval. „Co vás trápí?“

„Poslední dobou jsem jenom špehoval lidi, jeden případ za druhým. Už toho mám po krk. Děláte jen tohle?“

„Většinou.“

„Proboha, dejte mi udělat něco slušného, ať si chvíli nelezu na nervy. Jsem kriminalista. Tahle fuška se mi hnusí.“

„Paule, mám dojem, že jste trochu přetažený. Prubněte L&L. Lásku a láhev.“

„Dovolte mi jednu otázku, pane Kipplere. Jste se mnou spokojený?“

„Jde vám to tady celkem obstojně.“

„Tak mi, prosím vás, dejte něco jako policejní práci, a co nejdřív, nebo jinak musím odejít. Nezáleží mí na tom, že se pozdějc ukáže, že o nic nešlo, jen si musím dát padla od toho postelovýho kolotoče.“

„Pracujete v největší ložnici světa.“

„Vydržím to, jen když budu mít občas změnu.“

Kippler si vzdychl. „Neměl bych to dělat, ale dostanete hned první případ, který se naskytne. Ted tu pro vás něco mám, ale neukážu vám fascikl, pokud nebudete mít lepší náladu. Stavte se ráno, Paule. A uděláte nejlíp, když si do té doby trochu vyhodíte z kopejtka.“

Na Kipplerově radě něco bylo, a tak si dal večer rande s děvčetem, které znal od vidění. Procházeli se po pláži, něco vypili a on si namlouval, že mu je fajn, že relaxuje. Doprovodil ji do jejího bytu ve městě, a jen co vešli do malého pokoje, ani nerozsvítili světlo, ovinula mu paže kolem krku, dychtivě se mu přisála na rty, nehty mu zaryla do zad a přimáčkla se k němu. Chvilku to bylo příjemné, ale najednou to byla v přítmi stejná žena, se kterou si užíval Rogers, stejná žena, kterou tolikrát viděl v různých podobách a situacích.

Odstrčil ji, s dupotem seběhl po schodech a ona za ním něco nazlobeně a zklamaně volala. Bezmyšlenkovitě a bez cíle jezdil autem, vyjel z města a asi hodinu pokračoval na sever, našel cestu vedoucí k pláži a k pozemku na prodej. Zaparkoval a přes mokrou trávu a krtince prošel v šumu příboje na prázdnou, hvězdami ozářenou pláž.

Posadil se na suchý písek a vychutnával mořský vánek. Alkohol mu už vyšuměl z hlavy, ale cítil se uvězněný v mučivém nepokoji, který neuměl popsat a který se podobal touhám dospívajícího chlapce. Ze zkušenosti nastrádané léty věděl, že Paul Stanial jako takový nemůže

dál existovat, pokud opět nenajde rovnováhu. Chtěl práci, za kterou se nebude muset stydět, při které využije všechnu svoji šikovnost, energii a schopnosti. Kromě práce chtěl také ženu. Ženu, která by věděla, jaký je a co potřebuje, aby se jí na oplátku mohl odevzdat on. Aby si rozuměli i beze slov. Ne děvčátko, které neví nic o slastech a strastech světa. Ani takovou, která je z mnoha citových otřesů otupená. Jen taktní, citlivou, zdrženlivou ženu, která se mu odevzdá, až bude mít jistotu, že on ocení velikost daru. A potom se mu odevzdá úplně, ochotně a navždy, protože ví, že bude milována. Je tohle, ptal se, moc dětinská, moc romantická představa? Nechci ženu, jejíž krása vyráží dech. Chci, aby si vážila sebe i mě. A já si Chci vážit jí a svojí práce. Potřebuju přece nějaký smysl, mít pro co žít.

Kdysi měl dojem, že získal takovou práci i takovou ženu, ale obojí se rozplynulo. Dneska, uvědomil si trpce, žiju životem, o jakém sní s otevřenýma očima deset miliónů mužů – zralej drsňák bez závazků, kterej dost vydělává a pracuje v miamském kotli, má volnost pohybu a může navazovat nejrozmanitější kontakty.

Podíval se směrem k jihu, kde se na nebi odrážela bleděružová zář Lauderdale, Hallandalu, miamského komplexu. Jednoduché, přátelé. Všeho nechte a klusejte sem dolů. Největší hedonistické centrum na světě. Gigantická řvoucí sluneční výheň, kde děvky pracují nonstop, kde najdete akorát propečený steaky, kytary, potápění a společenské hry, tancovačky a gin, opojné vzrušení, smích a mosazné trubky, nao-lejované trupy a vlasy vyčesané do stropu. Vstupte, braši. Vítejte v nejkonzentrovanější, nejzoufalejší samotě, jakou kdy člověk vymyslel.

Za hodnou dobu vstal, protáhl se a zazíval, až ho sanice zabořila. Poslední vzdor, pomyslel si. Poslední den zoufalé touhy po tom, co by mohlo být. Odplivl si do písku a pomalu se vrátil k autu.

Později, když už věděl vše, co se dalo zjistit o životě a smrti Lucille Hansonové, si ten den a večer vybavil. Jasně, tehdy to všechno začalo. Možná by bylo dobře začít tím odpolednem, kdy starý hudebník přišel na jachtu uvědomit Hansona, že jeho žena je mrtvá...

Kelsey Hanson – samčí žádost ukojená, mohutné ochablé svaly uvolněné – chrápal na bílém lehátku na prosluněné terase druhé palu-

by své přepychové obytné lodě s výhledem na jezero Larra. Na sobě měl modré lesklé šortky. Ústa jako vrata měl ve spánku dokořán.

Na velké roztažené plážové osušce se na dlažbě ospale rozvalovala nahá dívčina a otráveně na něj koukala. Bylo jí devatenáct, studovala místní vysokou školu. Jmenovala se Shirley Feldmanová. Kdyby tak Kelsey spal trochu přitažlivěji! Zívla a malátně vystavila tělo žáru odpoledních paprsků. Kolem sluneční terasy byla dřevěná zástěna, která ji ukrývala před světem. Sladce zpocené opálené drobné děvče s úzkou senzitivní tvářičkou pod pevnou hřívou sřápatých černých vlasů, se štíhlým pružným pasem, pěkně zaoblenými boky a pevnými prsy. Sluneční paprsky se jí příjemně a lehce opíraly o kůži, přestože na místech, kam se dostaly zřídka, ji teple svědily. Sportovní sukénka zelené barvy, odkopnuté sandály a rafinované spodní prádlo ležely poházené opodál, pohotově shozené na čtyři nádechy mezi vínem a milováním.

Jen kdyby nespál tak... tak nechutně. Kazí to dojem, pomyslela si. Cítila se proto zneužitě. Dalo se vybrat z několika typů. Starší chlap – Kelseymu bylo přinejmenším třicet – hledá nový jasný pohled očima intelektuálky, která je schopna odhalit faleš jeho emocionálních názorů a postojů a rozumnými důkazy na ně poukázat. Muž z poloviny století, usměrněný, který znovu reviduje svoje samčí záměry. To byl, ukázkový typ, jak to zešířila prodiskutovala s Debbie. Ale když se Debbie vzdala a – v jistém smyslu – jí ho přenechala, prohlásila, že to všechno byla čistá vypočítavost. Prý se Hanson zapsal na pár přednášek a potlouká se kolem školy, jen aby si pohrál s děvčaty, která mu snadno skočí na špek a naletí na pózu ztraceného beránka. Ale muselo v něm být něco víc. Debbie nevydržela, protože neměla dost trpělivosti na to, aby ho pochopila. Ušklíbala se a prohlašovala, že chlap jako Keisey se umí na povel rozplakat při představě pokrájené cibule.

Jestliže toužil doopravdy jen po novém pohledu, tak by mu měla ukázat, že to není až tak důležité, že se stal obětí sociálně sexuálního traumatu založeného na nějakém puritánském a primitivním vědomí hříchu. Osvobozená od sexuálních předsudků svým mládím a pesarem mu Shirley jistě dokázala, a ne jednou, že jde jen o zdravě přátelský reflex. Pokyny vydává se smíchem, aby dosáhli správného, zručného a opravdového vyvrcholení; ne aby je to zavazovalo, aby měli nepříjemný a provinilý pocit a styděli se. Ta Kelseyho prokletá upjatá man-

želka zřejmě, jak se patří, přispěla k jeho větší citové nestálosti. Takže pro ni zbyl příjemný, milý a nepřiliš náročný úkol dokázat mu, že absolutní důvěra je doopravdy konečná nevinnost.

Jen se divila, proč by to celé mělo větší smysl, kdyby ve spánku nevypadal tak nechutně.

Ale mohla to brát i z příjemnější stránky. Svaly, peníze a mercedes, steak, víno a motorová loď určité zpříjemňovaly život studentce s nadprůměrným IQ, život určité poučnější než byly newjerseyské začátky. Kdyby chtěla jen ležet v knihách, tak to už mohla jít rovnou na nějakou newyorskou městskou školu.

Kdyby ve spánku nevypadal tak bezbranně a dětsky. Hned by bylo všechno lepší. Kelsey měl právě grimasu kuřáka cigaret v kongresovém hotelu. Vyvolávalo to v ní nedefinovatelný pocit. Jakýsi nepokoj.

V horkém odpoledním tichu najednou zaslechla zvuk kroků, blížících se pomalu schodištěm spojujícím spodní palubu s terasou a obytnými prostory. Rychle a bez dechu se posadila, znehybnělá panikou, která ji samotnou překvapila. Z namáhavého šourání usoudila, že to je starý skladatel, kterému Hansonovi rodiče na dobu svého výletu kolem světa přenechali do užívání vilu. Pomalu vstala, zdvihla velikánskou osušku a zabalila se do ní, na prsou ji převázala a konec zastrčila do záhadří, jako by měla na sobě sarong. Poskytnout starci, jako byl Habad Korody, zadarmo jídlo a ubytování bylo patetické a typické gesto, hlad po kultuře.

Čekala, kdy se objeví. Starší generace ho kdysi měla v oblibě. V dějinách hudby figuroval jako zaprášená poznámka pod čarou. Hansonovi si samozřejmě představovali, že bude bydlet v jejich velkém domě a komponovat, dokud se nevrátí. Když umře, nikdo tam nepřibije pamětní desku.

Korody vystoupil na poslední schod, chvíli postál, nabíral dech, a zíral na ni. Měl na sobě velký slamák, sandály a khaki kraťasy, ve kterých se ztrácel. Jeho prastaré tělo bylo vysušené, šlachy a kosti potažené pergamenově hnědou kůží. Uprostřed hubené holé hrudi trčel bílý chumáč chlupů. Hleděl na ni pronikavýma stařeckýma očima zpod široké střechy slaměného klobouku.

„Co tu chcete?“ zeptala se pateticky.

„Přicházím se zvěstí ke králi, ó, spanilá panno,“ pronesl, došoural se k lehátku a železným hrotem taktovky bodl Hansona do měkkého boku.

Kelsey se v okamžiku probral a vypadal nechápavě. Sedl si a zíral na starce. „Co se, kurva, děje?“ řekl nepřítomně.

„Nefunguje vám tady telefon, a tak mě vyrušili nahore ve vile, zda bych vám to sem nešel povědět. Jděte do nemocnice. Něco se stalo vaší ženě. Vyhledejte nějakého Walma.“

„Lucille? Lucille se něco stalo?“

„Nic víc mi neřekli.“

Kelsey Hanson seděl chvíli nehybně, potom se vzpamatoval a rozeběhl se ke kajutám, skleněné šoupací dveře nechal otevřené. Stařec se díval na Shirley. „To je teda škola!“ zašeptal. „To je teda výchova!“

„Co je vám do toho? Co jste vlastně zač?“

Stařec se ušklíbl. „Proč ten hněv a zlost? Útočí na vás někdo?“

Hanson přiběhl zpět v kalhotách a v rozhalence. Bezvýrazně na ně koukal a rozeběhl se ke schodům, cestou si uhlazoval kapsy.

„A co já!“ zakřičela dívka zlostně. „A co já?“

Zastavil, obrátil se a hodil jí desetidolarovku. Nezachytila ji. „Zavolej si taxíka,“ křikl a seběhl po schodech. Jeho auto zařvalo, rozrylo štěrka a vyrazilo do zatačky.

Shirley zdvihla bankovku a posbírala svršky. „Staříku, vzkaz jste předal.“

Podíval se na ni. „A další mám pro vás. Jestli to pro vás má nějaký význam. Lidský hlas je jemný nástroj. Neřekli to do telefonu přímo, ale bylo to jasné. Jeho žena je mrtvá.“

Sluneční svit získal jinou kvalitu. Děvče se začalo chvět. „Vy víte všechno,“ řekla.

Pokrčil rameny. „Znám žabky, jako jste vy. Prima žabky. Nic se nemění. Chvilíčka vzdoru a pocitu viny, že si pohráváte s prázdným chlapem, jako je tamten. A nakonec se dostanete přesně tam, odkud chcete utéct, děvčátko. Věci, o kterých si. myslíte, že vám nevoní. Domov, manžel, děti. Úžasné!“

„Vždyť o mně nic nevíte!“

„Poznal jsem vás před čtyřiceti lety a vůbec jste se nezměnila. Jeho žena je mrtvá. Oblečte se. Pojdte do vily a zavolejte si taxík.“

Obrátil se, šel ke schodům, chytil se zábradlí a započal těžkopádný sestup.

2

Sam Kimber se sklesle svalil na dubovou stoličku v prázdné kanceláři šerifa Walma a řekl unaveně: „Harve, nezdá se ti, že se přespříliš věnuješ tomu utonutí? Dobře víš, že i tak to mám těžký.“

Harvey Walmo smutně pokýval velkou hlavou. Obvykle se tvářil smutně a nebo plačtivě. „Same, vím o tom, ale dětma nezatopíš. Musíme vypátrat, kde Lucille Hansonová byla a proč. Vidiš tu někde náskou stenografku s notesem? Jsme tu jen my dva. Tak jakej byl tvůj přesnej vztah k zesnulé?“

„Ježíšikriste,“ vzdychl si Sam Kimber. Byl to vysoký šlachovitý, svalnatý muž, majitel bledých očí a nenuceného, ale přitom autoritativního výrazu. „Můžeš si na to odpovědět sám. Když mám přesně definovat svůj vztah k Lucille, tak byla vlastně mou ženou, což si sice všichni mysleli, ale nikdo to nevěděl natuty.“

Walmo překládal papíry na stole sem a tam. „Kdy začal tvůj intimní vztah se zesnulou?“

Sam Kimber vyskočil ze židle a překvapeně a nazlobeně se díval na Harveye. „Prosím tě, pověz mi, co to...“ Vtom se zarazil a poslouchal poplašené zvonění odněkud z podvědomí. Hned mu bylo všechno jasné. Nevybavoval si už, jak dlouho se vlastně zná s Harveyem, proto ho pokládal za výjimku z pravidla, podle kterého je každé přátelství

něčím podmíněno a ohraničeno. Po letech honů, rybaření, hazardních her, pitek a záletů s Harveyem Walmem a díky přimluvám na správných místech, které pomohly Harveyovi před několika roky k postu šerifa, si myslel, že jejich přátelství je pro oba něco skutečného a trvalého. Pohlédl do Harveyových smutných očí a kdesi vzadu v nich zahlédl nenápadnou změnu a záblesk, něco jako uspokojení, a uvědomil si, že za všechny ty roky se teď poprvé projevila skrytá žárlivost a nevraživost. Zesmutněl z toho. Tak i tohle přátelství bylo falešné. Zde a v téhle chvíli má Harvey Walmo poprvé za všechny ty roky možnost trochu potrápít svého dobrodince a působí mu to radost. Protože, konec konců, oba začínali z ničeho, a Harvey si zřejmě myslí, že to všechno byla otázka štěstí, a ne že Sam je šikovnější.

Sam se opět svalil na židli, přendal nohu přes nohu, s předstíraně milou grimasou se ušklíbl a řekl: „Každej, komu patří lány lesů a parcel a drobký toho či onoho v těchhle třech okresech, by trval na svejch právech a přivolal by advokáta, kdyby do něj začal rejpat šerif. Ale my dva jsme byli odjakživa kamarádi, Harveyi, no ne?“

„Vždyť já si jen...“

„Ty si jen děláš svý, jak si přísahal voličům, a já si tě proto vážím. Jsem hrdej, že mým přítelem je člověk, který za každou cenu dostojí povinností, a zvyšuje tak svý šance na znovuzvolení.“

Walmo seděl chvíli jako zařezaný. „Same, nikdy jsi mi nic takovýho neřek.“

„Nikdy jsem neměl důvod. Todle je horkej měsíc a horkej den a mohli bychom už přestat unavovat jeden druhýho a zase mluvit rozumně. Chceš po mně, abych mluvil o Lucille, tak budeme mluvit o Lucille. A všechno bude jako dřív.“ Ale oba víme, pomyslel si Sam, že to vůbec není pravda, ale od teďka s tím budeme muset žít.

„Vždyť to chci kvůli tobě, Same,“ řekl Walmo.

„Je mi proti srsti o ní mluvit. Budu ti vyprávět o jakýkoli fajnový buchtě, jako byly tehdy ty dvě z Arkádie, pamatuješ? Ale Lucille, to je jiná. Seznámili jsme se, ještě než se rozešla s Hansonem, ale bůhvíjak jsem se jí nezabejval, říkal jsem si jen, že je to skutečně čupr kost, kterou si Kelsey našel nahoře v Bostonu, oženil se s ní a přivedl ji sem dolů, věděl jsem, že se oba přátelí s partou, co se dokáže k chlastu postavit čelem. Kolem jejich rozchodu se ve městě nadělala spousta tlachů, takže si určitě zaslech nějaký klepy, ale klidně můžeš znát

pravdu, totiž to, co mi vyprávěla Lucille. Před jedenácti měsíci, v dubnu loňského roku, se jednou vypravili s Keaverovými na vejlet ze Stuartu do Bimini tou obrovskou lodí, co tehdá Kelsey vlastnil. Tři roky byli spolu, Kelsey se rád napil a občas si s nákou pohrál, a Lucille čekala a doufala, že jednou dospěje, a bude z něho chlap. Ze začátku s nima byli Jase a Bonny Yatesovi, ale pak museli odletět domů. Myslím, že den nato si vyjeli lodí a kotvili poblíž nějaký pláže; Lucille a Stu Keaver jeli člunem na břeh a Kelsey a Lorna Keaverová zůstali na palubě. Lucille si vzala do hlavy, že zpátky doplave, a vylezla na palubu po žebříku neúmyslně potichu a přistihla Kelseyho s Lornou, jak si to rozdávaj. Udělala pořádnou scénu, ale Lorna a Kelsey jí nepřipadali příliš zaskočení, jak by podle ní měli bejt. A když se Stu vrátil na loď a zjistil, o co kráčí, taky se kdovíjak, nevzrušoval. Všichni se krapet napili a pak padaly narážky, který Lucille nejdřív nechápala, až jí najednou došlo, že ji chtěj přemluvit k šoustání se Stuem Keaverem. Řekla, že v ten moment absolutně vystřízlivěla, dívala se do jejich zvířecích očí, viděla, jak slintaj blahem, poslouchala jejich oplzlosti a věděla, že už tam víc nemá co pohledávat a že končí.“

„A kurva!“ hlesl Harvey Walmo.

„Jakmile se vrátili do loděnice, Lucille sbalila fídlátka, frnkla jim a odletěla zpátky do Lauderdale a pak sem, a než ji Kelsey dohonil, přestěhovala se z vily do motelu Orangeland, rozhodnutá vrátit se na sever. Kelsey za ní přišel, kňučel, prosil a sliboval, ale prej to s ní ani trochu nehlo. Ale chtěla bejt spravedlivá a posléze trvala na jednoleté právní odluce, dohodli se, že zatím zůstane tady a Kelsey jí bude pravidelně dávat nějaký peníze, a jestliže se do roka nic nezmění, podá tady na Floridě žádost o rozvod. On souhlasil, protože Lucille byla v takovém stavu, že s tím stejně nemoh nic dělat. Následující měsíc stejně tu žádost podala.“

„Jak to chtěl Kelsey vysvětlit rodičům?“ zeptal se Harvey.

„Správná otázka a myslím, že si na ni můžeš i sám odpovědět. Stárka zbožňuje Kelseyho a podle ní to všechno byla jen drobná manželská roztržka, ale starej John Hanson si už dost dlouho myslí, že jeho jedinej synáček nemá ani cenu provazu, na kterým by se houpal. Starej John měl Lucille rád, pokládal ji za Kelseyho poslední šanci něčím bejt. Kdyby se rozvedli, otec by ho pronto vykop z hnízda, i

kdyby babuša dělala nevím jaký brykule. Ale teď nevím. Když v únoru vyráželi na cestu kolem zeměkoule, John přikázal Kelseymu dohlížet na pozemky, ale pochybuju, že tam někdy páchnul.“

„S Lucille ses sprátlil, když se odstěhovala?“

„Asi po měsíci. Odstěhovala se na Citrónovou ulici do jednoho z těch bytů, který spravuje paní Careyová, a po dopolednách začala pracovat u doktora Nila jako sekretářka. Kelsey jí nedával peníze zrovna pravidelně, ale tam na severu měla v čemsi uloženou hotovost, kterou si mohla vybrat. Sedm tisíc sto dolarů a nějaký drobný, a myslela si, že kdyby tady ty peníze investovala, mohla by z toho mít něco na přilepšenou. Slyšela, že čeho se prej dotknu, to se přemění na peníze, a když už jsme se tak znali, přišla se poradit. Řekl jsem jí, že nejsem finanční poradce. Po pravdě řečeno, myslel jsem si, že i ona patří k takovým, jako jsou Yatesovi, Keaverovi, Bryeovi a jim podobní. Možná jsem k ní byl trochu surový a to pro ni byla poslední kapka, schovala si tvář do dlaní a rozplakala se. Hezká mladá žena. Ty plavý vlasy a vůbec všechno. Najednou jsem chtěl být jemnější. Trochu jsem ji provezl a ukázal jí to i ono a Lucille se mi po chvíli světila, jak se její sny rozsypaly jako domeček z karet. Tak jsem ji vzal do kšeftu s velkoobchodem, těch sedm tisícovek jí okamžitě začalo vynášet devadesát měsíčně. Cítili jsme se spolu dobře a rozuměli jsme si. Protože jsme byli často spolu, množily se řeči, ale mezi náma k ničemu nedošlo, vždyť mně bylo čtyřicet sedm, děti mám dospělý a Kitty zemřela v padesátém třetím, a jí bylo pouhých devětadvacet. Tváříš se zvědavě, Harveyi, a zdá se mi, jako by ses i trochu zpotil, ale jen se klidně opři, protože nezacházím do žádných detailů. Jednou jsem byl předvolán do Jacksonvillu, měl jsem tam zůstat přes víkend kvůli nějakým právníckým tahanicím, byl jsem sám na hotelu, úplně zničený z toho, jak mě tam chtěj přitlačit, a tak jsem jednoduše zvedl sluchátko a zavolal jsem jí; v pátek v jedenáct v noci jsem ji vytáhl z postele a řekl jsem jí, že jsem tak maličkej, že s kloboukem na hlavě bych prošel pod krokodýlem, řekl jsem jen, kde jsem a ať za mnou přífrčí, jak může nejrychlejc. Dlouho nereagovala a pak to ve sluchátku cvaklo. Zavěsila. V sobotu v noci jsem se dovlekl do hotelu po těch daňovejch šarvátkách, vešel jsem do svého pokoje a ona tam seděla bledá jak stěna. Pokusila se o úsměv a chtěla něco říct, ale jen jí začaly po tváři kanout slzy. Nevím nic o lásce, Harveyi. Kdekdo to slovo omílá. Ni-

kdy jsme to nikomu nevěšeli na nos. Ale cítili jsme se spolu dobře a Lucille byla taková ženská, to si ani nedovedeš představit. Nevím, zda bych si ji byl vzal, protože na to nikdy nepřišla řeč. Ale je mi jasný, že dokud žiju, Lucille mi bude chybět.“

Po delší pauze si Harvey navlhčil rty a zeptal se: „A včera?“

„Noc jsme strávili na mé chatě za beetleským potokem a měli jsme tam svá auta, protože já jsem měl jet brzo ráno za obchodem do Lakelandu a ona do práce. Chtěl jsem, aby s tím sekla, ale Lucille řekla, že by se pak cítila jako žebrák. Nikdy si nevzala ani cent, ani žádné větší dar, jen drobnosti, a dávala mi stejnou měrou. Ona odjela první, já jsem po snídani poklidil a odjel do Lakelandu. Vráťím se do města, vylezu z vozu a první, koho potkám, je Charlie Best. Bylo tak kolem třetí, a říká mi, že Lucille je mrtvá. Nohy mě přestaly poslouchat, před očima mlha a nemoh jsem normálně uvažovat. A večer jsem se opil jako nikdy v životě.“

„Neřekla ti, co měla v plánu dělat odpoledne po práci?“

„Večer jsme měli jet autem do kina v přírodě, měl jsem ji vyzvednout kolem šestý; napřed jsme chtěli něco zakousnout. Nevzpomínám si, že by zmiňovala, co má odpoledne na programu.“

„Byl ses tam s ní někdy koupat?“

„Vždyť víš, Harveyi, na plavání mě neutáhneš. Párkrát jsme tam byli na výletě a já jsem se díval, jak se koupe. Trochu jsem ji škádlil. Říkal jsem, že mi ten pozemek už dost dlouho patří, že ho rozparceluju a prodám. Jezdí tam spousta lidí a dělaj tam bordel. Nevěděla, jestli to myslím vážně. Zaplavala si, snědli jsme, co jsme měli, ona si chvíli zdřímla na sluníčku, já se na ni díval a myslel jsem na to, jak může být člověk někdy tak šťastný.“

„Prý výborně plavala.“

„Zlehka klouzala po hladině a nikdy nebyla zadejchaná, když vylezla z vody.“

„To je jen normální vyšetřování, Same.“

„Jak chceš, Harveyi.“ Sam Kimber se pomalu zvedl do svých stodevadesátiosmi centimetrů. „Chtěl bych tě požádat o jednu maličkost. Lucille a já jsme si dost navzájem důvěřovali. Při tý daňový perzekuci a po tom všem mi s něčím soukromě helfla a já teď potřebuju nějaký záznamy. Potřeboval bych se dostat do jejího bytu a vzít si je.“

„Kde jsou? Postarám se, abys je dostal.“

„To přesně nevím. Říkal jsem jí, aby je nenechávala někde jen tak.“

„Jak vypadají?“

„Abys mi rozuměl, Harveyi, nejraděj bych si pro ně zašel osobně.“

Sam vyčkával a doufal, že to vyznělo docela přirozeně. Dosud nikdy nemluvil s Harveyem Walmem tak opatrně. Ale už si jím nebyl tak jistý. Přemýšlel, co se mu asi doneslo o jeho patáliích. Nebylo těžké odhadnout, co asi Harvey slyšel. Sam Kimber má velké těžkosti. Chtějí ho dostat za podvod, a když se jim to podaří, oškubou ho a možná i zavřou. Ale jestliže Harvey uvažuje tímto směrem, čeká ho nepříjemné překvapení, až se hladina zklidní. Jistě, hoši z Jacksonvillu hrozili, že ho obviní z podvodu, ale neměli velkou naději, že by to prošlo u soudu. Je totiž velký rozdíl v tom, jak se má v podobných situacích postupovat. Pomaloučku potichoučku jako vždy si vypracovali svůj plán, náhle mu předložili kontrolu účetnictví a požadovali pokutu osm set dvacet dva tisíce dolarů, úroky a vrátit daňové poplatky. Něco takového by ho dostalo na kolena. Ale Sam rozhýbal své daňové poradce a právníky, rozestavěl je na palebnou linii a začal se handrkovat. Poslední požadavek byl už jen okolo tří set čtyřiceti tisíc a jejich protinávrh sto sedmdesát tisíc, které složí v hotovosti do tří měsíců. Gus Gable odhadoval, že kompromisní dohoda se bude pohybovat někde na dvou stech dvaceti pěti tisících. Konec konců, jak vysvětlil Gus, mají v rukách Samův kompletní a podrobný osobní bilanční list, a kdyby od něj žádali větší sumu, než je tahle, přinutí ho ho zbavit se mnoha výnosných podniků, což by, konec konců, znamenalo zabít slepici, která by jim v budoucnosti měla snášet zlatá vajíčka. Pořádně ho pumpnou, jen co je pravda, ale sehnat tuhle sumu by neměl být až tak velký problém.

Byla tu však jedna maličká položka, kterou jim vyfoukl před nosem, a kdyby se objevila na osobním bilančním listě, putovala by rovnou do banky, přímo do jejich nenasytného chřtánu. A to bylo těch sto šest tisíc dolarů hotovosti. Když ho zažalovali, vymohli si soudní příkaz uzavřít všechna známá konta. Ale ke dvěma nejdůležitějším se nedostali hlavně proto, že Sarri byl příliš opatrný na to, aby si je otevřel. Takže vyrazil do Waycrossu a Pensacoly, sbalil peníze do modré letecké tašky a pak přemýšlel, kam se s nimi vrátit. A po zvážení a zavržení několika vachrlatých plánů dal tašku jednoduše Lucille, poprosil ji, ať ji uschová u sebe, a aby uspokojil její zvědavost, řekl jí, že

to jsou peníze, ale neřekl kolik. Řekl, že to jsou nezdaněné peníze, které mu svěřil syndikát na koupi pozemku, že o tom neexistuje žádné potvrzení a nemůže riskovat, aby mu je pracovníci bernáku sebrali a použili proti němu jako důkaz podvodu. Tvrdil jí, že může dokázat, že ty peníze nepatří jemu, ale pak by musel vyzradit tolik, že by pokazil celou věc, na které pracují. To jí stačilo a slíbila, že je dá na bezpečné místo a zapomene na ně. Je to směšné, pomyslel si Sam, pozorujíc Harveye, jak se rozhoduje, ale tím, že už Lucille není, přestaly být ty peníze tak důležité. Najednou je mnohem méně věcí, za které by se daly utratit. Ale i tak je to slušná hotovost, hodí se na budoucí spekulace.

Harvey si povzdychl a napsal vzkaz pro paní Careyovou, ve kterém ji žádal, aby pustila Sama do bytu pro osobní věci. Lístek podal Samovi se slovy: „Řekl jsem jí, ať to nechá zamčené, dokud se od soudu nedozvíme, komu ty věci patří. Přijde někdo z její rodiny. Asi bude nutné dohodnout se s Hansonem.“

Když Sam Kimber nekompromisně, slušně a s úsměvem zavřel paní Careyové dveře před nosem a ocitl se sám v malém bytě, najednou se cítil unavený, a slabý. Sedl si na pohovku a zdálo se mu, že každou chvilku zaslechne cinkot nádobí z kuchyňky a pak to její nemelodické veselé pobrukování, klapot podpatků po linoleu. Tady v bytě se nikdy nemilovali. Lucille to přísně zakázala. Ale její přítomnost byla téměř hmatatelná. A bylo to ještě horší, když začal prohledávat šatník v ložnici. Byla tam její vůně a všechny šaty na věšácích mu byly známé. Když se přesvědčil, že modrá taška v šatníku není, unaveně se posadil na postel, pokusil se přemýšlet, kde by mohla být, ale přistihl se, že vzpomíná na ni, na její překrásně živý zamilovaný úsměv, koketní zavlnění sukně a boků. A jak byla někdy vážná a smutná, vtipkování s ní nepohlo. Díky jemným rysům, útlému pasu a malým nadržům vypadala křehce, ale byla pružná, pevná a silná. Nelíbila se jí vlastní postava, nelíbily se jí kulaté boky, pevná stehna. Objektivně viděl, že pokud jde o dokonalost, byla stehna a boky v nepoměru, ale ne natolik, jak jí to přišlo; sladké a drahé břemeno nyní navždy ztracené. Sam si hlasitě vzdychl a ten zvuk ho v tichu pokoje vylekal.

Zanedlouho se přesvědčil, že taška v bytě není. Nebylo místa, které by neprohledal a kam by se dal ukrýt podobný předmět. Zmátlo ho to. Možná nepokládala za správné nechávat ji v bytě a dala ji někam jinam. Ale kdyby to byla udělala, nejdřív by se ho jistě zeptala. Rozhodování ráda nechávala na něm. Mnohokrát mu říkala, že v jejím životě je prvním skutečným mužem nepostrádajícím autoritu, prvním mužem, u kterého se cítila jako dívka.

Když otevřel, paní Careyová už čekala s klíčem v ruce, její vrásčitá tvář zmrzla do grimasy posvátného nesouhlasu. „Trvalo vám to dost dlouho. Máte to, pro co jste přišel?“

„Děkuji, mám.“

Rázně otočila klíčem a řekla: „Ste dost starej na to, abyste jí dělal otce, Same Kimbere.“

„Moje řeč, Martho.“

„Nedá se spočítat, kolikrát vůbec nepřišla domů. Možná byla po každý s váma. Možná ne. Není nad starýho blázna, když začne běhat za blondátou hlavou.“

„Byl ještě někdo v bytě od té chvíle, co se to stalo?“

„Jen kdyby měl klíč. Bydlím vepředu a todle je vzadu, a kdybych měla registrovat všechny příchozí, nic jinýho bych nedělala.“

„To máte její klíč?“

„Od každýho bytu sou dva, spolehlivý zámky, a tendle je rezervní. Vyříd'te Harveyovi, že chci nazpátky její klíč nebo prachy na novej.“

„Viděla jste ji včera?“

„Zahlídla sem ji. Nikdá sme se moc nebavily. Viděla sem ji na rohu, jak se krátce po poledni vrací od doktora Nila, potom asi po půl hodiny odjela svým autem. Noc před tím vůbec nebyla doma, vrátila se brzo ráno v jinejch šatech, než když odcházela, tak jsem si pomyslela, že zřejmě bydlí eště na jiným místě, ale předpokládám, že vy o tom víte víc než já.“

„Třeba i vím,“ řekl Sam a tak na ni zamrkal, že zděšeně zalapala po vzduchu.

„To je vrchol!“ zasyčela.

Vyšel ven a uvelebil se ve svém obrovském světlém chrysleru. Projížděl pomalu Citronovou ulicí, pustil naplno klimatizaci, na chvíli automatikou stáhnul všechna okna, aby vyvětral horký vzduch. Když je opět zavřel, zdálo se mu, že se auto řítí neskutečným tichem v osle-

pujícím jasném odpoledni. Projížděl centrem městečka podél prázdných aut, prázdných chodníků a zářivých výkladů. Když se přibližoval k cestě vedoucí na parkoviště za svým podnikem, zaváhal, ale potom pokračoval. Dojel na konec ulice, přešel kolem parčíku za bloky veřejných budov v maurském slohu a po několika minutách si uvědomil, že je venku z města na Browerově třídě, nechává za sebou obchodní centrum a letní kina a směřuje k místu, kde zemřela. Po deseti minutách zabočil doprava. Jel zhruba kilometr a zabočil nalevo na zarostlou písčitou cestu. Listí šustilo o trup auta a Sam přešel tři sta metrů po svém pozemku dolů ke břehu jezera. Odjakživa to bylo Daykerské jezero, až do té doby, než ho majitel, který zastavěl druhý břeh, nepojmenoval Plamenák. Kimberovi patřilo osm set metrů pustého a neupraveného pobřeží na téhle straně jezera. Potěšilo ho, že tam nikdo neparkuje.

Takže odešla-li z bytu v půl jedné a jela rovnou sem, uvažoval, tak tady by byla ve tři čtvrtě na jednu. Zaparkovala přesně tady, kde teď stojím. Zřejmě ještě doma si vzala plavky. Přes ně natáhla ovinovací sukni. Vystoupila z auta. Sukni hodila dovnitř. Odnese si věci dolů na ten kousek písku. Ručník, plážovou tašku, tranzistorák. Pak šla do vody. Nejdříve tři kroky, potom jí voda sahala po pás, nakonec hloubka.

Šel k písku. Přemýšlel, zda chce takhle trestat sám sebe. Křičela o pomoc? Čemu to prospěje? Zaslechl motor, podíval se na jezero a viděl, jak se přibližuje modrá loďka poháněná malým přídatným motorem. Seděli v ní dva hubení, pružní a opálení chlapci, vlasy měli sluncem vyšisované téměř do běla. Jasně i přes hluk motoru slyšel jednoho z nich. „Přesně tam se utopila, kousek odtud, kde stojí ten chlapík. A Jug neměl nádrže ani nic, jen potápěčský brejle a ploutve. Našel ji tam dole napodruhý. Našel ji dřív, než vůbec poldové spustili člun, aby ji hledali. Myslím, že to bylo přesně tady.“ Vyšší chlapec vypnul motor a loďka prudce zpomalila. Dívali se upřeně do vody.

„Jaká je tady hloubka?“ zeptal se menší chlapec.

„Jug říká, že sedm metrů.“

„Byla tam dlouho?“

„Dost dlouho.“

„Jak se to ten podělanej Jug vůbec dozvěděl?“

„Viděl spoustu lidí, tak k nim šel. Jako dycky měl ve člunu potápěčský brejle a ploutve. Mohly bejt tak dvě hodiny. Ani jsem se sem nedostal, abych se podíval. Ale viděl jsem přijíždět sanitku.“

„Jimmy, když byla sama, jak někdo moh vědět, že se utopila?“

„Ty si ale trouba.“

„Proč bych byl trouba?“

„Zaplavat si sem přijdou i jiný, no ne? A viděj zaparkovanou káru, ručník a tak, trand'ák hraje, a nikde nikdo. Rozhlížeš se kolem, znervózní a začnou volat, a nikdo neodpovídá. Pomyslej si, že asi odjel lodí, ale po člunu ani stopa. Tak někdo zajel k pumpě a zavolal šerifa. Seběhla se spousta lidí. A přišel Jug a našel ji. Říká se, že dostala křeč.“

Sam Kimber se pomalu vracel k autu, vycouval a odjel. Souhlasilo to se zprávou v novinách. Všechno pěkně sedělo. Kromě malého problému chybějících sto šesti tisíc dolarů. A nikomu nemůže říct, že zmizely. A právě proto to vypadá, že není něco v pořádku.

Vrátil se do města, zaparkoval vzadu za podnikem, odemkl zadní vchod a vyjel nahoru malým soukromým výtahem. Budova byla čtyřpatrová, dal ji postavit před pěti roky, když se rozhodl odejít z domu, co postavil pro Kitty. Zadal stavbu Stavební společnosti Sam-Kim z federálních peněz, pak ji celou pronajal podniku Kimberland na dlouhodobý nájem, a když se Kimberland postavil na vlastní nohy, opět pronajal dvě spodní poschodí. Obstaral si výjimku, aby si v horním poschodí mohl zařídit byt a soukromé kanceláře. Podniky Kimberland, Stavební společnost Sam-Kim, Lesy Kitty-Kim a pár menších byli ve třetím poschodí.

Šel do kuchyně a otevřel si plechovku chlazeného piva, poodešel k oknu a hleděl na západ směrem k jezeru Larra. Tam u Hansonů prožila Lucille pár krátkých roků s Kelseym Hansonem. Na tom druhém břehu jezera měli lidé jiné peníze. Solidní staré peníze, které s sebou přinesli, solidní staré společnosti ze severu. Mý peníze jsou jiný, pomyslel si. Peníze, jaký naškrábe chudej kluk, když má štěstí a vynoří se z močálů ve správným čase s kladivem, starým náklad'ákem, kapsou plnou hřebíků a má dost zdravé drzosti, aby věřil, že se mu bude všechno dařit.

Uvědomil si, že se zapomněl naobědvat, tak snědl kus sýra a otevřel si druhou plechovku piva. V tu chvíli na něj dopadly další vzpomínky

na Lucille, nemohl se jim ubránit. Nikdy se necítila dobře v tomhle bytě, cestou sem a nebo odtud se nepohodlně krčila na předním sedadle. Nejlepší byla chata, východisko na konci ničeho. Tam se uměla nejvíce uvolnit, být sama sebou, když nemusela podvědomě naslouchat zvukům z okolí.

S pivem v ruce rázně přešel přes velký obývací, o kterém Lucille prohlásila, že ho vytapetoval zženštilý dekoratér z Orlanda, jako by to byla hala filmového klubu. Otevřel zvukotěsné dveře vedoucí do sekretariátu a zaslechl usilovné tůukání psacího stroje, které náhle ustalo, protože Angie Powellová překvapeně vyskočila a chytila se za hrdlo. Paní Nimmitsová u rohového stolu právě obsluhovala tabulátor a říkala: „Přísahám, pane Same, když vejdete těmi dveřmi čtyřicetkrát za minutu, Angie čtyřicetkrát vyskočí z kůže.“

„Nenapadlo mne, že tam jste,“ omlouvala se Angie.

Sam Kimber přešel svoji prostornou pracovnu s Angie v patách, ruce měla plné papírů. Zavřela za sebou dveře. Sedl si, dopil pivo, plechovku odhodil do koše a zeptal se: „Tak jaké nové pohromy nás dnes čekají?“

Sama obyčejně znervózňovalo, že mu Angie obyčejně říkala nejméně důležité zprávy, za každou čekala na instrukce a dělala si poznámky do notesu. Angie Powellová byla statná, zdravím kypící ani ne dvacetiletá dívka, bez podpatků měřila stosedmdesát centimetrů a měla velké levandulové oči, bílé zářící zuby a tmavozlaté zvlněné vlasy. Byla vynikající plavkyně, potápěčka, cyklistka, lyžařka, skokanka, krasobruslařka, tanečnice a sekretářka. Člověk měl pocit, že je obrovitá, všude jí bylo plno. Bydlela s matkou, pořádnou semetrikou, a s tak drobným, křehkým, zakřiknutým otcem, že byl až průhledný. Byla jedináček. Už tři roky pracovala pro Sama, z toho dva jako jeho sekretářka, a byla mu absolutně oddaná, absolutně loajální, vždy veselá, ale v podstatě jí chyběl smysl pro humor.

Dlouho předtím, než začal chodit s Lucille, Sam možná ze zvědavosti – anebo snad z touhy horolezce dobýt ji, protože existovala – se poprvé a naposledy pokusil ji svést, když ji pod záminkou přesčasové práce dostal do přílehlého bytu. Když ji objal, měl pocit, že se Angie scvrkla. A roztřásla se. Políbil ji a připadalo mu, jako by políbil vystrašené dítě. Podívala se na něj, slzy měla v koutcích velkých levandulových očí a zašeptala: „Vás praštit nemohu.“

„Co?“

„Nevím, co dělat. Když se chlapci o něco pokusí, pořádnou jim vrazím. Prosím, pusťte mě, pane Same.“

Pustil ji. „Vždycky je praštíte?“

„Slíbila jsem bohu a své matce, že v životě neudělám nic špatného.“
„Špatného!“

„Dovolte, pane Same, abych vás požádala o výpověď.“

„Co kdybyste zapomněla, že se to stalo, a už by se to nikdy neopakovalo?“

Přemýšlela. „V tom případě bych asi výpověď nedala.“

Po té trapné příhodě postupně zjistil pozorováním a příležitostnými otázkami, že tahle vysoká veselá dívka zřejmě nikdy nepocítila ani nejmenší záchvěv touhy či zvědavosti, a zřejmě ani nepocítí. Byla tou nejnepravděpodobnější bezpohlavní bytostí celé centrální Floridy.

Přešla k poslední zprávě. „Gus Gable se vás několikrát pokoušel zastihnout, pane Same.“

„Řekněte mu, ať přijde.“

„Z Jacksonvillu?“

„Ach, nevěděl jsem, že je zas tam. Zavolejte mu, jestli můžete.“

„Hned to bude. Nechal tady tři čísla, když volal naposledy.“ Už se obrátila, že půjde, ale vtom řekla. „Pane Same.“

„Prosím?“

„Já... je mi líto vaší přítelkyně.“

„Děkuju, Angie.“

Jak odcházela, trpce se usmál a pomyslel si, že měl dát modrou taštičku radši Angíe. Schovala by ji, nikdy by ji neotevřela, nikdy nevzpomněla. Ale proč, zarazil se, bych měl považovat Lucille za méně důvěryhodnou? Vybíral jsem si mezi těmito dvěma a Lucille byla chytřejší, nedala by se tak lehce oklamat nebo nachytat.

Zazvonil telefon a na lince byl Gus. Jako normálně mluvil tak opatrně, že mu skoro nebylo rozumět. „Same, volal mi jeden náš přítel, vypadá to dost dobře a vyplatí se, abych to rozjel, pokud jsem tady, a měl jsem velmi zajímavý den. Myslím, že mohu spolehlivě prohlásit, že to půjde po našem, a suma, na které se chtějí dohodnout v této chvíli, je jen o deset tisíc víc než můj kompromisní odhad. Chlapci na hřišti se pořádně snažili, ano, myslím, že mohu spolehlivě prohlásit, že se pořádně snažili, aby dospěli k téhle definitivní sumě. Zítra se to roz-

hodne, takže si myslím, že bych tu měl zůstat, abych to mohl odsouhlasit. Měl by to být prvotřídní obchod a v deset to má být odklepnuté.“

„Hezky to frčí, Gusi.“

„Ale s těmi devadesáti dny to bude horší. Možná to zredukují na šedesát, to by nás mohlo přitlačit.“

„Kejvni na šedesát, když to jinak nepude.“

„Podle mého názoru je to jediná slabina v celé věci a pár nových přátel tu se mnou souhlasí. Nijak se nedá předpokládat, že unikneme stálé revizi účtů, a upřímně, je to tak lepší, protože každý rok budeme vědět, na čem jsme, každý rok bude takříkajíc zaregistrovaný a uzavřený.“

„Velice mi to vyhovuje, chlapče.“

„To je tedy strašné, co se stalo Lucille. Skutečně strašné, věř mi, že mě z toho až srdce rozbolelo, když mi to řekli. Taková milá mladá dáma, vždy veselá, přijmi alespoň takhle po telefonu moji nejupřímnější soustrast, Same.“

„Děkuju, Gusi.“

„Je to kruté, když člověka stihne v životě taková těžká rána. Dořešíme tenhle problém a potom se můžeš vydat na cestu kolem světa, změnit prostředí a získat nový pohled na věc.“

„Uvidíme. Zavolej mi zítra, až budeš mít výsledek.“

„Jsem v tomhle případě pesimista, až moc velký pesimista, ale myslím, že zítra budu mít samé dobré zprávy, Same. Na shledanou.“

V květnu začínají horka svůj pětíměsíční nájezd na roviny a jezerní krajiny střední Floridy. Pláže na pobřeží jsou přecpané turisty a pofukuje vánek, ale hluboko ve vnitrozemí je krajina vytlidněná, zůstávají jen ti, co zůstat musí, a opevňují se rušným šumem, klepotem a chladivým dechem klimatizace. Jsou to těžká, nemilosrdná, skličující vedra a ti, co je vydrží, připomínají osamělé strážce pevnosti, navzájem si pochvalují, že jsou silní, že mají pocit zodpovědnosti, a opovržlivě se vyjadřují o těch, co odtud utekli. Krajinou se přeženou prudké bouřky a po krátké iluzi chladu se všude opět usadí parno a ticho. Hmyz a ropuchy neúnavně sborově skřehotají a bzučí a jen občas uslyšíte nějakého ptáka. Opálení vybledne, protože přímé slunce je příliš mučivé, a na kůži se objeví fleky. Člověk si nejprve obalí ruku kapesníkem, než se dotkne kliky auta. Časně po ránu se život rozhýbá, oživení nastane i po západu slunce, ale přes dlouhé dny připomínají ulice městeček prázdnou výheň, osamocený chodec se pohybuje pomalu, shrbený pod silou slunce, oči přimhouřené před nepolevujícím žárem. Kdo má v zahradě bazén, nosí si domů kusy ledu, aby se voda ochladila natolik, že si bude moci večer zaplavat. Děti jsou vzdorovité a unavené. Stará přátelství se z ničeho nic hrouť.

Příští květen celý kolotoč začíná znovu, na všechny předcházející roky se zapomene a vedra poskytují stejné potěšení.

V Crockerově a Gainově důsledně klimatizovaném pohřebním ústavu byla zima jako v hrobce. Ale v kostele s klenbou v centru města bylo horko. Tma uvnitř nedávala pocit chladu. Bylo tam, pomyslel si Harvey Walmo cestou do úřadu, jako ve špatně osvětlené parní lázni. Nemusel jsem se zúčastnit církevních obřadů, bylo to zbytečné gesto. Hansonova rodina se postarala o hojnou účast. A navíc tam byli všichni, co tak či onak pracovali pro Sama Kimbera. A zvědavci. Bude z toho na mou duši pořádný proud aut směrem ke kostelu. Kdybych tam nešel, nikomu bych nechyběl. Ale na druhé straně, Sam si toho mohl všimnout. A Sam byl tyhle dny hrozně popudlivý.

Šerif Walmo si pomalu a důstojně vykračoval, tmavé sako měl přehozené přes ramena, světlý slaměný klobouk naražený na velké hlavě.

V úřadu ho čekal nějaký chlap. Walmo ho nechal čekat ještě deset minut a pak ho přijal. Byl to vysoký pružný chlapík, měl široká ramena a silný krk, že se člověku zdálo, že je, anebo kdysi byl atletem. Měl olivovou pokožku a černé vlasy, že Walmo uvažoval, zda není Kubánc. Ale zpod hustého černého obočí ho pozorovaly hluboko zasazené jasné, zvědavé bleděmodré oči. Chlap měl na sobě lehký lněný oblek, bleděmodrou košili a tmavomodrého motýlka. Choval se a tvářil odměřeně, ale s jistým sebevědomím. Čekal, až ho Walmo vyzve, aby si sedl.

„Zdvořilostní návštěva, šerife,“ začal. „Jmenuju se Paul Stanial. Budu pracovat ve vašem revíru, jestli dovolíte. Tady jsou mé doklady.“

Walmo si je prohlédl. Dosvědčovali, že jistý Paul Stanial má povolení pracovat jako soukromý vyšetřovatel ve státě Florida a v Dadeském okrese, je zaměstnancem miamské firmy, kterou šerif znal podle jména, má zbrojní pas s takovým a takovým číslem.

„Tak teda,“ řekl Harvey Walmo, „zdá se, že je všechno v pořádku. Jestli pracujete v nějaký soukromý záležitosti, můžete mi říct, o co kráčí, a jít po svejch a jsem rád, že jste se u mě zastavil. Ale jestli jde o nějaký kriminální případ, budete spolupracovat s náma, aby nedošlo k nedorozuměním.“

„Pověřili mně, abych vedl důvěrný šetření ve věci možnýho kriminálního přečinu,“ řekl Stanial opatrně. „Jakmile v průběhu vyšetřování přijdu na cokoliv, co by naznačovalo, že k takovému činu došlo, dám vám hned vědět. Samozřejmě mám v úmyslu ohlásit se i na policejní stanici ve městě.“

„No, možná tu nemáme perfektní pořádek, pane Stanial, ale překvapilo by mě, kdyby nám uniklo něco, kvůli čemu je sem třeba poslat chlapa z Miami. Tohle je pořádněj, čistěj okres. Tak jaká divočina se tu měla stát?“

„Klient si přeje důkazy o tom, že paní Hansonovou nezavraždili.“

Walmo překvapeně otevřel ústa. „Vražda! Bože, vždyť se to ubohé děvče utopilo!“

Stanial se stroze zasmál. „Bez pomoci. V tom je ten háček.“

„Nemůžete sem jen tak přijít a rozvířit hladinu pro...“

„Šerife, nepřeju si publicitu stejně jako vy. Budu pracovat polehounku. Vypadá to, že šlo o náhodnou smrt. Mám připravenou pohád-

ku, o jejíž pravdivosti nikdo nepochybuje.“ Podal šerifovi dopis a vizitku. Podle nich byl zplnomocněný vyřešit spor o životní pojistku pro Novoanglickou pojišťovnu, dopis byl formální žádostí o vyšetřování a o policejní zprávu o smrti Lucille Larrimorové-Hansonové. Pojistka je uzavřena na dvacet pět tisíc dolarů, uvádíme její číslo, datum, psalo se v žádosti, kterou podle všeho pojišťovna odeslala miamské pobočce.

„Nó... doufám, že to zabere,“ řekl Walmo pochybovačně.

„Mám v úmyslu říct lidem, se kterejma budu mluvit, že vyplatěj dvojnásobnou pojistku, ale ne v případě sebevraždy. To mi umožní klást osobnější otázky.“

„Nebyla to vražda a nebyla to sebevražda.“

„Možná právě to řekneme klientovi, až ukončíme vyšetřování. Ale zaplatili nám, abychom to zjistili.“

„Někdo vyhazuje peníze oknem. Kdo?“

Stanial se kousl do rtu. „Mám právo tu informaci podržet, šerife, ale vám to říct můžu. Nemám důvod, abych vám to tajil. Najala si nás sestra zesnulé – jistá Barbara Larrimorová.“

„Sestra? Ta, co přijela na pohřeb?“

„Ano. Ale ještě jsem se s ní nesetkal.“

„Jak přišla na takovou blbost, takhle rozhazovat peníze?“

„Nemám ponětí,“ řekl Stanial.

Walmo se na něj skepticky zahleděl. „Řekl jste něco o tom, že jestli něco zjistíte, což však nenastane, ihned mi to oznámíte. Jste schopen rozpoznat právní důkaz, jestliže o něj náhodou zakopnete?“

Stanial pohlédl na Walma tak ledově, že si Walmo okamžitě poopravil odhad jeho stáří a přidal čtyři-pět let. „Vystudoval jsem kriminalistiku a šest let jsem pracoval jako profesionální policista, šerife.“

„Proč jste toho nechal?“

„Je to důležitý?“

„Čistě přátelská otázka.“

„Bylo to velkoměsto na severu, šerife, a na nejvyšší místa dosazovali lidi z FBI. Takže voliči změnili městskou ústavu a politici pak vytlačili profesionální policajty z nejvyšších postů, jejich místa zaplnili kašpárči od soudu a celá konstrukce se sesypala do roka. Tuhle práci dělám dva roky. Před časem mě přeložili do Miami. Raděj bych nosil policejní odznak, ale můžu vás ubezpečit, že pravidla hry ovládám.“

Vyznám se v policejních postupech a z novin vím, že nemůžete sto-procentně prokázat, zda ta žena byla sama, když se utopila.“

„Byla to čistě přátelská otázka,“ zopakoval Walmo.

Stanial se usmál a Walmovi připadal ten úsměv mimořádně upřímný a příjemný na muže, který jen před chvilkou vyhlížel tak ledově. „Pokud je to jen hysterie, pokusím se to co nejdřív zabalit, aby zbytečně netrvala. Ale abych se do toho mohl pustit, šerife, řekněte mi, kdo byli tři nejbližší lidi kolem paní Hansonové.“

„Tři? Její manžel. A pracovala u doktora Nila. A pak jistě Sam Kimber... důvěrný přítel.“

„Jestli nemáte právě teď čas, šerife, můžu přijít pozdějc. Ale rád bych slyšel něco o těch třech.“

Walmo se uvelebil. „Mám čas, chlapče. Tolik času, kolik jen potřebujete.“

Barbara Larrimorová byla ráda, že je po závěrečné části pohřebního obřadu opět v motelu Orangeland, po té krátké ceremonii u hrobu. Církevní obřad začal ve dvě a v půl čtvrté již byla v motelu. Rychle šhodila tmavé silně propocené šaty, nasměrovala proud vzduchu z klimatizace k posteli, vysvlékla se donaha a pohodlně se natáhla.

Doufala, že neurazila Jasona a Bonny Yatesovy. Tak moc naléhali, aby opustila motel a nastěhovala se do jejich domu na břehu jezera. Prý by měla pro sebe celé křídlo pro hosty. I Kelsey Hanson to pokládal za dobrý nápad. „Drahoušku, pomůžu vám zapakovat a Jase vás odhlásí,“ přemlouvala ji plavovlasá Bonny. Nakonec musela být přímo nezdvořilá, aby to nakonec vzdali a nechali ji na pokoji.

Vzpomněla si na Lucillin drsný komentář ke Kelseyho přátelům v dopise, který jí napsala po jejich rozchodu.

Jsou to velmi milí lidé, náramně srdeční, štedří a dobře vychovaní. Velmi mile tě přivítají a zdá se ti, že všichni – muži i ženy – usilují o to, aby ses jim zalíbila a aby se oni zalíbili tobě. Mají slušnou hromadu peněz a to, co bys, myslím, označila jako navenek pohodlný život. Muži trochu pracují, ne příliš, jen tolik, aby se zdálo, že chodí do nějakého úřadu, kde mají cosi na starosti. Znají mnoho zasvěcených historek a narážek a znají veselé anekdoty a vyprávějí je velmi dobře. A když si začneš myslet, že jsou to nejlepší lidé na světě, začínají se

měnit. A nebo možná ty si začínáš všímat jisté věci. Kdoví. Za jejich pěknými tvářemi se skrývá omezená, vulgární starost o to, kdo, jak, kdy a kde se napil. Možná je to jen nuda, která spotřebovává jednoduché lidi, ale podle mne jsou zkažení. A Kelsey je jeden z nich, skrz naskrz. Je slovo zkažený velmi staromódní a biblické, Barbie? Nejsem žádná fajnovka. Můj problém je asi jistá dávka důstojnosti. Snažím se trochu si pamatovat, co jsem komu řekla a co mi kdo udělal. Tak jako všude i zde jsou milí lidé a možná pár takových jako oni je i v Hartfordu a Plattsburgu. Ale tohle je Kelseeho životní styl, ne můj, a myslím, že náš rozchod je důsledkem jeho nevysloveného přesvědčení, že časem bych si na něj zvykla. Nyní, jen pár týdnů po tom všem, mi to připadá jakési neskutečné.

To je nádherné slovo, pomyslela si Barbara. Neskutečné. Neskutečné, protože neviděla ani neslyšela nejmenší narážku na to, že Lucille a Kelsey spolu nežili už téměř rok. Všichni se chovají, jako by Lucille náhodou zemřela na nějakém výletě; nedobrovolně odloučená od svého milujícího mladého manžela. A bylo by nemyslitelné navrhnout, aby ji pochovali jinde než na parcele Hansonovy rodiny: Ještě za něj byla vdaná. Kelseeho žal byl nepředstíratelný. Byl tak nějak omráčený, vypadal jako trpitel a pohyboval se nekoordinovaně. Skutečně působil dojmem truchlícího manžela.

Další neskutečností byla nepřítomnost pokrevných příbuzných. Na pohřbech vídala celé hrozny příbuzenstva. Ale podle obšírného a pompézního soustrastného radiogramu od Kelseeho rodičů byla jejich loď na pět dní od Bombaje, když dostali zprávu. Kelsey byl jedináček. Jakési bratrance a sestřenice měl v Kalifornii, to je všechno. A pro Larrimorovy je to hodně daleko, pomyslela si.

Pohodlí a chlad jí dodaly energii, aby vyřídila nevyhnutelný telefonát. Hned dostala spojení a ozvala se teta Jen.

„Jaký byl pohřeb, dítě?“

„Máma spí?“

Ve sluchátku se ozval známý křehký hlas. „Slyšela jsem řinčení, dceruško, a pomyslela jsem si, že bys to mohla být ty, tak jsem v ložnici u telefonu.“

„Jak se cítíš, mami?“

„Myslím že celkem dobře. Jak se to vezme. Jaký byl obřad?“

„Doprovody nádherný. Velikánský kostel a hory květin a lidí jako máku.“

„Lucille byla vždy velmi oblíbená,“ říkala teta Jen.

„Jak to moje drahé ubožátko vypadalo?“ zeptala se paní Larrimorová. „Měla jsi možnost ji vidět?“

„Dnes ráno, hned jak jsem přišla, mami. Vypadala velmi klidně.“

„Ti lidé dávají vždy moc make-upu.“

„S Lu nedělali nic takového, doprovody.“

„Je to pěkný hřbitov, dceruško?“

„Je v takové trošce zvláště krajiny a je velmi dobře udržovaný. Pozemek Hansonových je přímo u košatého dubu se španělským trávnikem.“

Slyšela srdcervoucí vzlyky a teta Jen říkala: „Nezavěšuj, Barbie.“ Za pár minut se teta ozvala: „Řekla jsem jí, aby zavěsila. Dnes je velmi slabá a už by víc nevydržela. Chtěla bych vědět, kdo všechno tam byl, kolik aut, jaké květiny, jaká rakev a všechno ostatní, kde pochovali Lu a co bude s jejími věcmi a tak dále, ale nyní se tím nechci zdržovat, protože musím jít spát k ní. Tak to všechno napiš a ještě dnes to pošli, ano? A potom spíchej domů.“

„Teto Jen, možná tady budu muset pár dní zůstat.“

„Proč, dítě?“

„Jsou zde jisté právní záležitosti.“

„A nemůžeš tím pověřit nějakého místního právníka?“

„Nejdřív musím vědět, o co jde, abych mu to mohla zadat, ne?“

„Neměla bys tyhle záležitosti nechat na matce a na mně?“

„Teto, nejsem dítě ani idiot. Je mi pětadvacet a domnívám se, že unesu jistou zodpovědnost.“

„Říkáš to, jako kdyby tě něco štíplo.“

„Možná tady pár dní zůstanu. Dám vám vědět a skutečně přijedu, jak jen to půjde. A... není to tak lehké.“

„Vím, dítě. Nezlob se, že jsem taková ufnukaná.“

Barbara zavěsila; znovu se natáhla, věděla, že za chvíli bude muset znovu vynaložit energii na osprchování. Doufala, že její hlas zněl o hodně přesvědčivěji, než to cítila ve skutečnosti. Ta lež s právními záležitostmi byla ubohá. Přemýšlela, jak by se chovala teta Jen a máma, kdyby znaly skutečnou příčinu, pro kterou chce pár dní zůstat. Ale nemohla jim to prozradit, vždyť to možná není ani pravda. Ztráta Lu

byla hrozná sama o sobě, i kdyby nemusela přemýšlet, zda ji někdo nezabil. Jestli se to dokáže, samozřejmě jim to bude muset říct.

Zнала se natolik, aby věděla, že podezření, že je to vražda, jakkoliv to bylo odporné, jí pomohlo vydržet neskutečný den pohřbu, plný pobožností. Kdyby Lucille zemřela čirou náhodou, svět by byl nesmyslný. Lucille si zasloužila mnohem víc a z jejích dopisů vycítila, že to právě začínala nalézat.

Neskutečný den, vézt se na zadním sedadle limuzíny s Kelseym Hansonem, oni dva a řidič, první za pohřebním autem, jet hned za Lucille s jejím tichým, trpícím, nevšímavým manželem, jet sálavým žárem ulic. Pár lidí se zastavilo a dívalo se za nimi. Ale ten náhlý geografický skok způsobil, že se ta ztráta dala lépe vydržet, protože bylo těžší ji pochopit. Vyrušili ji ze stísněného, špinavého, obvyklého květnového dne v Bostonu, potom visela nad pastelovou zemí v tichém, pomalu plachtícím letadle a nakonec ji stáhli dolů do bujného, zapáchajícího a dusného města, kde všichni ti milí lidé pochovali pod palmové listy z plechu její jedinou sestru a přitom se na ni bez úzkosti dívali, jako by chtěli říci: „Vidíš, jak to děláme pěkně?“

Osprchovala se a právě si zastrkávala lehkou bílou blůzku pod tmavou sukni, když někdo zaklepal. Přistoupila ke dveřím, opřela se o ně a zeptala se, kdo je.

„Stanial,“ zněla odpověď.

„Chvilíčku, prosím.“ Vklouzla do sandálů, kartáčem si pročesala živé hnědé vlnité vlasy, rychle si namalovala rtěnkou rty, urovnala postel, poházené části oděvu hodila do prostorné spodní zásuvky prádelníku a otevřela dveře. Všechny ty pohyby udělala bez zastavení či zaváhání, jeden pohyb přešel plynule do druhého, takže to celé vypadalo jako úryvek zvláštního realistického tance.

Stál proti slunci, a tak ho viděla jasně, až když vešel a zavřel za sebou. Potom vůbec nepocítila tu důvěru, ve kterou doufala. Vypadal příliš obyčejně. Nevýrazný, celkem příjemný mladík tmavé pleti, oblečený příliš pečlivě s ohledem na podnebí a místo. Jelikož se ještě neviděli, dost odměřeně si potřásli rukama a Barbara Si pomyslela, že si ji zřejmě přišel odhadnout. Ale tváří se nevšímavě, ani se nenamáhá jí zalichotit jako muž, co přichází inkasovat anebo si odbýt povinnost, a nemá kdovíjaký zájem, protože konto je příliš malé. Jedinou ne celkem obyčejnou věcí na něm byl dojem fyzické síly, ani ne tak díky

širokým ramenům jako spíše díky obratnosti a rozhodnosti, s jakou se pohyboval.

V pokoji byly dvě židle. Druhou přinesla od psacího stolu a sedli si naproti sobě ke stolku u okna.

„Možná z toho nebude vůbec nic,“ řekla.

„Možná nic a možná něco, no na každéj pád to prověříme, slečno Larrimorová.“

„Přinesl jste ten dopis?“

Vytáhl ho z vnitřní kapsy saka. „Můžete si ho nechat. Mám fotokopii.“

„Nepřipadalo vám, že ta část byla... divná?“

„Připadalo.“

Ale řekl to tak neutrálně, že musela otevřít dopis a podívat se znovu na to divné místo, aby se o tom utvrdila. Dopis přišel ve stejný den jako zpráva o Lucillině smrti.

Podivná pasáž dopisu zněla takto: *Problémy, problémy, problémy. Tenhle je trochu zvláštní, jsou v něm zamotané city, etika a jistá tajemství. Pokouším se je roztrždit a rozhodnout se, co udělat. Tobě jedině se mohu svěřit s některými věcmi, sestřičko, tak měj se mnou strpení. Podrobnosti později. Přivedli mě k tomu velmi mazaně, abych zradila důvěru, a jsem příliš velký zbabělec – ještě stále – abych řekla člověku, který mi důvěřoval, že je tajemství vyzrazené. Ne zcela, ale právě natolik, abych se cítila nesvá. Na scénu vstoupila třetí osoba, a to dost zvláštně, takže poprvé mám pocit, že mi hrozí nebezpečí. Nic určitého: Jen mám takový lechtivý pocit vzadu na krku. Přirozeně, jde tu o cosi velmi cenného. Pro co jiného se lidé stávají zákeřní a nebezpeční? Mohu potají podniknout nějaké kroky, abych svedla ze stopy B a C, anebo jednoduše všechno povím A, nebo udělám obojí v tomhle pořadí, abych si nepřipadala tak hloupě. Nezlob se, Barbie, že to zní jako úryvek z Iana Fleminga, ale až to bude za mnou, všechno ti napíšu.*

Barbara se vzdorovitě podívala na Paula Staniala. „To úplně stačí, do háje! Lu plavala jako ryba. Člověk, který dostane křeč, se utopí jen tehdy, když podlehne panice.“

„Plíce měla plné vody a jiné stopy na ní nenašli.“

„Vyšetřování skončilo?“

Pod pohledem jeho modrých, hluboce vsazených očí se cítila nesvá, a když odvrátila pohled, zdálo se jí, že v nich vidí pobavení. „Můžu vám to servírovat jako v televizi, jestli vám to bude víc vyhovovat, slečno Larrimorová.“ Drsněji dodal: „Probůh, milá dámo, jestli tohle není víc než shoda okolností, tak ať nejsem soukromý očko Maloney.“ A znovu normálním hlasem pokračoval: „Anebo si můžeme probrat fakta. Když se nám podaří za určitýho předpokladu propojit něco faktů, můžeme předpoklad vyloučit.“

„Nerozumím. Promiňte.“

„Málokdy jsou fakta dramatický, slečno Larrimorová. Lidi si zapamatují dramatický skutečnosti, co někde zaslechnou. Ale každé z nich má ponětí o tisíci titěrnejších špinavostech. A často se vůbec nic nedozvíte. Čekáte a pozorujete, ptáte se a přemýšlíte, a i tak to odpískáte bez výsledku. Musíte být na to připravená.“ Na chvíli zaváhal. „Víte, vy jste další skutečnost.“

„Jak to?“

„Stížnosti se posuzují podle lidí, kteří si stěžují. Zdá se, že jste zásadová. I vaše sestra byla taková?“

„Zásadová? Byla velmi vyrovnaná, pane Staniale. Nepřeháněla, ani nedělala tajnosti. Ani já to nemám ve zvyku.“

„Takže dopis má větší váhu, i stížnost má větší váhu. Rozumíte mi?“

„Myslím, že ano.“

„Rád bych se o vás něco dozvěděl. I o vaší sestře.“

„Slečny Larrimorové,“ začala Barbara s trpkým nádechem, vzala si nabídnutou cigaretu a naklonila se k ohni: „Lucille byla hezcí. Přiměřené sociální postavení, ale bez příslušného konta. Ach, občas nám něco přišlo, celkem slušné dědictví po prastrýcích a podobně, ale stačilo to pouze na to, abychom mohli být na universitě, nic víc. Otec zemřel, když jsme byly ještě děti, měl právě rozběhnutý riskantní obchod, asi by se mu povedl, kdyby zůstal naživu. Máma je typ ženy, která se už podruhé nevďá. Takže z obou stran rodiny přicházely neochotně milodary, jen se tomu říkalo jinak. Bydleli jsme v domě v chudinské části přepychové ulice. Když se matka nervově zhroutila, přišla k nám otcova svobodná sestra, teta Jen, aby na čas všechno podržela. Našla nám byt, přestěhovaly jsme se a od té doby bydlí teta s námi. Nechci, aby to znělo jako cosi z Henryho Jamese, ale myslím si, že

nejhorší je vznešená chudoba, protože musíte přešívát okraje a límečky, přebarvovat věci na módní barvu sezóny a krást svůj podíl z něčeho, k čemu si nemůžete dovolit nepatřit, když nechcete ztratit kontakty. Čtyři ženské v jednom bytě, pane Staniale. Není to bůhvíjaký od vaz.

Lu splnila očekávání. Kelsey byl velmi šarmantní, velmi dekorativní a velmi bohatý, abyste věděl i o něm něco. Měli pěknou malou svatbu, což nás málem přivedlo na mizinu. Ale vyšlo to. Vlastně, jak se ukázalo později, vůbec to nevyšlo. Pro každý případ jsem přinesla Luiny dopisy. Schovávám si věci. Stučky, dopisy, odlepené známky. Máma je nemocná na srdce, mívá návaly krve, může s tím žít šest měsíců anebo šest let. Já pracuji ve zprostředkovatelské firmě. Chodím do práce a z práce domů. Mohlo by mi být pětadvacet anebo padesát pět a nebyl by v tom žádný rozdíl...“ V tom se zarazila a vylekaně na něj pohlédla. „Nemám ve zvyku si vylévat žal před lidmi. To ten dnešní bláznivý den, bláznivé vedro a ten let.“ V popelníku uhasila cigaretu a v tom se polekala, že se rozpláče, proto vstala a začala se procházet.

„Dopisy by mi dost pomohly, Barbaro.“

„Nechovejte se ke mně tak důvěrně!“

„Vy nebuďte tak odměřená. Nějakou dobu budeme spolupracovat. Paul a Barbara je snažší. A kromě toho, mně to pomůže. Jako Barbara budete vyprávět uvolněněji.“

Prudce se obrátila a zahleděla se na něj. „Uvolněně jako teď? Ne, děkuji. Dopracovala jsem se až k sebelítosti a to je mizerný pocit. Ne třeba prolévat slzy nad mojí sestrou, spíše nade mnou.“

„A co ty dopisy?“

Vyndala je z kapsy kufru, přišla k němu a znovu se posadila. „Je to jakási... reprezentativní sbírka. Úřední dopisy, tak bych je mohla pojmenovat. Domů mi psala jen normální věci, tedy spíše matce. Ty... velmi osobní mi přicházely do práce, Paule.“

„Nemusíte se ošklíbat, Barbaro. Můj úkol je osobní a důvěrný a jde o smrt ženy, jejíž citový život je důležitý.“

Natáhl ruku a Barbara mu podala svazek dopisů. „Vůbec si nedovedu představit, jak tu budete obcházet a dávat lidem otázky.“

Vysvětlil jí, pod jakým krytím přišel, a ukázal jí doklady z pojišťovny, které pro něj vystavili. Pochopila to mnohem rychleji než Walmo a souhlasně přikývla: „Všichni si budou myslet, že chcete do-

kázat sebevraždu, aby vaše firma ušetřila peníze. Paule, nebude to překážet, když tu zůstanu pár dní? Nebude to nikomu připadat divné, že se budeme scházet a povídat si?“

Pokřčil rameny. „I kdyby, tak to jen pomůže. Ta imaginární životní pojistka má připadnout vám a vaší matce, proto vás moje vyšetřování rozčiluje. Nechcete mě spustit z očí, abyste si byla jistá, že vás nepodvedou. Děje se to tak běžně. Lidem je třeba poskytnout verzi, kterou pochopí a přijmou, a potom se rozpovídají.“

Pozorně si ho prohlížela. „Tak potom byste měl vypadat trochu obyčejně.“ Začervenala se. „Chtěla jsem říct, že...“

„Pokouším se vypadat takovej, za koho mě považují. Pomáhá to.“

Věděla, že to bude znít triviálně, ale i tak to řekla: „Myslím, že vaše práce je velmi zajímavá.“

Najednou se mu proměnil výraz ve tváři i celé chování a nevypadal již obyčejně. Zpod povrchu se draly temné a trpké síly, zoufalství a zuřivost, které ji šokovaly a zároveň přitahovaly. Ale stejně rychle se zase ovládl.

„Občas,“ řekl. „Můžu se vás nyní přepatat, kolik do toho můžete investovat?“

„Z banky jsem vyzvedla tisíc dolarů, vlastně patnáct set, tisíc na tenhle účel. V bostonském úřadu mi řekli, že to tady... půjde rychle. Myslela jsem si, že tisíc dolarů bude stačit, ale nyní se mi zdá, že asi ne. Pět set na cestu a výdaje. Mám zpáteční lístek, mohu čerpat volno z dovolené. A potřebuji ještě nějaké peníze, abych tu mohla chvíli zůstat.“

Znovu ztratil jistotu a zase vypadal mladší. „Rád bych vám řekl jednu věc. Je to trochu nesmyslný, ale měla byste to pochopit. Protože jestli to teď pochopíte a máte kdy si to nechat projít hlavou, pak je menší pravděpodobnost, že byste udělala nějakou hloupost, kdyby k tomu došlo.“

„Co, proboha...“

Modrý pohled byl chladný a přímý. „Barbaro, zákon je rovnice moci. Kriminální případ je jako řetěz. Jednotlivé články jsou shromažďování důkazů, důkazový motiv, zajištění a obvinění, soudní obvinění, proces, usvědčení, rozsudek, odvolání, potvrzení rozsudku, trest. Peníze a moc jsou jak obrovský kleště. Můžou otevřít jakékoli článek v libovolný části řetězu a celá věc je fuč. Barbaro, jedná se tu o místní

hlavouny. Hanson, Kimber. Proto nebuďte idealistka. Může se stát, že nashromáždím syrový materiál na pěkný spis, dám to úřadům a budu to muset nechat plavat. Proti velkému zvířeti by to musel být perfektní spis. A tahle rovnice moci platí mnohem efektivněj v takovejchle provinciích. Tady nebudou žádní nebojácní státní zaměstnanci ani žádné významné noviny, aby se dovolávaly věčné spravedlnosti. Jde o mnoho, náš svět není nejlepší, ale lepší zatím nemáme. Ale i tak jsme už usvědčili několik hlavounů.“

„Chcete mi říci, že se může stát, že zjistíte, kdo zabil moji sestru, a stejně nebudete moci...“

„Můžeme mít odůvodněnou jistotu, a nemuselo by to stačit. A vy byste možná musela žít s tím vědomím, že X si tu žije vypaseně, šťastně a beztrestně. Dovedla byste s tím žít?“

„Vždyť bych to vykřičela celému světu a –“

„Obvinili by vás z křivého svědectví, popřípadě by vás zajistili a poslali do psychiatrické léčebny. Barbaro, buď to zahrajeme chladnokrevně a půjdeme tak daleko, jak se dá, a potom to necháme plavat, anebo vůbec nezačínejme.“

Dlouho se dívala do země a potom nepatrně přikývla. Zdvihla hlavu a mdle se na něj usmála. „Barbara Larrimorová se právě poučila,“ řekla.

„Lituju, že jste na to musela přijít v takovéhle situaci.“

„Budu vám moci být nějak prospěšná?“

„Možná ano. Jen nevím, čím to začne.“

„Ty dopisy si přečtete nyní?“

„Přečtu si je dnes večer. Mimochodem, i já jsem se tady ubytoval. Na druhý straně, vzadu. Pokoj číslo padesát jedna.“ Podíval se na hodiny a vstal. „Mám se sejít s doktorem Nílem.“

„Jste tady autem?“

„Ne. Je to blízko. Jen tři nebo čtyři bloky do centra města.“

„A lidi na vás budou zírat a říkat jeden druhému, kdo jste, a odvážnější vám přijdou vyslovit soustrast. Jste na to připravená?“

„Já... uvažovala jsem o tom.“

„Co kdybyste si trošku zdřímla? Zastavím se pro vás okolo šestý a zajedem se najíst do Lesburgu anebo do Ocaly. Je to cesta na asi třicet čtyřicet minut.“ Usmála se. „Kilometry nebudu účtovat. Vyhovuje vám to?“

„Ano, Paule, velice. Děkuji.“

4

Doktor Rufus Nile byl malý obtloustlý padesátník. Byl jako z gumy, pichlavý, neposedný, růžový a škrobený. Měl einsteinovskou kštici světlých vlasů, oči vytřeštěné za masivními čočkami a používal širokou škálu výbušných konverzačních triků, výrazů, gest – nadouval tváře, popotahoval, koulel očima, pleskal, poklepával a tloukl pěstmi o všechno na světě; Stanialovi připadal jako malé dítě, kterému se chce čůrat a tohle nepříjemné nutkání přeměňuje na vydanou energii.

Protože v jeho pracovně právě kladli novou podlahu, uchýlili se do ambulance a v prvních minutách se Stanial přistihl, že si ustavičně koriguje o tom chlápkoví mínění. Zpočátku ho pokládal za šaška, který vás chce stůj co stůj pobavit. Potom se mu zdálo, že Rufusovi Nilovi úplně chybí humor. Nakonec si řekl, že doktor je komplikovaný a možná úplně plachý člověk, který se skrývá za svůj obraz, který vytváří pro lidi. Humor mu nechyběl, ale byl to humor mrazivý, směřující mnohem hloub než jakékoli klaunské pohyby.

Zvlášť ho přiváděl do rozpaků Nilův zlozvyk. Na něco se zeptal, potom najednou naklonil hlavu, vystrčil ji dopředu, zatvářil se úplně tupě a k otázce dodal: „Co?“

„Pane doktore, nezdálo se vám, že se Lucille Hansonová v posledních týdnech nějak trápila?“

„Trápila? Kam míříte, Staniale? Chcete, abych řekl, že byla sklíčená? Co? Ne, chlapče. Zašel jste moc daleko, moc daleko. Měl jsem rád Lucille. Rád či nerad, pozorně sleduji svůj personál. Často se zde mění zaměstnanci, proto je člověk rád, když uhádne, kdy ztratí dalšího. Takhle jsem zatím nepřišel o nikoho.“

„Myslel jste si, že o ni přijdete?“

„Ženu jako je ona? Co? Eventuálně. Počítala dni. Bůh ji osvětil, aby odešla od toho Hansonovic štěněte. A přišla, že počká rok, dokud se všechno neuklidní. Takže jsem věděl, že ji po roce ztratím.“

„Byla nešťastná z toho, že její manželství ztroskotalo?“

„Co si myslíte vy? Co? Žena jako ona? Manželství nebrala na lehkou váhu. Určitě byla nešťastná. Zklamaná. Pocit selhání. Trápilo ji to. Tohle slovo jsme již použili na začátku. Zapletla se se Samem Kimberem. I to ji trápilo. Nejsem moralista, Staniale. Všichni se dostáváme do konfliktu s vlastními postoji, když za něco stojíme. Lucille za něco stála. Ta věc se Samem Kimberem mnohé překvapila, většinou ty, co znali Sama jen povrchně. Sama znám věčnost. Je složitější, než se zdá. Bůhví, jak to mezi nimi vypuklo. Nějak neobyčejně. A drželi to v tajnosti. V tomhle prťavém městečku se to nemohlo utajit. Po smrti Kitty Kimberové si Sam nikdy s nikým nezačal. Mnoho žen na něj mělo zálsusk. Sam lovil někde jinde. A ne často, řekl bych. Ať to je jak chce, myslím si, že se ani Lucille nepokládala za ten typ, co by se mohl dostat do takové situace. Tichá žena, pěkná, trochu odměřená a opatrná. Hodná zdravá žena v nejlepších letech. Osamělá a zranitelná a daleko od domova. Začínala být křehká a úzkostlivá. A Sam z ní opět udělal ženu. Podle mě ji dost vyvedlo z míry, když zjistila, že se může dostat do tak silné fyzické závislosti. Myslím, že se Samem zažila mnohem víc, než za tři roky manželství. Nic mi do toho není, ani vám, ani té vaší pojišťovně, ale když narážíte na sebevraždu, musím vám vypočítat důvody, proč váš nápad neobstojí. Jestli cítila vinu, o čemž pochybuji, její štěstí převýšilo pocit viny. Občas přišla ráno do práce jako ve snu, pomalá, něžná, jakoby v oblacích, kruhy pod očima, úsměv Mony Lízy. Jako praktický lékař vám říkám, že jen asi jedna žena z deseti má takovou fyzickou dispozici, štěstí a citovou schopnost dostat se do takového stavu. A to nakonec nevede k sebevražedné náladě, Staniale, protože to je oslava sladkosti života a je na hony vzdálená smrti.“

„A co poslední týdny?“

„Chcete probrat obvyklé sebevražedné motivy jeden po druhém? Co? Moji pacienti použijí i tělesný motiv, když na to mají nějakou omluvu, a minulý měsíc měla Lucille omluvu, protože to týden nedostala, znervózněla a chtěla králičí test. Test byl negativní a vzpomínala se následující den. A i kdyby nebyl negativní, nic by si neudělala, protože to nebyl její styl. Vystavil jsem jí plný účet. Byla taková sakramentsky zdravá, měla vitalitu tří žen. Sam se nezměnil, takže její soukromí bylo v pořádku. Z výdělku a z toho, co jí dával Kelsey Hanson, a z malé investice byla finančně zajištěná, takže každý měsíc posílala něco matce. Peníze vylučte. To manželství bylo a také by zůstalo odepsané, nejen proto, že objevila rozdíl mezi mužem a chlapcem, ale Hanson ani moc neusiloval ji přesvědčovat. Byl velmi zaneprázdněný tím, aby se zase dopracoval k roli vysokoškoláka, což měl být první krok na cestě zpět do matčina lůna. Myslel jsem si o tom své. Až by vypršel rok, Lucille by podala žádost o rozvod, odešla by na sever a Sam by potom zjistil, co pro něj znamená, oženil by se s ní a přivedl ji zpět, neboť Sam by se neženil, pokud by ho nezasáhlo jako kulka do hlavy poznání, že bez ní nemůže žít.“

„Pane doktore, stále odbočujete.“

„Nechte mě hovořit. A co chvilková duševní indispozice? Lucille nebyla ani trochu neurotická. Pevná jako skála. Tyhle poslední týdny? Co? Řekl bych, že o něčem přemýšlela. Ale nevím, co to bylo.“

„A podle vás?“

Rufus Nile seskočil z vyšetřovacího stolu, prudce otevřel zásuvku, vyndal načatou láhev Jacka Danielse, otevřel ji, zdvihl a řekl: „Co?“

„S čistou vodou, děkuji.“

„Závěr dne.“ Nalil whisky do papírových kelímků. „Rád si o všem utvořím vlastní názor. Vemte si situaci se. Samem. Nikomu nevěší nic na nos bezdůvodně. Vyšvihl se zpropadeně rychle. Čest je relativní. A tady probíhá ten intenzivní zamilovaný vztah. Lucille má bez ohledu na poměr dost vysoké mravní zásady. Pro ženu jako ona to musí něco znamenat. Láska. Nikdy před tím nepoznala nikoho, jako je Sam Kimber. Předpokládejme, že postupně, jak se sbližovali, přišla na to, že v obchodní rovině to Sam hraje tak těsně na čáru, že byste si mohl hodit minci, abyste zjistil, zda ho máte pokládat za podvodníka nebo ne. Taková věc musí trápit ženu, jako je Lucille, přesně tak, jak se asi

trápila. Věděla, že chlapa jako Sam nelze změnit. Takže to ji muselo trápit. V tom případě by uvažovala, zda tím ztrácí smysl celý jejich vztah. Chápejte, jen uvažuji. A jsou tu lidé, co jí mohli vyprávět o Samovi pár historek. A ty by nezněly bůhvíjak pěkně. Ale proto by se nezabýjela. Buď by se rozhodla od něj odpoutat, anebo by si z toho vůbec nic nedělala. Třetí možnost neexistovala. Víím, že když ušetříte vašemu podniku těch dvacet pět tisíc, budete chlapík a třeba dostanete odměnu, ale nebylo by to fér, nebylo by to správné.“

„Lucille byla zkušená plavkyně.“

„Bylo asi třicet pět stupňů Celsia ve stínu. Tohle jezero je poněkud studenější než okolní jezera. Může se to přihodit i nejlepším. Mohla dostat žaludeční křeče, které jí projely jako břitva. Nenechávají sebevrazi dopisy?“

„Když ví, jak dopadne jejich pojistka, tak ne, pane doktore.“

Nile prudce potřásl hlavou. „Staniale, snažte se, jak chcete, z toho nic nebude.“

Stanial se úkosem zakoukal na Nila a jakoby žertem nadhodil: „Možná bych na tom byl líp, kdyby tam byl i dodatek o vraždě.“

„Mělo by to větší smysl než sebevražda?“

„Mělo by?“

„Moment!“ zvolal Nile nazlobeně. „Neřekl jsem ani slovo o vraždě! Jen jsem chtěl říct, že sebevražda je ta nejnepravděpodobnější věc, jakou si dokážu představit.“

Stanial se opřel o stůl a usrkával whisky. Jako profesionál se již dávno naučil rozdělovat lidi, které vyzpovídal, do vlastních kategorií na základě vlastního hodnocení. Zajímavé, hlavní dělicí čára byla zřejmě založená na sebeuvědomění a sebeúctě. Bez ohledu na hranice sociálního, finančního či vzdělanostního zařazení, někteří z nich lehce pasovali do své schránky, byli se sebou spokojeni, ať už myli auta, nebo byli bankovními prezidenty, anebo to byl doktor Nile. Ulehčovali mu práci, protože nepociťovali potřebu přehánět anebo zmenšovat v jeho očích svoji důležitost. Říkali to, co si myslí, a ne to, o čem předpokládali, že chcete, aby si mysleli. Takže z toho, co říkali, jste si mohli vybrat, věděli jste, že důležité věci jsou doopravdy důležité, že to nejsou jen pokusy přilákat, popřípadě odvést pozornost. Když lhali, měli k tomu obyčejné a pochopitelné důvody. S těmi, co nebyli spokojeni sami se sebou, to bylo těžší. Mysleli si, že svět jim nerozumí, ale

ve skutečnosti oni nerozuměli jemu. Ať bankovní ředitel či šmudla od aut, shodně vyzařovali příznaky nemocí, které psychiatři nazývají neuroza, paranoia, psychóza. Z nejasných příčin překáželi nejen sobě, ale i vám, protože jejich pohled na realitu byl mylný. Nemohli se vám líbit, protože v podstatě se nelíbili ani sami sobě. Ale oblíbit si lidi typu doktora Nila bylo lehké. Něco takového se musí vycítit. V tom neexistují pravidla. Skutečně, je to tak.

„Je nešťastná náhoda pravděpodobnější než vražda?“

„Samozřejmě. Kdo by zabíjel Lucille?“

Stanial udělal co nejvíce odzbrojující výraz a ušklíbl se. „Vezměme to takhle. Vy, protože jste se do ní zamiloval a nesnesl jste myšlenku, že chodí se Samem Kimberem. Hanson, protože věděl, že se k němu odmítne vrátit, až vyprší roční lhůta. Sam Kimber, protože moc mluvil o svejch obchodech a ona mu vyhrožovala, že to půjde oznámit. Anebo někdo, kdo potřeboval mít k Samovi volnou pěšinku. Nebo nějaký ožrala, který se tam náhodou přimotal.

„Sakra, chlapče, vždyť vy trpíte stihomamem. To je akutní zápal fantazírování.“

„Reakce na příliš všední běh věcí v pojišťovně. Dostanu případ, ve kterým jde o krásnou ženu, a přestanu se kontrolovat.“

„Nebo to mohla být Martha Careyová, její domácí, která ji odpravila ve jménu cudnosti. Nebo některá z Hansonových vysokoškolaček, co si chtěla být jistá, že se již nedají dohromady. Anebo některý z Hansonových parťáků, kterému dala Lucille košem a on nesnesl tu hanbu. Co?“

„Vám to jde taky prímově, pane doktore.“

„Kterákoli karta může hrát. Ale tohle byla nešťastná náhoda. Na Floridě se každý rok utopí sakramentsky moc lidí. Myslí si, že se jich to vůbec netýká. Je tady tolik vody, až před ní ztrácejí respekt. V tom okamžiku je vám z toho úplně špatně, celé regimenty drobotě padají do rybníčků a jezírek, do odtokových kanálů a bazénů. Člověk pustí dítě z očí na třicet vteřin. Minulý měsíc jsem tu měl jedno. Dvouleté. Přinesli mi ho, ale bylo tak dlouho pod vodou, že mělo vážně poškozený mozek. Zemřelo pátý den na zápal plic. Pro ně zřejmě lepší alternativa.“

„Vy jste prohlížel Lucillino tělo?“

„Bert Dell ji ohledával, ne já. Bert má lepší konexe, ale je to dobrý chlap. Podle stupně cyanózy šlo nepochybně o utopení a Bert odhadl, že než ji vytáhli, byla pod vodou nejméně třicet minut. Billy Gain měl dost času a vyfíkl ji tak, že rakev mohli nechat otevřenou. Odporný barbarský zvyk.“

„Taky si to myslím.“

„Tradiční pocta mrtvému. Co? Jaká že je to úcta, příkrášlit obřad? Nový lék na bolest a smutek?“

„Trochu slabý.“

„Teď už si zabalíte fídlátka, nebo jdete ještě za někým?“

„Nemohl bych páchnout do podniku, kdybych si nepopovídal alespoň s pěti lidma, nakonec musím vyzpovídat ještě někoho, kdo byl přítom, abych mohl vypracovat podrobnou zprávu. A na paty mi dechá její mladší sestra.“

„Nemluvil jsem s ní, ale viděl jsem ji na pohřbu. Pěkné děvče.“

„Bojí se, že ji pojišťovna převez. Nemůžu ji přesvědčit, že se nesnížíme k nějakému zfalšování.“

„Budete mluvit se Samem Kimberem?“

„Budu muset.“

Nile nafoukl tváře a poklepal si na masivní břicho. „Dám vám malou radu, chlapče. Se Samem hrajte s otevřenými kartami. Mne jste tu a tam chtěl nachytat, ale to je, myslím, vaše práce. Ale nepodceňujte ho proto, že možná bude vypadat a chovat se trochu jako naivka. Bude se usmívat a tvářit se ospale, když mu budete klást léčky, a z toho byste nic neměl. A za deset minut zvedne telefon, řekne pár vět, a můžete si hledat zaměstnání.“

„Dík za varování.“

„Je jako starý aligátor. Na blátivém břehu vypadají, jako by se usmívali. A jen proto, že na dně jezera mají dobře schované maso, dozrává tam.“

„A co Hanson?“

„Ten pro vás nemůže nic udělat, jedině že by se pokusil vám dát přes hubu, bude-li opilý. A když se tak na vás koukám, byla by to chyba. Nikdy není nutné začínat si s chlapíkem, co vypadá o pár centimetrů nižší, než je ve skutečnosti. Odhadl vás na sedmdesát kilo, kdybyste neměl kolem krku pětáctýřicet.“

„Čtyřicet čtyři. Osmdesát sedm kilo.“

„Zápasil jste?“

„Zápasil, vzpíral a boxoval. Tehdá to byla zábava, ale teď za to platím, protože musím trénovat, jinak bych měl místo svalů sulc. Dík za pohárek a dík za rozhovor, pane doktore.“

„Byl jste ke mně velmi slušný. A nic jste ze mě zbytečně netahal. Tak tedy v týdnů kdykoli zaklepejte na zadní dveře. Mívám přestávku zvanou Danielsova hodinka. Vše nejhorší vaší misi, ale všechno nejlepší vám, chlapče.“

„Děkuju, pane doktore. Nechci nikomu šlapat na paty. Jsou města, kde lidi nemají rádi otázky o ničem.“

„Tady nebudete mít problémy, Staniale. Tohle je – jak byste to nazval vy? – pestrá společnost. Až na několik nejstarších rodin u jezera Larra, pár usedlíků ve městě a pár pracháčů jsou všichni náplava. Rychle to tady roste a rychle se to mění. Ale ne k lepšímu. V okrese je dvakrát víc lidí než před deseti lety. Hranice se posunula. Podle mne již neexistují města jako kdysi. Jen obchodní centra s domy kolem nich.“

Barbara Larrimorová mlčky následovala Staniala, když se pro ni zastavil a vedl ji k svému malému praktickému dvoudveřovému sedanu. V zapadajícím slunci viděl, že oči má opuchlé, víčka červená, rty naliště.

„Prospala jste se?“ zeptal se, když vyrazili.

„Trošičku. Já... nemyslela jsem si, že se hned rozpláču. Myslela jsem, že to přijde později. Ale když jste odešel, přemýšlela jsem... jaksi jsem pozapomněla... jak Lu o tom všem povím. Tolik jsem jí toho chtěla říct. A potom jsem najednou věděla... doopravdy věděla, že už jí nikdy nebudu moct nic říct, už nikdy. Ta strašná skutečnost její smrti mě zasáhla poprvé. Náhle mi to přijde neskutečné. Najednou je ta myšlenka pryč, ale zřejmě se vrátí.“

„To se stává. Bude vám vyhovovat Ocala?“

„To je jedno. Paule, ztratil jste někoho blízkého?“

„Už jsem si na to zvykl.“

„Prosím?“

„Promiňte. Znělo to dost hloupě. Moji rodiče žijí. Ve státě Michigan. Ztratil jsem staršího bratra. Byl mým vzorem. Nic jsem neuměl

udělat pořádně. Chtěl jsem umět všechno tak, aby mě potom bratr pochválil. A když se mi to konečně podařilo, už nebyl. Ale když mi něco vyjde a mám z toho dobrý pocit, jako bych si v duchu řekl: „Co ty na to, Joe?“ A potom si uvědomím tu ztrátu. Joe byl jedním z fyzicky nejsilnějších lidí, jaké jsem kdy znal. Když jsem byl mrně, chtěl jsem se mu vyrovnat. Jako bych stále hledal jeho přítakání. A ztratil jsem i manželku – ne stejně, ale taky absolutně. A teďka z toho mám divnej pocit. Kdyby byla Janey mrtvá, měl bych ten pocit konečnosti, o kterým jste mluvila. Myslím konečnost, která je neoddiskutovatelná. Ale ona žije, bydlí v Texasu. V hornatém kraji. Kerrville. Víím, že se už nikdá nepotkáme. Ale Janey je na světě a ke všemu se mi zdá, že ji vidím, ale když se probudím, víím, že to je to poslední, co chci.“

„Říkáte to, abyste mi pomohl?“

„Nebo sám sobě.“

„Neměla jsem o tom začít. Huř se pak mluví. Nám oběma. Neměla jsem vám skákat do řeči. Řekněte mi něco o Janey.“

„Vůbec to není zajímavý. Rodina ji utvrzovala v tom, že je vzácná a jedinečná. Učili ji všemu, čemu se mohlo dítě učit. A tak rodině přišlo, že je škoda dát ji poldovi. Kdybychom žili v primitivních tlupách, ona by byla ta, která si zaslouží vůdce stáda. Ale nevypadalo to, že by i Janey tak uvažovala. A kdybychom měli děti, možná by měla tolik práce, že by neměla na nic jinýho čas. Nebo by si našla náročnou práci. Myslím, že postupně získala pocit, že ji život příliš využívá. Když potom chtěla odejít, nebránil jsem jí. Co se dá dělat? Strašně se nudila a byla z toho podrážděná a smutná. Má teď velkej dům, zábavu, dětičky a nějaký ranč s angorskejma kozama. Všichni ji měli vždycky rádi.“

„Neměla vás ráda.“

„O tom jediném ji nic nenaučili. Říkala, že mě miluje, a věřila tomu. A že má ráda teďka toho Texasana. Ale nevím. Možná když si člověk absolutně důvěřuje, nemůže nikoho mít rád doopravdy.“

Barbara se stroze zasmála. „To tedy není můj problém.“

Když předjel pomalejší vůz, zkoumavě se na ni podíval. Když ji viděl poprvé, pomyslel si, že je nedůtklivá, takový morous. Ale teď mu připadalo, že vrásky kolem úst a očí jsou příznakem odhodlání a vytrvalosti. Sluneční kotouč už téměř zapadl a ona mžourala do světla před sebou, hlavu skloněnou, ruce klidně složené v klíně. Měla lesklé

hnědé vlasy se světlejšími pruhy, vysoké čelo, světlezelené oči, podlouhlou oválnou tvář, trošku buclatou. Nazvala Lucille „pěknou“ sestrou, a podle fotografií, které viděl, bylo to tvrzení dost přesné. Ale Barbara byla přitažlivá jiným způsobem, ne tak zjevným. Dlouhé oblé ruce a nohy a jakýsi klid, co z ní vyzařoval, když dýchala, vytvářel dojem lenosti, nevelké vitality, ale když něco dělala, pohybovala se obratně a rychle. Když se s ní poprvé bavil, myslel si, že je chladná, neschopná smyslových vzrušení. Ale nyní, když s ní byl sám v autě, začal vnímat ty jemné dokonalosti, na které se nedalo jen letmo koukat, začal si uvědomovat oblost jejích kolen, ohyb zápěstí, drobné ouško. Při večeři si všiml, že má lepší náladu, takže jí může říct o rozhovoru s doktorem Nilem. Přistihl se, že ho popisuje tak, aby ji rozesmál. Ale zvážněla, když jí řekl, co podle doktora Nila mohlo trápit Lucille v posledních týdnech.

„To sedí, soudě dle dopisu,“ řekla Barbara. „Sam Kimber jí svěřil nějaké tajemství, které z ní potom někdo podfukem vymámil. A možná ji trápil i obsah tajemství – myslím tím, že Kimber jí to nějak vysvětlil a Lucille přišla na to, že se to dá vysvětlit i onak... Zamotává se to, že ano?“

„Je třeba si promluvit s mnoha lidmi.“

„Ale jak zjistíte, o jaké tajemství šlo?“

„Třeba musím vypátrat, o jaké tajemství nešlo. Je to jako křížovka. Když už máte jedno-dvě písmena, počet možností se zmenšuje.“

„Paule, zabili ji,“ řekla divným hlasem. „Přijela sem dolů a oni ji zabili.“ Začala plakat. Tvář si zakryla dlaněmi. Šla na toaletu. Po deseti minutách se vrátila, svalila se do boxu proti němu a řekla: „Promiňte.“

„To nic.“

„Nemůžete mi dát na zítřek nějakou práci? Cítila bych se lépe, kdybych měla nějakou povinnost.“

„Něco se najde.“

„Prosím vás, berte mě trochu vážněji.“

„Něco se najde. Ani já jsem se ještě nedostal daleko.“

V posteli začal číst vybrané Lucilliny dopisy sestře. Jeden byl mimořádně dlouhý:

Barbie, když ti takhle plši o Samovi, jako bych si i já vyjasňovala věci. Ve Tvém posledním dopise jsem si všimla, že jsi četla mezi řádky

a domnívám se, že je na čase, abych Ti to řekla. Zní to divně, ale neříkala bych Ti to všechno, kdybych nevěděla – promiň mi to, sestřičko – o Tobě a Rogerovi. A ty jsi našla odvahu s ním skoncovat. Nemělo to budoucnost a možná ani tohle nemá, ale žiji velmi intenzivně přítomností na to, abych se zamýšlela nad budoucností. Myslím, že i vy s Rogerem jste na tom byli nějaký čas stejně. Každý si zřejmě myslí, že to jeho bláznovství je jedinečné, a možná je to v jistém smyslu u každého stejné. Ale může si to člověk přiznat? Musím se dost přemáhat, abych nepsala příliš zlomyslně. Mám strašnou chuť psát slova s velkými písmeny a podtrhávat. A občas napsat ha-ha jako nějaká školačka. Jen jedno slovo napíši tiskacím: zřejmě jsem Hříšnice. Hanebná. Řekne se lehce, že jsem byla osamělá. A zranitelná. Ale to vůbec nevysvětluje, proč by to měl být a je i nadále Sam.

Už i v jiných dopisech jsem Ti o něm psala, kolik mu je let a tak dále, ale nepopsala jsem Ti ho. Měří ke dvou metrům, má podlouhlou, strašně bledou domácí tvář oči má světlé, jako by ani neměly barvu. Má husté tmavé vlasy. Je to pořádný, svalnatý kus chlapa zvláštního stylu. Je to tím, jak se pohybuje, jak chodí a obléká se, sedá si a vstává ze židle. Vypadá drsně a mocně, ale nikdy jsem se necítila tak neuvěřitelně mladě jako s ním.

Nic se mi nepokoušel namluvit, Barbie. Není to ten typ muže. Byl ke mně milý a dobře jsme se spolu cítili. A opravdu si myslím, že ani jeden... tedy ani on, ani já jsme si nemysleli, že by z toho mohlo být něco jiného. Ale tak strašně ho zdeprimovala nějaká záležitost s bernákem, že mi zavolal přes meziměsto a měl tak unavený, sklíčený a srdcervoucí hlas. Prosil mě, abych za ním přijela. Představ si! Bylo to absurdní. Zavěsila jsem. Co si myslel, že je? Kde sebral tu drzost? A dvanáct hodin na to, když jsem si balila svůj nejmenší kufřík a vezla se na letiště, abych stihla letadlo do Jacksonvillu, stále jsem si říkala, že je to divné. Určitě jsem mu nic takového nedlužila. Proč by měl očekávat, že přiběhnu, jen co zapíská?

Věř mi, byla jsem absolutně vystrašená. Sam byl, mohutný samec a vyzařovala z něj síla a krutost, cítila jsem se, jako bych byla zhypnotizovaná, jako nějaká oběť. Ale on byl takový něžný! A vůbec ne sebejistý. A byli jsme veselí a plaší. Jako mladý pár o líbáncích, což jsem tedy vůbec neočekávala. Ale nyní si již těžko vybavím, jaké to tehdy bylo, sestřičko. Protože toho bylo tolik! Jestli jsem měla někdy

sebemenší pochybnosti, zda mám odejít od Kelseyho, tak je již nemám. Nechci být vulgární, ale Kelsey miloval tak, jako by si chtěl zabezpečit místo v olympijském družstvu. Já jsem jen byla poslušné atletické náčíní, ostražitě jsem dávala pozor na jeho pokyny a povely a často mne napadlo, že jestli ho potom pochválím a zatleskám mu, vyskočí a začne se klanět. Když se mi nedařilo předstírat vrcholnou extázi, bral to jako urážku svého talentu. Ale Samovi jde o mne. Nikdy jsem si nemyslela, že při milování se dá smát nahlas jen tak od štěstí. Vždy mě to jaksi dráždilo a byla jsem zvědavá a zároveň smutně přesvědčená, že doopravdy nejsem moc sexy. Ale Sam ze mě udělal zcela nenasytnou ženu. Znovu a znovu si musím dokazovat ten zázrak. Jsem již tak roz-toužená hanebnice, že když se na mě Sam jen podívá, přijdou na mě mdloby a začnou se mi podlamovat kolena, ať jsem kdekoliv. Připadá mi, že jsem nikdy nevěděla, jaká jsem. Nejsem si však jistá, zda jsem to já, to co ze mne udělal Sam. Možná to je jen takové období. Ale pokud to trvá, je to velice vzácná nemoc. Nechci nic než jeho svalnaté tělo natažené vedle mně, jeho šátrající ruce a něžná slova lásky. Až doposud jsem nikdy nežila naplno. Když jsi vyprávěla o Rogerovi, jen jsem se tvářila, že rozumím. Myslela jsem si, že rozumím, ale v chladném koutku svojí puritánské dušičky jsem se děsila, že moje malá sestřička přikládá smyslnosti takovou váhu, a asi jsem si myslela, že jsi z drsnějšího materiálu než já. Ale nyní, Barbie, vím, cos mi chtěla říct, a teď chápu, kolik síly Tě to muselo stát, abys s tím tak náhle skoncovala. Kdyby mi z ničeho nic řekli, že se už nikdy nesmím se Samem potkat, vyrvala bych si vlasy, válela se v prachu a sedla bych si na cestu a vyla jako pes. A nyní, Barbie, víš o tom nejlepším nebo nejhorším ve mně. Ale možná si budeme rozumět mnohem lépe než předtím. Jediný kaz na našem vzrušujícím štěstí je pocit viny. Snažíme se to držet v tajnosti, ale myslím si, že kdo se na mne podívá, je mu vše jasné. Sam má v lese malý domek. Říká tomu chata, ale je to bytelné a útulné. Nyní, když Ti píší, jsem právě na chatě, čekám na zvuk jeho auta na soukromé prašné cestě a vím, že srdce mi radostí poskočí, sotva ho zaslechnu. Jsem divně oblečená, mám na sobě jeho bílou košili, rukávy vyhrnuté, ramena mi sahají téměř k loktům, a spokojeně si uvědomuji, že Sam to bude považovat za velmi sexy oblečení. Trochu jsem se navoněla a moje nahé nohy jsou růžové a osamělé a slastně mi běhá mráz po zádech z toho, co mě čeká. Vidiš, sestřičko, zvykla jsem si

psát Ti víc, než bych Ti řekla mezi čtyřma očima. Ale nemám nikoho, komu bych se mohla takhle svěřit.

Když si Stanial přečetl ostatní dopisy a zhasl světlo, v myšlenkách se vrátil zpět k tomuto dopisu. Přemýšlel o Rogerovi. A nečekaně intenzivně litoval, že nepoznal Lucille Larrimorovou-Hansonovou. Vyjadřovala se ve svých dopisech tak neobyčejně plasticky, že věděl, že by se mu líbila, kdyby se s ní byl setkal. Bylo to promarněné a nespravedlivé.

V noci ho probral sen o Lucille. Sen byl živý a téměř jako noční můra. Probudil se zpocení. Lucille byla ve velké skleněné laboratorní nádobě, nahá, ponořená do průhledné tekutiny, světlé vlasy se vznášely. Obracela se, pomalým pohybem narážela na stěny nádoby. Potom se mu najednou ozvala Janey přes nějaký megafon, hlas zněl plechově. „Přišel jsi strašně pozdě, Paule. Vždy přijdeš brzy, anebo pozdě. Ale nikdy si nedáš říct. Nikdy to nebylo a nikdy nebude, jak to má být.“

Vyšel po schodech hledat Janey, aby ji odtáhl od mikrofону, než všichni uslyší, co mu říká. Ale dostal se do nesprávné místnosti, ve které doktor Nile, nesmyslně poskakující a nafukující tváře, zpracovával na desce stolu postavu. Byla to Barbara. Z úst a nosu se jí řinula voda. Nile jí rozstřihával šaty zlatými nůžkami. Zářivě se usmál na Staniala. „Připravte druhou nádobu, chlapče. Chtěla, abyste mi pomáhal vy.“

Probral se s nevysvětlitelným pocitem viny. Potmě si sedl na pelest a vykouřil cigaretu. Klimatizace přehlušovala zvuky noci. Měl pocit, jako by pokoj ujížděl na jakémsi podivném vozidle, co se nepřetržitě pohybuje nocí.

Augustus Dumas Gable si ve svém pokoji v jacksonvillském hbtelu utíral tvář do ručníku a doufal, že srdce má v pořádku, že nemá nějakou nezjištěnou vadu, protože by to byla tragická ironie takovým pitomým způsobem přijít o všechno, když je to už téměř na dosah. Nevěděl, co všechno ještě může vydržet. Pociťoval chlad, mrazení a prázdnotu. Byl přesvědčený, že to je konec, a k smrti ho to vystrašilo. Potom se zase znenadání přes něj převalila velká žhavá triumfální vlna a chtělo se mu křičet, udělat stojku na hlavě a chechtat se.

Nejhorší ze všeho byl nečekaný odklad rozhodnutí. Možná něco nesouhlasí, ale neodvážil se zeptat. S chlapečky od daní se musí jednat v rukavičkách. Dalo se s nimi rozumně dohodnout. Jak si člověk jednou jedinkrát postěžoval na svůj podíl, nebo jim poskytl příležitost, snažili se vyhrábnout zpod slípký všechna zlatá vajíčka, ale nechali ji přežít. Jinými slovy řečeno; dohodli se s vámi až ve chvíli, kdy hrozilo, že jste se rozhodli s nimi skoncovat a předat celou věc soudu. Ale když jste se pokusili vyvinout nátlak, oklamat je, nebo nedejbože jste je chtěli diskrétně podplatit, smutně se usmáli, slípku popadli a úplně ji oškubali. Gus věděl, že zašel tak daleko, jak se jen dalo, a zbývalo mu už jen čekat.

Kdysi dávno ho velice rozesmála odpověď Willieho Stutтона na otázku, proč vykrádal banky: protože v bankách jsou peníze. Gus si zcela objektivně uvědomoval, že jeho motivy byly stejné. Odhadl, kde budou peníze, a připravil se na zátať. Během studia práv si vydělával jako účetní. Po třetím, konečně úspěšném pokusu vystupovat jako obhájce se rozhodl setrvat raději u účetnictví než v soudní praxi a pokoušel se získat kvalifikaci veřejného revizora účtů. Získal ji bez větších problémů. A pak se začal utvrzovat v tom, že udělal správně. Daňový zástupce, který má i kvalifikaci revizora účtů, je řídký a vzácný úkaz. Když začal prosperovat, nadále žil skromně a příjem investoval do zaměstnanců, kteří ho zbavovali otrocké práce. Teď má výkonné kanceláře ve druhém poschodí budovy Sama Kirribera a zastupuje polovinu obchodníků z okresu. Najdi utajenou, ale úplně legální možnost, díky které zákazník nečekaně ušetří pětistovku na daních, a na

následující klubové schůzce bude pět ódy na Guse Gabla. Dokonce se rozkřikne: „Jestliže máš problémy, obrat se na Guse Gabla.“

Bylo to zasloužené doporučení. Kontakty s bernákem udržoval na výhodné úrovni vzájemné spolupráce. Kvůli žádnému klientovi nelhal a nefalšoval údaje. V jiné době na jiném místě by mohl být Gus Gable průvodcem v divočině a s tou samou neporovnatelnou svědomitostí by znal každou skrytou cestičku, každý vodní příkop, každou stopu zvěře a vytušil by každou změnu počasí.

Velmi svědomitě, s nadějí a trpělivě si odkládal peníze a čekal na příležitost. Nebyl ženatý. Neměl potomky. Neměl žádné nákladné zlovyky. Viděl, jak se bezvýznamní chlapi oddali hazardním hrám a měli pekelné štěstí. Věděl, že na hazardní hry nemá žaludek. Vždy hledal absolutně korektní, bezchybné okolnosti a během posledních tří let s těžkým srdcem zvážil a odmítl několik slibných příležitostí. Ale teď věděl, že má na dosah ruky vděčnost Sama Kimbera.

V jistém smyslu to bude porušení etického vztahu. Až se Sam dozví celou pravdu – tomu se nedá zabránit – asi se rozzuří, ale když bude mít čas si to promyslet, pochopí příčiny. Gus si vezme jen částku, kterou by si byl jinak vzal někdo jiný, a zároveň pomůže Samovi dostat se z kaše trochu rychleji, než by se z ní dostal bez něj.

Úplně zjednodušeně, Samův daňový problém znamenal, že bude muset prodat aktiva. A Gus bude při ruce, aby je převzal. Je jen nutné mu trochu pomoci.

A až bude po všem, Gus Gable bude mít stranou pěknou hromádku peněz a život se změní. Bylo mu dvaadváct let a věděl, že čekal dost dlouho. Budou to jeho legální peníze bez nejmenších pochybností. Špatně se mu přemýšlelo dál než po skutečný fakt peněz. Představy, které sahaly za peníze, byly mlhavé. Jevily se jako barevná reklamní příloha v novinách. Gus Gable na sklápěcím můstku své jachty postavené na míru vjíždí s rekordním úlovkem tuňáků do loděnice v Cat Gay. Gus Gable za volantem svého bílého superluxusního jaguáru. Gus Gable v Římě. A nedefinovatelné, ale neodmyslitelné bylo Děvče snů – u něj na sklápěcím můstku, u něj v autě, s ním v pouliční kavárničce – veselé, usměvavé a milující. Do konce života střídavě šest měsíců práce a šest měsíců radostí.

Celkově mu to připadalo trochu nereálné, sen, který se nemůže vyplnit. Bylo mu čtyřicet dva, tmavé řídké vlasy, převislé břicho, slabé

hnědé oči za astigmatickými čočkami. Plet měl úřednický světlou, šatník z obchodního domu J. C. Penney, drsný hlas od dvaceti laciných cigár denně, žaludek zchoulostivělý vlivem mnoha tun mražených jídel, nedbale zařízený byt s lhostejnou služkou, tři roky starý poruchový chevrolet a žádný koníček. V posledních letech měl hrubý výdělek sedmdesát tisíc, z toho čtyřicet tisíc šlo na platy a režii, a po odečtení daní a životních nákladů ukládal ročně patnáct až osmnáct tisíc do cenných papírů. V sobotu, průměrně jednou za měsíc, si zajel do Tampy, na jméno Robert Warren se ubytoval na jistém místě, vytočil číslo a objednal si na jednu noc plavovlasou prostitutku, vždy čistou, v podstatě přitažlivou a schopnou, zkrátka službu, kterou může očekávat stálý solventní zákazník, se kterým nejsou žádné starosti a nevyžaduje perverzity. Dokonce dostal tu samou několikrát za sebou, ale nikdy si nepřál žádnou na dlouho. To nebyla Děvčata snů. Byly to jen průměrné, dost hloupé ženy, které ustavičně mlely o svém denním zaměstnání, o svých dětech na školách, o chlapcích, co je opustili. Zprvu, když začínal používat to číslo, mu poslali jednu moc mladou, jindy vyzáblou, nebo takovou, která moc pila, a jednou mu dokonce poslali hysterickou amatérku. Pokaždé si stěžoval, a tak během posledních tří let již nedostal takovou, která by mu nevyhovovala. Posílal je pryč v neděli brzy ráno, pak si pospal, vzbudil se pozdě odpoledne, zaplatil a jel domů.

Ale peníze všechno spraví. Změní bledou pleť na bronz, zploští břicho, zlepší reflexy, umožní mu najít Děvče snů, takové, které ho bude milovat jen pro něj samotného, peníze budou jen okrajová záležitost a budou je užívat oba dva. Bude š ní mít o čem mluvit a bude ji umět rozesmát. A všichni ji budou potkávat jen s ním a budou mu závidět.

Opět si utřel tvář a vyčistil brýle. Otevřel aktovku a vyndal z ní záznaky z výslechu, ale čísla a poměry mu nedávaly smysl. Když je odkládal, zazvonil telefon, Gus se natáhl křížem přes postel a zdvihl sluchátko dřív, než zazvonil podruhé.

„Gus?“

„Přesně tak, Clarenci. Připravený a nedočkavý.“

„Právě to dorazilo. Abych to zaokrouhlil, dvě stě třicet jedna tisíc tři sta. Šedesátidenní lhůta. Formální oznámení vyjde v pondělí. Jsi rád?“

„Clarenci, kamaráde, spokojenost nejvyšší. Sama to poněkud vy-
ždímá, ale myslím si, že je to celé navýsost spravedlivé. Jeho souhlas
bude automatický. Jsem ti zavázán.“

„Lituji, že se to dodatečně protáhlo, ale s tím se nedá nic dělat.
Kompromisní vyrovnání se těší nechutné publicitě, takže žádali doda-
tečný rozbor. Víš, nebylo by dobré, aby Kimber blekotal, jak lehce z
toho vybědl.“

„Ani ne tak lehce. Věř mi, Clarenci, vždyť jste měli v rukou celkový
obraz jeho finanční situace. Nevydržel by víc.“

„Mám ti připomenout, že nevíš o ničem, dokud se to oficiálně ne-
zveřejní?“

„Okamžitě to všude roztroubím, kamaráde, aby mi váš podnik už
nikdy nedůvěřoval.“

„Musel jsem to říct.“

„Přirozeně, chlapče.“

Gus Gable ihned po rozhovoru vytočil přes meziměsto číslo Char-
lieho Dillera do Centrální banky a trustové společnosti, přímé číslo,
které nešlo přes ústřednu v bance. Guse znepokojilo, že to zdvihla
Dillerova sekretářka. Nezřetelně vyslovujíc, řekl chraplavě, že se jme-
nuje Warren a volá z Jacksonvillu. Věděl, že to město bude Charliemu
stačit jako heslo. Děvče řeklo, že pan Diller na chvíličku odešel z kan-
celáře a zda by laskavě nepočkal. O několik vteřin později se ozval
Charlie. „Haló? Já... čekal jsem, až mi zavoláš.“

„Odklepli šedesát dní, takže se na to můžeš vrhnout.“

„Takže... asi to můžeme rozhábat.“

„Charlie, mohu odpovědně prohlásit, že teď opravdu není čas na to,
aby sis mohl dovolit otálet. Máš čisté papíry s mým podpisem a máš
certifikáty, osobní podíl na zisku, a tak ti dobře radím, abys vyvinul co
největší úsilí a protlačil to ve vašem půjčkovém výboru. Chci, aby to
už dnes bylo na tom speciálním kontě.“

„Ale, Gusi!“

„Charlie, období naléhání a proseb máme za sebou, obchod je uza-
vřen a asi se ti zdá, že nejsem dost zdvořilý, ale soukromou dohodu s
tvým podpisem mám založenou, stejně jako ty máš založenou kopii, a
jestli jen malinko zaváhám, můžeš mi zdvihnout mandle stejně jako já
teď tobě.“

„Jen mi není jasné, proč sis tak jistý, že Sam si vybere tuhle možnost.“

„Protože je to jeho nejlepší tah a já mu dokážu, že je to jeho nejlepší tah, a Sam dělá vždy jen ty nejlepší věci.“

„Hned se do toho pustím,“ odpověděl Charlie s větším zájmem.

„A já ihned zavolám Samovi.“

Gus žádal osobní rozhovor se Samem Kimberem. Zaslechl Angii Powellovou říkat spojovatelce, že pan Kimber tam není a nevědí, kdy se vrátí, a proto si vyžádal k telefonu Angii.

„Ahoj, Gusi,“ ozvala se. „Opravdu, není to vytáčka. Jednoduše nevíme, kde je. Před chvilkou jsem brnkla na chatu, ale nikdo to tam nebral. Víš, skoro vždy nám řekne kde je, ale od té doby, co se utopila Lucille, není ve své kůži. Chodí jako náměsíčník, jako by mu bylo všechno fuk. Všechna lejstra jsem mu dala na stůl, brzy ráno tu byl celou hodinu, a když odešel, vešla jsem tam a nic nebylo podepsané. Myslím, že se na ně ani nepodíval. Nevím, co tu dělal celou tu dobu. Včera jsme měli zavřeno a šli jsme na pohřeb. Slyšela jsem, že když už všichni odjeli, on tam zůstal sedět v autě. Co pro tebe můžu udělat?“

„Angie, myslím, že ti nechám naléhavý vzkaz, a pokus se mu ho odevzdat, ihned jak ho najdeš. Řekni mu, že to prošlo. Že je to šest tisíc tři sta a chlup nad můj poslední odhad a šedesát dní na splátku.“

„Šest tisíc tři sta nad. Bože, Gusi, vím, že před týdnem by se mu ulevilo, ale teď mám pocit, že mu to řeknu a on se na mě jen nepřítomně podívá.“

„Řekni mu, že právě odjíždím a že si to spolu projdeme a vymyslíme nejlepší východisko. A brnkni, prosím tě, dolů a řekni Betty, že nejpozději ve tři bych měl být v kanceláři a do půl čtvrté tam chci mít Jimmyho a Roscoa s účty Juice-Masters. A zaříd' mi to se Samem na pátou, jestli budeš moct, Angie.“

„Mohu to jen zkusit, Gusi.“

Když Angie Powellová vyšla ze soukromé kanceláře Sama Kimbora, Paul Stanial zdvihl hlavu od časopisu a tázavě zvedl jedno obočí. Angie mu řekla: „To nebyl on, pane Staniale. Někdo jiný, kdo se ho pokouší zastihnout.“ Znovu se posadila a Stanial zaslechl, jak volá nějakou Betty a odevzdává jí pokyny od jakéhosi Guse. Starší žena ze sekretariátu scházela dolů s plnou náručí fasciklů a Paul Stanial se

poprvé ocitl o samotě s nejvyšší dívkou, jakou kdy viděl. Už zjistil, že přinejmenším o dva centimetry převyšuje jeho metr osmdesát, a nepřekvapilo ho, že nosí sandály bez jakéhokoli náznaku podpatku. Ani nechtěl pomyslet na to, jak by vypadala v deseticentimetrových jehlách s vlasy vyčesanými do vysokého drdolu.

Nejdřív si myslel, že téměř dvoumetrový Sam Kimber si ji tu drží jen proto, že je stavěná podle jeho gusta. Ale během dlouhého čekání přišel na to, že to děvče je víc než doplněk. Pracovala bezchybně na plné obrátky, s brilantní jistotou vyřizovala telefonáty i návštěvníky a dělala drobná rozhodnutí. Tmavozlaté živé kučeravé vlasy jí při chůzi poskakovaly. Měla na sobě citronově žlutou sukni a šedou blůzu. Všechno na ní bylo větší – měla větší tvář, zářivější zuby a velké oči. Odhadl, že váží nejméně sedmdesát kilo, a zpočátku si myslel, že má moc stažený opasek, ale pak přišel na to, že se jí tělo nevlíná a nenatřásá, protože má dobře trénované, atleticky pevné svalstvo. Ještě jí není ani dvacet, odhadl. Na prstech žádné prsteny. Žádné šperky. Vůně mýdla a živých květů. I přes mohutná prsa, boky, dobře stavěná lýtka a brilantní pracovní výkonnost působila záhadným a zvláštně dětským dojmem. Pomyslel si, že ten dojem může vyvolávat poměrně vysoký jasný hlas a vážný, nepřítomný výraz tváře ve chvílích, kdy právě nic nedělala.

Rázně vytáhla z elektrického psacího stroje jakýsi dokument, oddělila kopie a jednu dala na stůl paní Nimmitsové. Organizace práce v kanceláři ho překvapila. Kromě působivého moderního vybavení, zjevné pracovní disciplíny a dobré pohody zpozoroval i vysoký stupeň kancelářské automatizace.

„Vypadá to, že pan Kimber má řůru rozmanitých obchodních aktivit,“ řekl.

„Jistě, musíme udržovat kontakty se spoustou firem,“ odpověděla mu s úsměvem. „Lesy, správa pozemků, kontakty a podobně. Ale teď je tak trochu okurková sezóna. Doba vhodná na dodělání zameškaného. Zastaví se jen občas a právě teď nejsou uzavřené žádné kontrakty. Jsem mnohem raději, když to tu vypadá jako v blázinci. Do práce jsem jako drak.“

„Snáší to pan Kimber během takovejch dní lehčejc?“

Z okamžité změny jejího výrazu usoudil, že zašel až moc daleko. „Řekla jsem vám už před hodinou, pane Staniale, že jsem osobní a

důvěrná sekretářka pana Sama, a kdybyste mi řekl, o co vám jde, ušetřila bych vás dlouhého čekání. V hlavním registru jsem zjistila, že jsme nikdy neměli nic do činění s vaší pojišťovnou, a jestli se domníváte, že ho k něčemu přemluvíte, nedostanete se dál než ke třetímu slovu.“

„K ničemu ho nejdu přemlouvat, slečno Powellová. Jedná se jen o běžné vyšetřování pojišťovny.“

Sedla si na kraj stolu, založila si pevné opálené ruce a zamračila se. „Ale jestliže jde jen o běžnou věc, možná byste ho tím vůbec ani nemusel obtěžovat.“

„Vyšetřování je běžný, ale konkrétní... spojitost... jeho vztah k tomu, to je soukromá záležitost, a myslím si, že by to raději vyřídil osobně.“

Okamžitě se jí rozšířily oči a stiskla rty. „Netýká se náhodou ta pojistka té Hansonové?“

Stanial se snažil zakrýt překvapení. „Je to soukromá záležitost,“ opakoval.

„Nebude mít radost, že ho s tím otravujete.“

„Když kdokoliv odmítne spolupracovat, jediné, co můžu udělat, je napsat zápornou zprávu.“

„Tak přece se jí to týká!“

„To jsem neřek.“

„Myslím, že si budete muset promluvit s ním. Já o té ženě nic nevím. A ani jsem vědět nechtěla.“ Hlas jí ztvrdnul. Sedla si za stůl a založila nový papír do psacího stroje. Stanial si pomyslel, že to děvče jako proutek má zřejmě citový důvod si stěžovat.

„Pracujete dlouho u pana Kimbera?“

„Tři roky,“ odvětila stroze.

Opatrně nadhodil: „Podle mě je úplně přirozený, že jste podrážděná kvůli Lucille Hansonové.“

Prsty se na okamžik zastavily nad klávesnicí. Otočila se a podívala se na něj. Nebyl to výraz, jaký očekával. Byl to tázavý pohled. „Proč bych měla být podrážděná kvůli ní? Nebyla bych podrážděná kvůli žádné ženě pana Sama, pokud by se mu nepokoušela nějak ublížit, ale i kdyby ho zranila, myslím, že se umí o sebe postarat. Chtít ženy je záležitost mužů a já to přece nemusím chápat, ne? Mohu cítit smutek a lítost, že to tak musí být, ale to je břemeno, které si muž přinesl z ráje

a hřeší, a je na bohu, zda mu odpustí, nebo ne. Nemusím chápat ani to, že existují ženy, které vábí chlapy a dělají z nich otroky špinavých tělesných návyků, dokonce i bez církevního požehnání, které dělá tyto špatnosti alespoň jakžtakž čisté před bohem. Ale já nemusím vědět vůbec nic o takových ženách nebo se o ně zajímat, pane Staniale. Bohužel, Lucille Hansonová zemřela uprostřed svých nečistých cest, ještě dříve, než se přejedla panu Samovi, který si plete smutek s neukojeným chtíčem. Ale to ho přejde a přijde jiná a po ní další, a když nakonec jeho tělesný oheň začne pohasínat, modlím se, aby se usmířil s bohem a očistil se od hříchu.“ Řekla to zpěvavým hlasem, trochu připomínajícím náboženské kázání. Jemně zakroutila hlavou a pokračovala normálním tónem: „Nemám důvod být kvůli té ženě podrážděná.“

„Promiňte. Nechápal jsem.“

„Lidé většinou nechápou. To mi nevadí. Mě se hřích nedotýká, pane Staniale. Je to můj osud, že se kolem mě ometají muži, mrkají na mě, zírají a chtějí mě osahávat. Bůh mě stvořil žádoucí pro chlapy, aby mě tak zkoušel. Jsem jeho ovečka. Když mi bylo patnáct, dva dny a dvě noci jsem strávila na kolenou a ptala jsem se ho, zda si mám skrýt tělo před celým světem a prožít život v modlitbách. Ale on mi řekl, abych žila zde a odolávala pokušitelům a svůdcům, protože podle mého příkladu někteří z nich možná dojdou království nebeského. Moje tělo je chrám boží a udržuji ho čisté, pevné a neposkvrněné.“ Opět náhle přešla ze zpěvavého tónu k normální konverzaci.

„Nedělám si iluze, že to mnozí pochopí, pane Staniale.“

„Chápe to pan Kimber?“

Vzdychla si. „Tak trochu. Nedovolí mi jen, abych mu dělala kázání. Říká, že každý musí jít svou vlastní cestou a přijít na všechno ve svém vlastním čase. Bože, ale trvá mu opravdu dlouho, aby pochopil, jak špatnou cestou se ubírá. Občas se cítím kvůli panu Samovi úplně bezradná. A je mi z toho nanic. Ale když pak jdu ven, proběhnu se, nebo si zaplavu pár kilometrů a pořádně se unavím, cítím se lépe. Vypadá to, že máte silné, zdravé tělo, pane Staniale, ale jen co tu sedíte, vykouřil jste už dvě cigarety, a je hanba, že vědomě škodíte sám sobě.“ Zamračila se a potřásla hlavou. „Jen by mě zajímalo, kam se šéf poděl. Možná vůbec nedorazí. Nemohu vám nic slíbit.“

Paul se zvedl. „Můžu si pozdějc cinknout, jestli budete vědět něco novýho?“

„Řeknu paní Nimmitsově, aby mi přinesla něco k zakousnutí, takže tu budu celý den. Přejete si, abych mu řekla, proč se s ním chcete setkat?“

Usmál se na ni. „I tak mu to řeknete, nebo ne?“

„Samozřejmě, jen jsem byla zvědavá, jestli mě poprosíte, abych mu nic neříkala.“

„Sama víte nejlíp, co máte dělat, slečno Powellová.“

Bylo tři čtvrtě na jedenáct, když Stanial zabočil na štěrkovou cestu vedoucí na Hansonův pozemek u jezera Larra. Bujná tropická vegetace zcela pokrývala hlavní budovu, takže od cesty nebyla vidět; byla to impozantní, ale netypická stavba z cedrového dřeva s bíle natřenými rámy. Nízké moderní křídlo kontrastovalo se střešními liniemi starší části. Stanial zaparkoval, vystoupil z auta a podíval se směrem k jezeru, kde se mezi stromy rýsovala obytná loď. Našel ústí klikatého chodníčku, bílý štěrk ve stínu visících vousů španělského lišejníku. Za lodí se třpytilo modré jezero. Po straně viděl zaparkované Hansonovo auto a schodiště vedoucí do obytných částí.

Jak vystupoval po schodech na terasu plošiny, na nezastřešené podestě se objevil Kelsey Hanson v lesklých tmavěmodrých plavkách a zakřičel: „Dál ani krok. Co chcete?“

Stanial se zastavil a podíval se na něj. Hanson byl svalnatý, dohněda opálený chlapík, vlasy, obočí a řasy měl od slunce téměř doběla vyšisované. Tvářil se nepříjemně a nepřátelsky. I když byl trochu při těle, měl poměrně hezkou tvář. Vypadal jako bodyguard, co se právě chystá vyhodit z pláže padesátikilovou padavku. Stanial si všiml, že opálení maskuje fyzickou opotřebovanost. Měl měkký, tukem obrostlý pas a pod nejnovější vrstvou tuku se na povrch draly zbytky svalů. Kdyby neměl opálenou tvář, byla by vodnatá a odulá.

„Chci si s váma popovídat o pojistce vaší ženy.“

„Co s ní?“

„Mám několik otázek, který...“

„Pošli to písemně, kámo.“

„Zabere to jen pár minut vašeho...“

„Už si ho úplně spotřeboval, kámo. Tak udělej hezky čelem vzad a padej ze schodů.“

Stanial se v duchu ušklíbl radě jak od doktora, podíval se na Hansona, vykročil k němu a našťavaně řekl: „Vy blbej parchante, já vyšetřuju sebevraždu vaší ženy, nejsem žádný cesták, s poldama to mám v cajku, a, jestli chcete pokračovat s těma kravinama, tak vám tak zatopím, že budete čumět.“ Když vystupoval z posledního schodu na podestu, Hanson mu ustoupil.

„Proč ste to neřek rovnou, kámo?“

„Udělal jsem to právě teď.“

„Nedokážete si představit, kolik slizounů se tu potuluje a chtěj... Poslouchajte, Lucille nespáchala sebevraždu.“

„To chceme právě zjistit, a jestli mi můžete věnovat trochu svého drahocenného času, pane Hansone...“

„Bože, nemám nic, jen čas, příteli.“ Hansonův podmanivý úsměv vyjadřoval prosbu a sebedohrdání. „Pod'ťe dovnitř a sedněte si někam do stínu. Nechtěl sem vás urazit. Nic ve zlým. Poslední dobou žiju v ustavičným napětí.“

Stanial znal jeho problém. Prázdnota. Vypadalo to, že Hanson není schopen prožít žádný skutečný cit. Zlost, radost, láska, nenávist, žárlivost – všechny emoce vyprchalý a proměnily se v přetvářku, soudě podle nejistoty v očích a příchuti jeho omluvy.

„Samozřejmě, nic ve zlým,“ řekl Stanial a potřásl si rukou. Vešli dovnitř a Stanial odmítl kávu i skleničku. Seděli v dlouhém ateliéru vyloženém tmavým neopracovaným dřevem, zařízeném těžkým, masivním nábytkem. Byly tam vestavěné reproduktory, kamenný krb a velký bar.

„Co má znamenat ta hloupost o Lucille?“ zeptal se Hanson. „Koho napadla ta podivná myšlenka?“

„Zatím můžeme říct jen to, že je tu taková možnost. Jak vím, byli jste právně odloučení.“

„Už skoro rok.“

„Je to podle vás její chyba, že se vaše manželství rozpadlo?“

„Moment, moment. Nejsem přesvědčeněj, že se rozpadlo navždy.“

„Myslíte si, že by byla přišla k rozumu?“

„No, rozhodně jsem v to doufal. Mohla se dycynky vrátit. Jestli to byla její chyba – myslím si, že sme oba udělali chybu. Já sem kapičku

přestřelil. A přistihla mě. Udělala kolem toho zbytečně velké cirkus. Do prdele, vždyť sem to s žádnou jinou nebral vážně. Byla to jen... víte... jedna z takových věcí. Nejsou důležité, pokud nechcete, aby byly důležité. A Lu jako by sem nikdy doopravdy nebyla patřila. Ze začátku sem si myslel, že bude. I ona si to asi myslela. Ať je to jak chce, dohodli sme se na roční odluce a nic nenasvědčuje tomu, že by se ke mně nebyla vrátila.“

„Chtěl jste, aby se k vám vrátila?“

„Přirozeně!“

„I když měla poměr se Samuelem Kimberem?“

Hanson sebou škubl, jako by ho někdo uhodil. „Domnívám se, že blouzníte, pane...“ Podíval se na vizitku, kterou měl v ruce. „Pane Staniale. Nemáte o tom žádný důkazy.“

„Je to dost odůvodněná jistota, pane Hansorie.“

„Asi... asi jo. Ale to je taková věc, o který člověk nerad přemejšlí. Já to jednoduše nemůžu pochopit. Lucille byla taková... opatrná. Vybírává. Chápete? Vzdělaná. A ten chlap, ten Kimber je dvakrát starší než ona a je to obyčejnej nevzdělanej kurevník. Nikdy nepochopím, jak mu mohla naletět. Asi před pěti, šesti měsíci, když se o nich začaly trousit řeči, sem s ní naposled mluvil. Musel sem zjistit, jestli to je pravda. Ale ani mi neodpověděla, když sem se jí zeptal. Byla slušná, usmívala se na mě a řekla, že sme se dohodli, že počká rok, a až vyprší lhůta, řekne mi, jak se rozhodla. Řek sem jí, že sem zaslech, že chodí se Samem Kimberem. Ona na to, že člověk zaslechne kdeco, když poslouchá dost dlouho, a potom nasedla do auta a odjela. Tenkrát sem ji viděl naposled.“

„Ale mohla se k vám vrátit, i kdyby to byla pravda?“

„Do prdele, co je vám do toho?“

„Jen probírám možnosti, pane Hansone. Co když se chtěla vrátit a myslela si, že svým vztahem s Kimberem všechno pokazila? A potom se pro výčitky svědomí a z pocitu viny utopila.“

„Ale kdepak! Věděla, že ji přijmu zpátky.“

„Protože věděla, že kdybyste ji nepřijal, otec by vás vyhodil?“

Hanson se trochu zalekl. „Do prdele, s kým ste se to bavil? Možná se o tom tak mluví, ale není to pravda. Samozřejmě, starej Johnny mi tím vyhrožoval, ale tak mi vyhrožuje od mejch sedmnácti, a matka by

mu to nikdy nedovolila. Proč by to měl splnit právě teď? Přijal bych ji zpátky, protože... sem chtěl, aby se vrátila.“

„Podle vás byla citově nestálá?“

„Lucille? Ani bych neřek. Dycky brala všechno strašně vážně. Nebyla moc veselá. Nevím, jestli to něco znamená.“

„Takže zřejmě brala pana Kimbera vážně.“

„Asi... asi jo. Zřejmě ho brala vážně.“

„A co když on se rozhodl skoncovat tu záležitost?“

Hanson se na něj podrážděně podíval. „Nevím, vo co vám, do prdele, jde. Vůbec jsem nevěděl, že byla pojištěná. Mimochodem, kdo dostane prašule?“

„Napůl její matka a sestra.“

„Přísámbohu, Staniale, nedovedu si představit, že by se Lu zabila, a navíc takhle. Plavala stejně skvěle jako já. Není lehký se utopit, když ste ve vodě jako doma. Všechny vaše instinkty pracujou proti tomu.“

„Ale není to pravděpodobnější než nešťastná náhoda?“

„Tomu se taky dá těžko věřit, ale to říká každý. Logičtější by bylo, kdyby ji někdo utopil. Ale ani to nedává bůhvíjakej smysl. Poledne. To jezero není tak velký jako tohle. Jak víte, že vás někdo nesleduje dalekohledem? Tamvocaď, kde se utopila, dohlídnete na domy naproti. Ale jak ji moh někdo utopit a nezanéchat na ní ani otisk? Lu vypadala křehce, ale byla to silná ženská. Možná to přehnala s opalováním a ve vodě omdlela. Nebo snědla něco zkaženýho a udělalo se jí zle. Každěj, kdo mě chtěl popíchnout, mi říkal, jak poslední dobou kvete. Možná brala nějaký pilulky a přebrala. Jak to chcete, sakra, zjistit?“

„Jakmile se nám podaří potvrdit předpoklad, že jde o sebevraždu, nevyplatíme dvojnásobnou pojistku.“

Hanson vykouznil grimasu. „Tim je všechno jasnější, kámo. Proč bych vám měl pomoci ušetřit vaše podělaný prachy?“

„To jsou peníze pojišťovny, ne moje.“

„Kdyby byla zanechala nějaký dopis, ušetřilo by vám to hodně starostí.“

„Třeba ho zanechala.“

„Jak to myslíte?“

„Kimber tady má velký slovo, možná by se mu nelíbilo, kdyby o něm mluvili v týhle souvislosti, nemyslíte?“

„Kape vám na karbid?“

„Jestli poslala nákej dopis vám, mohlo by to s váma vypadat zle, Hansone.“

Hanson vypadal upřímně překvapený, potom se rozesmál, ale nebyl to veselý smích. „Moh bych vypadat ještě hůř, ať vyjdou karty jakkoliv? A Kimber není až tak důležitěj a nikdy nebude.“ A potom najednou přešel k jinému tématu. Již dlouho nikdo nepřistihl Staniala nepřipraveného. Ale začal chápat, proč žena, co psala ty dopisy, mohla obdivovat Kelseyho Hansona. „Sem tam sem o něco přišel, Staniale. Většinou o příležitosti. A když jsou fuč, je nejlehčí na světě si říct, že o ně člověk vlastně nestál. Ale Lu jsem nebral jako příležitost. Že byla příležitostí, to sem si uvědomil, až když nebyla, a věděl sem, že sem to pomrvil. Tak jsem si pokoušel namluvit, že i tak sem ji vlastně nechtěl. Ale někdy sou rozumové úvahy prdlajs platný. Chtěl sem znova získat příležitost, kterou Lucille představovala. Tak strašně sem to chtěl, až sem z toho onemocněl. Ne kvůli otcovu vyhrožování. Tentokrát kvůli sobě. Nemám se bůhvíjak rád, Staniale. Myslel sem si, že kdybych zjistil proč, možná by to mohlo bejt východisko... k tomu nebo onomu. Pustil sem se do toho dost zaníceně, navštěvoval sem přednášky, pokoušel sem se najít nákej smysl života. A kdybych našel náký polovičatý odpovědi, chtěl sem jít za Lu a říct jí to. Ale ty mozkovny pro mě neměly odpověď a odpověď nebyla ani v jejich knihách. Svěřil sem se do rukou psychiatrovi a ten mi po čtyřech sezeních řek', že mým problémem je citová nezralost založená na tom, že místo mě mi vždycky uklízel nepořádek někdo jiný. A dodal; že pár roků důkladný analýzy by mi možná pomohlo, ale bez záruky. Tak sem se oddal novému snu, že se k tomu dopracuju vlastníma silama. Ale k ničemu sem se nedopracoval. Zahrál sem tragickou postavu na oblbnutí několika pěkných studentek, namlouval sem si, že dávám sex tam, kam patří, a namlouval sem si, že některá z nich přijde s nákým ohromným nápadem, co by stál za to. Ale Lu zemřela. A tím to divadlo, co jsem hrál, ztratilo smysl. A teď nevím, co si, sakra, se sebou počít. Ubohej bohatej chlapeček. Nějak musím dožít. Nějak.“ Zvláštně se na Paula usmál. „A vůbec se netěším ani na jedinou prokletou minutu z let, který mám před sebou, kamaráde. Zvorál sem svou poslední příležitost.“

„Pokud si nenajdete další.“

„Kde, kamaráde.“

Stanial přelétl očima komfortní pokoj se širokými okny a výhledem na modré jezero. „Kdekoliv, jen ne tady. Je vám třicet? Za pět let budete vypadat na padesát.“

„Škoda, že sem s tím vůbec začínal. Nepotřebuju, abyste mi tady házel komplimenty.“

Šum klimatizace přehlušil blízký zvuk silného motoru a trojitě krátké zatroubení. Hanson rychle vstal, vyšel ven a Stanial krácel pomalu za ním. Dole pod nimi asi šest metrů od loděnice se vznášela na vlnách nádherná sportovní jachta z mahagonového dřeva. Žena u kormidla vypnula motor a usmála se. Na příčném sedadle seděly dvě malé děti ve velkých oranžových záchranných vestách a vážně se na ně koukaly.

„Dělám posla, miláčku. Lorna má rozbitý telefon, zrovna tak já a zřejmě i ty. Koná se párty u Stua a Lorny. Kolem páté.“ Byla to pihovatá, dráždivě rázná žena s pěknou pevnou postavou. Trošku se protáhla a dodala: „Zlato, přiveď i svého mlčenlivého kamaráda.“

„Je tady jen kvůli pojistce,“ řekl Hanson a ani se je nepokusil představit. „Řeknu ti o tom později.“

„Mami, jed'me už,“ zakňouralo jedno z dětí.

Žena jim zamávala, nastartovala a vyrazila širokým obloukem, voda se jen perlila.

„Nikdy neměla Lu ráda,“ řekl Hanson.

„Prosím?“

„Paní Bryeová. Naši sousedé. Moc o Lu nestála. Pamatuju se, jak Lu říkala, že Suey je primitivní. Co, do prdele, od Suey chtěla? Aby hlídala Bílej dům?“ Obrátil se a nepřítomně kývl na Sianiala. Podíval se na hodinky. „Škoda, že vám nemůžu pomoci, kamaráde. Mám domluvenej tenisovej mač. Musím ze sebe vypotit včerejší chlast, než natankuju čerstvej.“

Když Stanial sestupoval se schodů, Hanson za ním volal: „Když na něco přijdete, dáte mi vědět?“

„Když chcete.“

„Chci. Díky.“

Stanial jel rovnou do motelu. Barbara nebyla ve svém pokoji. Nechal tam auto, šel pěšky do města a našel ji u pultu v první jídelně, na kterou narazil. Lekla se překvapením, ale vzápětí se na něj mile a teple usmála.

Když si objednal a děvče za pultem se otočilo, řekl potichu: „Můžete pro mě udělat jednu nepříjemnou a naposled nesmyslnou věc. Hanson mě ohodnotil jako chladnokrevnýho bastarda. Měla byste to potvrdit.“

„S radostí.“

„Díky. Stu a Lorna. To by měli být Keaverovi?“

„Ano.“

„Kdybyste jim brnkla a řekla, že se cítíte osaměle, pozvali by vás na drink a na večeři. Až se společnost sejde, začněte nadávat na mě a na to, co tady chci dokázat. Potom se pokuste přivést Kelseyho na myšlenku, že vražda, ať to zní jakkoliv absurdně, je pravděpodobnější než sebevražda. Zapijte je všechny do hry, jestli to zvládnete.“

„Paule! Snad si nemyslíte, že někdo z těch lidí...“

„Ne, ale žijou tady. My ne. Dvě skutečnosti. Možná nechtíte vrhnou trochu světla na motiv. Pamatujte si všechno, co nebude znít úplně bláznivě. Zejtra se ten rozhovor roznese po celém městě. I to by mohlo přinést něco nového. Myslíte, že to zvládnete?“ Otočila ruku dlaní nahoru. „Co má být?“

„Dejte mi deseticent, abych tam mohla zavolat.“

Vrátila se velmi spokojená. „Řekla, že je ráda, že jsem zavolala, protože to znamená, že jim zase funguje telefon. Stu se pro mě zastaví kolem půl páté cestou domů a odveze mě zpět, až to skončí.“

„Jestli se vám to vymkne z ruky, najděte telefon, zavolejte mi do motelu, potom vyjděte na silnici a já pro vás přijedu.“

„Pokusím se, Paule. Nyní mám před sebou... řekla bych, těžký úkol. Kelsey řekl, že bych se měla postarat o Luiny věci, a jestli mezi nimi objevím něco, o čem si budu myslet, že by to chtěl, mám mu to poslat. Volala jsem paní Careyové a ona řekla, že klíč mohu dostat kdykoliv. Věci, co měla Lucille na pláži, přinesli ze soudu do jejího bytu. I auto je tam. Telefonicky jsem o tom mluvila s Walterem Ennisem, jejím právním zástupcem. Vypadá celkem mile. Zařídí to tak, abych dostala peníze z její šekové knížky. Říká, že tam není moc, něco přes osmdesát dolarů. Mám najít doklady od auta a dát mu je spolu s klíčky a on to za mě předá. Mám vybrat věci, které... se mají poslat domů, ostatní nechat a on se o to postará. Ale doopravdy se cítím zvláštně, že mám jít do jejího bytu, Paule.“

„I já bych se tam rád mrknul, kdyby vám to nevadilo.“

„Doufala jsem, že půjdete.“

„Ale možná vás tam budu muset chvilku nechat samotnou.“

„To je v pořádku. Potřebuju jen trošku povzbudit, pak už jsem v pohodě.“

„Tak jdem na věc.“

6

V půl třetí měl Stanial schůzku s mužem, který ohlásil, že Lucille Hansonová se pravděpodobně utopila. Willard Maple bydlel se svojí rodinou v malém růžovém činžáku asi tři kilometry od jezera Plamenák. Po ulicích a dvorech se proháněly vřeštící děti. Maple byl vyhublý chlap s vpadlými tvářemi, asi třicetiletý, hůlkovitá předloktí měl pokrytá vybledlým tetováním. Právě kropil keře. Zašli na kus řeči do stínu garáže.

„To bylo tak, pane Stanial, že tehdá v poledne jsem už měl padla. Byl horkej den, přídu domů a Peg říká, pojd'me se koupat, a já říkám, jasně. Ale než jsme se připravili a naobědvali, Peg eště zburcovala rodinu svojí sestry, že je naberem cestou. Než jsme tam dorazili, bylo kolem tři čtvrtě na dvě. Pete, Em a jejich jedináček, my dva a naše tři děti, všichni nacpaný ve starým stejšnu. K jezeru vedou tři cesty a děláme to tak, že když je první místo přeplněný, jedeme druhou cestou a tak dál. Ale stálo tam jen jedno auto, tak jsme si řekli, že to je oukej. Auto jsem dal do stínu, jestli se tomu dalo říkat stín, vylezli jsme ven, vyndali si věci a sešli jsme dolů na pláž. Byl tam rozloženej proužko-

vanej ručník, plážová taška, dámský sandále, rádio vyhrávalo a nikde nikdo. Ne, že by nám to bylo hned divný. Člověk o tom moc nepřemýšlí. Ty čtyři děti dělaly na pláži bordel, protože se hnaly rovnou k vykotlanému stromu, kde si onehdá schovaly nákej poklad. Pete si byl nabeton jistý, že nějaký páreček si na moment odskočil do křoví. Ale moje Peg si všimla stopy ženskéjch nohou, který vedly k vodě přes tři metry čistýho písku. Potom to už vypadalo trošku strašidelně. Dobře jsme se porozhlédli po okolí, ale nikde nikdo. Volali jsme každěj zvlášť a potom společně a žádná odpověď. Pak jsme tak seřvali děti, až jenom tiše kňourali. V tu chvíli jsme už jenom šeptali. Pete řekl, že budeme vypadat jako blázni, když ohlásíme utonutí a potom se přijde na to, že někdo přijel na loďce a jeli se projet. Ale Em namítla, přece by neodešla a nenechala vytrubovat tranzistorák, no ne? A to rozhodlo. Takže my s Peg jsme zůstali a Pete jel s Em a dětmi v kombiku k pumpě a zavolali, že to vypadá, že se nějaká paní Hansonová asi utopila, a řekl kde. Jméno jsme znali, protože jsme se podívali do její kabelky, která byla v plážový tašce. Tak jak jsme se dohodli, Pete odvezl Em a děti k nim domů a vrátil se tak zčerstva, že dorazil ještě před záchrankou a lidma, co ji měli vytáhnout, ale to už tam bylo pár pumpařů a ti to řekli dalším a začal se tvořit dav, a možná. to, co řeknu, bude znít hrozně, ale když se to tak všechno seběhlo, nejvíc jsem se bál toho, že po břehu přijde ta bláznivá ženská a zeptá se, co je to tu za cvokhaus. No a když bylo všechno připravený pro záchranou akci, objevil se tam člun a kluk s potápěčskejma brejlema a ploutvema, a ten kluk vříská a každěj na něj civí a on plave na boku a něco vleče. Šli mu naproti, byl to pořádněj pořez, ale když se postavil na nohy a dobře se podíval, co to přivlekl, odběhl bokem a zvracel. Na chvíli jí dali ten kyslíkovej ten, ale z dvaceti metrů bylo jasný, že tý ženský to není nic platný. Přikryli ji a naložili do sanitky a tehdy už byla pláž tak přecpaná, že museli spustit tu červenou houkačku, aby se odtamtad dostali. Šerifův pomocník řekl, že já a Pete bychom měli jít sepsat zápis, když jsme to ohlásili, tak jsme nechali Peg s dětma u sestry a šli jsme do šerifova kanclu, odpovídali na otázky a podepsali jsme, co tam zapsali. Nikdo z nás se tam vod tý doby nekoupal a nevím, zda tam ještě vůbec někdy pudem. Po něčem takovým vám ta voda připadá taková jiná. Když na to myslím, zdá se mi, že slyším, jak ten tran-

dřák vyhrává, a ona je už mrtvá pod vodou. Tohle jsem omílal už tolikrát, že nemyslím, že bych něco vynechal.“

„Vy sám jste viděl ty bosý šlápoty?“

„Všichni jsme je viděli a dobře jsme si je prohlídli.“

„Utíkala do vody?“

„Ne. Ani bych neřekl. Šla rovnou do vody, podle mě ani rychle, ani pomalu. Šla rovnoměrně, jen pět šlápot a poslední z nich byla přesně na kraji, takže špička se trochu smyla.“

„Je tohle nejlepší přístup k jezeru z těch tří možných?“

„Nó, je tam víc místa na parkování a dá se tam lehce otočit kára. Kdyby tam byly, řekněme, čtyři auta, možná že bysme jeli dál, ale když tam jsou tři a míň, je tam dost placu. A lepší písek. Lidi si tam někdy dovlíknou čluny a odtamtud je spouštěj na vodu.“

„Když jste přijížděli, nevšimli jste si, jestli se na té cestě někdo neotácel?“

„Je to otevřený prostranství a zmerčil bych, kdyby někdo vyjížděl z některý z těch třech cest, protože když dáváte pozor, jestli to tam není přecpaný, takový věci si všimnete.“

„Tady je náčrt té malý pláže, pane Maple. Zakreslil byste laskavě, kde byl ručník, rádio, plážová taška a její auto?“

„Vy to berete od podlahy. Auto bylo tady, čumákem přesně u toho stromu, tak trochu na levý straně pláže. Ručník byl pěkně rozprostřený přesně tady. A taška tady na trávě na rozhraní s pískem, rádio bylo opřený vo ní, ve stínu toho samýho stromu. Sandále byly u ručníku, jeden byl rovně, druhý byl převrácený křížem přes něj, jako by je jen tak odkopla.“

„Děkuju, pane Maple. Máte vynikající postřeh. Moc jste mi pomohl.“

„Ale jí už ne,“ řekl Maple. „Peg tvrdí, že kdyby se byla rozhodla dřív a nachystala oběd, mohli jsme tam bejt před půl jednou, a já dost dobře plavu, takže bych kohokoli vytáhl z vody, kdyby nebyl moc daleko od břehu, a to ona nebyla, nanejvýš dvanáct, patnáct metrů. Ale i když dáte dohromady všechny kdyby, nic to nezmění na tom, co se už stalo.“

Když Stanial volal do Kimberovy kanceláře potřetí, Angie Fowellová mu řekla, že kolem šesté se může zastavit, ale možná bude muset ještě chvilku čekat. Do Lucillina bytu dorazil přesně o půl šesté. Barbara se snažila chovat přirozeně, ale cítil, jak je napjatá. Byla v kuchyni, před sebou na stole měla kovovou skříňku se zámkem a kazetu se šperky.

„Musí se roztřídit víc věcí, než jsem předpokládala. Asi to budu muset dodělat zítra. Tohle jsem našla v šatníku a v kazetě se šperky byl klíček. Zde jsou doklady k autu pro Ennise. A její osobní doklady. Co může být tohle? Je to ta investice, kterou jí dohodil Kimber?“

Stanial si to prohlédl. „To je kopie partnerské dohody. A podle ní má jednu dvanáctinu nedělitelného úroku ve velkoobchodní nájemní smlouvě, kterou uzavřeli.“

„Dostávala devadesát dolarů měsíčně. Co bude s nimi?“

Vyhledal patřičnou klauzulu v partnerské dohodě. „Partneři to odkoupí za tolik, kolik do toho vložila. Sedm tisíc.“

„A kdo to dostane?“

„Nenašla jste závět, že?“

„Ne.“

„Tak to zřejmě spadne do klína Hansonovi.“

„Bože, vždyť to je nespravedlivé!“

„Možná že to nebude chtít. I tyhle doklady byste měla odevzdat Ennisovi. Zřejmě bude chtít od Hansona něco jako prohlášení, že se toho vzdává.“

Podala mu přes stůl svatební a zasnubní prsten. „A tyhle prsteny. Myslím, že ten diamant je cenný. Měla bych mu ho vrátit?“

„Proč se ptáte mě, Barbaro?“

„Něco takového nenávidím. Hrabivost. Proto dělám sentimentální gesta. Ale kašlat na to všechno? Je tady doopravdy velmi málo věcí, které by měly nějakou hodnotu. Když od něj odešla, nechala mu všechno, co jí kdy koupil. I svatební dary, co dostali od jeho přátel. Taková byla. Ještě stále nebyla rozhodnutá, zda bude žádat zákonné výživné. Byla velmi hrdá. To je zřejmě i můj problém. Nadměrná hrdost. Chci mu poslat nazpět jeho smradlavý diamant, ale co když za něj dostanu tisíc dolarů? Matčiny účty za lékaře jsou děsivé. A možná ještě stoupnou.“

„Tak si ho nechte.“

Mdle se usmála. „Právě takové šťouchnutí jsem potřebovala. Děkuji. Snubní prsten mu vrátím. Na vnitřní straně jsou iniciály. A tohle také vypadá na pěkné kamínky. Kompromisní gesto. V mém životě je jich plno. A tady je hromada fotografií, které bych mu asi měla dát. A oddací list do jeho vitríny s trofejemi. Dnes večer bych mohla vzít ty věci s sebou a dát mu je. Nábytek byl pronajatý. Nebude toho moc, co je zapotřebí poslat lodí domů. Pár kusů zavazadel, nějaké stříbro, nějaké šaty.“

„Až to budete mít pohromadě, postarám se o odeslání.“

„Děkuji, vezmu to s sebou a zaplatím za nadváhu, bude-li nějaká. Oznámím paní Careyové, že zítra zase přijdu. A ona zase ztropí velký cirkus, než mě sem pustí.“

„Nedala vám klíč?“

„Má jen jeden.“

„Kde je klíč vaší sestry?“

„Nemohla jsem ho najít.“

Zamračil se a pak si prohlédl vchodové dveře. Byl to typ dveří, které je nutné při odchodu zamknout.

„Co se stalo, Paule?“

„Nevím. Vzala si klíč s sebou k jezeru.“

„Není na klíčích od auta a nebyl ani v plážové tašce, ani v kabelce.“
Zvedl telefon. Byl hluchý.

„Když se tak nad tím zamyslíte,“ řekla Barbara, „je to trochu divné.“

„Musel si ho nechat šerif Walmo. Ale rád bych se ho zeptal.“

Barbaru nechal v motelu, aby se převlékla na večírek u Keavero-vých, a potom zavolal Walmovi.

„Je to přímá linka, šerife?“

„Jen směle povídejte, Staniale.“

„Pořídili jste, šerife, v rámci vašeho vyšetřování soupis věcí, které jste našli u jezera?“

„Ne úplně podrobně. Třeba ne takové prkotiny jako rtěnku a tak, Ale peníze ano. Šest dolarů a nějaké drobné. A tranzistorák a tak.“

„Byl tam klíč od bytu?“

„Když si to tak vybavuju, tak ne, nebyl. Hledal jsem ho.“

„Nenapadlo vás, že tam měl bejt?“

„Spousta lidí si tady nezamyká byt, jak je rok dlouhej.“

„Ověřil jsem si to u paní Careyové. Lucille vždy na odchodu zamýkala. Její dveře se musí zamknout. Nemaj západku. Nevzpomněl byste si, jestli nechala u jezera klíčky od auta ve startéru?“

„Moment.“ Za chvíli Walmo řekl: „Byly tam. Dva klíče od auta a dva jiné klíče na zvláštním kroužku. Ale ani jeden z těch klíčů nepasoval k jejím dveřím. A nevím, kam patří.“

„Jeden bude asi od pracovny doktora Nila. Paní Careyová si je jistá, že Lucille mívala klíč od bytu na tom kroužku. Byla párkrát při tom, když Lucille odemykala.“

Walmo se dlouho neozýval a potom Stanial slyšel, jak si zhluboka vzdychl. „Byl bych dost nerad, kdybyste tuhle hloupost nafoukl, Staniale.“

„Nechci to nafouknout. Ale rád bych věděl, kam se klíč poděl. Jak vidíte, rozšiřuje se tím prostor pro možný motiv.“

„Jestli měla něco, co se vyplatí vzít. Můžu vám říct, kdo ten klíč nemá.. Sam Kimber. Druhý den po tom, co zemřela, mě přemlouval, abych mu dal lístek pro Careyovou, aby ho pustila do bytu pro nějaké soukromé papíry, které pro něj Lucille připravovala. Pokud vím, udělal jen tohle. Vzal si je.“

„Anebo řekl, že si je vzal.“

„V tomhle ročním období nemíváte moc práce, že ano?“

„Co tím myslíte?“

„Když potřebujete všechno tak podrobně vyšetřovat, tohle tak lehce nepochopíte. Možná se ztráta klíče dá vysvětlit celkem jednoduše. Jste si jistý, že ovládáte důkazní pravidla?“

„Šerife, nevolám vám proto, že jsem objevil něco na obnovení vyšetřování. Chtěl jsem vám jen dát tu otázku. Když budu něco vědět, určitě vám to oznámím.“

„Buďte tak laskavý.“

Zavěsil, natáhl se na hotelovou postel a zkoumal křehkou konstrukci předpokladů, kterou budoval. X byl potápěč, neznámá v rovnici. Na toho X měl spoustu otázek. X musel vědět, že Lucille má v bytě něco cenného. Musel ji sledovat k jezeru, a nebo si tam s ní dát schůzku. Musel ji utopit a přitom ani na ní, ani v písku nezanechat stopy. Musel vědět, který z těch tří klíčů, co nebyly od auta, má sundat z kroužku, a

ještě předtím si musel zjistit, jak se nepozorovaně dostat do jejího bytu. Ale když chtěl získat něco z jejího bytu, musel ji utopit? Jedině kdyby Lucille mohla poznat, kdo jí to vzal.

Nebo vůbec nic neplánoval, zavraždil ji z momentálního popudu a zbytek improvizoval, štěstí mu přálo.

Klíč ukradl, nebo si ho půjčil, anebo se ztratil. Nebo jí ho vzali až potom. Anebo Kimberova žádost dostat se do bytu mohla být jen záminka, finta.

V minulosti budoval mnohem pevnější hypotézy, než byla tahle, a zavrhl je, protože se mu nezdály pravděpodobné. Byly překombinované a mohly vést jen k absurdním závěrům. Ale cítil, že tahle je správná. Cukalo mu z ní v zátylku. A to je, pomyslel si, pozoruhodný vyšetřovací nástroj – citlivý krk.

A možná ten klíč pro ni byl symbolem všeho, co se jí v životě nedařilo, a tak ho odhodila do křoví a šla si zaplavat. Chvíli se vznášela ve vodě, než se odhodlala k tomu poslednímu pokusu zavrhnutí, k tomu prvnímu křečovitému doušku jezerní vody.

Vraždy se většinou odehrávají jinak. Většinou někdo sedí jako omámený v přecpané zakrvavené kuchyni a blekotá, že to vlastně nechtěl udělat.

Člověk se do toho nesmí citově zaplést. Jen velmi rychle udělat, co je potřeba, zadržet dech a uklidit ten hrozný nepořádek.

Ale tady se můžeš velmi lehce zaplést, pomyslel si. A vůbec to nepotřebuješ. Například i tak, že si nyní dokážeš přesně vybavit, jak Barbaře přiléhají vlasy na jemnou plošku za uchem a jak jemně kontrastuje oblá a ladná křivka jejích boků s plochým bříškem.

Přísné, jednoduché děvče s vysokými nároky, složité a velice vzdálené. Pomyslel si, že lepší jsou hloupé, opálené, nenáročné žabky ze severomiamské pláže, co kroutí zadky a ochotně přitakávají, ta plážová a barová relaxace expolicajta, kterého umožnilo celodenní nahánění kapsářů v nákupním centru. Tohle děvče by vyžadovalo skutečné srdce a skutečné květiny, a jemu zůstal už jen cukrkandl a vosk.

Ale kdo, zatraceně, byl ten Roger?

Najednou se mu z podvědomí vynořila jistota, kam se bude hodit druhý klíč. Ke dveřím Kimberovy chaty.

A rozhovor se Samem Kimberem se stal nevyhnutelnějším.

Sam Kimber začínal nabírat určitější podobu. Stanial cítil, jak nebezpečné může být toho muže podcenit.

Gus Gable byl bez saka a bílou košili měl na prsou zaneřádnou cigaretovým popelem. Na Samově stole ležely rozložené listiny. Sam se rozvaloval na velkém červeném koženém gauči, v ruce plechovku piva, oči přimhouřené. Kalhoty a rozhalenku měl zmačkané a na podlouhlém smutném obličejí čtyřiašedesátihodinové strniště.

Gus se na něj podrážděně podíval. „Namouduši, Same, jako bys ani nechápal, že je nutné s tímhle skončit.“

Sam se lenivě ozval: „Udělalš pěkněj kus práce a chápu, že to chceš dotáhnout do konce. Dobře, Gusi. Peníze jim dáme. Jen se nerozčiluj.“

Gus k němu přistoupil a z výšky se na něj podíval. „O to nejde. Přirozeně. Peníze dostanou. Vždycky je dostanou. Jde o to, jak je sehnat co nejšikovníji. A to znamená, že se do toho musíme pustit okamžitě. Vyřešil jsem, jak by se to dalo provést, ale mám dojem, že mě vůbec neposloucháš.“

Kimber zívá. „Asi si raděj sednu a budu tě poslouchat, nebo se tě jinak nezbavím.“

Gus si k němu přitáhl židli a sedl si. „Nesmíš prodat ani jediný pozemek, protože tě okamžitě označí za obchodníka s půdou a všechno, co dostaneš, zdaní jako přímý příjem, rozumíš? A dostal jsi ty pozemky tak strašně levně. Jestliže teď seženeš čtvrt milionu, abys je vyplatil, tak ti letošní daně stoupnou o dvě stě dvacet tisíc, takže by ses nikam nedostal, anebo když ti uzavrou fiskální rok, budeš na tom ještě hůř. A kdybys odprodal čtvrt milionu ve volných položkách, přijdeš o šanci dostat záruku na obchody, které chceš uzavřít.“

„Zní to hrozně,“ zašeptal Sam.

„Takže na to půjdeme následovně: vezmeme pozemek podél jezera Plamenák a pozemek za Beetleským potokem a dáme je dohromady. Kdybychom se pokusili spojit se stavební firmou, v Jacksonvillu to ohodnotí jako podvod. Tak se rychle poohlédneme okolo sebe a najdeme někoho, kdo má peníze na stavbu a hledá pozemek. Dáme jim vědět, že ty dva pozemky mohou mít, v případě, že tě vezmou do hry. Necháme je, ať tam začnou stavět, a potom ti dájí za pozemek akcie. Musíš do toho praštit, Same, nebo jsi v kaši. Nebudeš to moc kontro-

lovat. Nevypadalo by to dobře. Potom složíš stejně vysoký podíl jako Charlie Diller za takovou velkou půjčku, abys zaplatil daně. A potom, když uplyne nějaká doba, můžeš předat akcie, splatit půjčku a mít tučné zisky na burze.“

„Dejme tomu.“

„Same, poslouchal jsi mě dobře?“

„Neznamená to, že někdo může získat perfektní pozemek s téměř žádným rizikem?“

„Kdyby ti chtěli zabránit v kontrole, museli by v bance složit pěkný balík peněz na vyrovnání kapitálu, na převodní poplatky a aktiva.“

Sam na něj vyvalil oči. „To se dá docílit přes úpisy, chlapče. Možná jsem trochu ztratil zájem o věc, ale rozum jsem neztratil. Zpropadeně, dostali bychom se mnohem dál, kdybychom na to šli nějak šikovně.“

„Samozřejmě!“ zvolal Gus nazlobeně. „Sleduj tě jako jestřábi kuře. Řeknu ti to otevřeně, Same, i já už mám dobré jméno ve svém oboru, a jestli se pokusíš nějakým způsobem chytračit, musím od toho dát ruce pryč a zůstat čistý a dát jim na vědomí, že jsem to udělal. Jsi významný a velice cenný klient, Same, zaplatil jsi mi spoustu peněz, ale jestli se o něco pokusíš, tak si pomyslí, že jsme to vymysleli společně. A potom, jak mě asi přijmou potom? Poslechni mě, Same. Věř mi! Do konce svého života musíš zůstat čistý...“

„Jako lilie, Gusi. Jako lilie.“ Sam pomalu vstal a prázdnou plechovku od piva hodil do koše u stolu. Pomalým, nedbalým, dlouhým krokem přešel přes přijímací kancelář, takže Gus musel téměř klusat, aby mu stačil.

„Jděte domů, Angie,“ řekl, když šel kolem jejího stolu.

„Až budu hotová,“ odvětila.

S Gusem v patách vešel Sam do svého staromládeneckého bytu. Vyndal si čisté oblečení a hodil je na obrovitou postel.

„Same, chci, abys mě osobně ubezpečil, že to podle okolností uděláš rozumně.“

Sam si pomalu rozepínal zvalenou košili a řekl: „V létě ze sebe chce člověk smejt zápach, vezme si kousek žlutého mejdla a jde k potoku, kde je hluboká a temná voda. Jenže tam jsou takoví velcí komáři, so-sáky mají jako kožený vrták. Normální komáři mi vůbec nepřekážejí, ale ty bestie provrtávají člověka až do morku kostí.“

„Ale já se pokouším jen...“

„Víš, co bys udělal ty? Ty bys raděj smrděl, než by ses dal štípnout. Když se na člověka vyrojí, vycucaj ho do poslední kapky.“ Špinavou košili, kalhoty, slipy a ponožky zmačkal do koule a hodil je do vepřovicového vaku. „Jednou jsem u silnice našel časopis o kultuře bydlení, nějaká turistka ho v rychlosti vyhodila z auta, a byla v něm ta největší a nejsvítivější koupelna, jakou si jen dovedeš představit. Zapřísáhl jsem se, že jednou budu mít takovou koupelnu a pěkný voňavý mejdlo a velký jemný župany a takový ručníky velký jak prostěradla a jemný jako dívčí zápěstí a vydrbu a vymáčím se až do poslední vrstvičky kůže a zůstanu tam celý léto.“ Když reguloval teplotu a sílu proudu vody z velkých nastavitelných hlavic na sprše, neurčitě se na Guse usmál a přes páru a hukot vody pokračoval: „Je to směšný, když se chlap dře celý život jako soumar, jen aby si zařídil nejlepší koupelnu na Floridě.“ Přešel pod sprchu, zatáhl skleněné dveře obrovského výklenku a Gus Gable sklíčeně odpochoval nazpět do ložnice. Šel do kuchyně, otevřel si plechovku piva a cítil se provinile. Ten prokletý Kimber může pít pivo celý den a pořád má ploché břicho. On měl pocit, že každý hlt piva, který kdy vypil, mu přidal svůj nevyhnutelný gram tuku, kterého se nikdy nezbaví.

Pár minut poté, co se Sam osprchoval, vešel Gus znovu do koupelny. Sam stál u umyvadla, kolem boků měl omotaný ručník a holil se obyčejným strojkem. Zrcadlo bylo zavěšené nezvykle vysoko a nadměrně velké umyvadlo z nerezavějící oceli bylo připevněné s přihlédnutím k Samově postavě. Gus byl v Samově bytě vždy podrážděný. Cítil se nepatrný jako trpaslík. Samovi rostly na dlouhých zádech chomáčky černých chlupů a pod žlutavou pokožkou se mu pohybovaly provazy svalů. Nohy měl hustě zarostlé.

„Kde jsi byl celý den, Same?“

„Venku na chatě.“

„Mnohokrát se tě tam pokoušeli zastihnout.“

„Párkrát jsem zaslechl zvonit telefon. Neměl jsem chuť ho zvednout.“

„Co jsi dělal?“

„Trochu jsem se tam procházel. Vstal jsem za svítání. V rybníku jsem chytil okouna, ale než jsem ho obalil a osmažil, už jsem na něj neměl chuť. Asi chatu prodám.“

„Ne letos. Tenhle rok si nemůžeš dovolit prodat žádnou nemovitost.“

Sam opláchl žiletku, osušil ji, vložil do pouzdra, postříkal si tvář studenou vodou a zeptal se: „Co ty na to, že se jí chci zbavit?“

„Neprodávej ji soukromníkovi, Same.“

„Co bys říkal skautům?“

„Mohu se na to podívat a uvidím, kolik by ti to vyneslo.“

„Udělej to, Gusi.“ Gus za ním vyšel z koupelny. „Jednoduše se tam už nikdy nevrátím, nikdy.“

Oblékl si bleděmodrou košili a tmavomodré džíny. Šel do kuchyně a bez toho, že by se zeptal Guse, nalil do velikánských, masivních starodávných pohárů dva silné bourbony a přidal led. Jeden podal Gusovi, beze slova udělal gesto na přípitek, upil a řekl: „Vymydlenej a nemám kam jít.“ Podíval se na Guse a měl nějak podivný výraz, mračil se i usmíval zároveň, jeho úsměv vyjadřoval zvláštní ironickou bolest. „A jsem už starej chlap,“ dodal.

„Co, Same?“

Gus ho následoval do obývacího pokoje. Sam se svalil na gauč a řekl: „Až se to tu všechno dá do pořádku, chci se vydat někam k pobřeží Chile a zkusím chytit nějakýho tisíciletýho tuňáka, o kterých se vedou zkazky. Něco, co jsem ještě nezkoušel.“

„Možná by se dalo vyřídit v Miami v ústavu mořské biologie, abys dostal slevu. Podívám se na to, Same.“

Sam se na něj podíval a zakroutil hlavou. „Nepokaž všechno!“

„Platíš mě, abych myslel na takové věci. A ušetřil jsem ti desetkrát víc, než jsi zaplatil.“

„Dnes večer možná zajdu do Orlanda a navštívím maličkou zrzku, kterou jsem neviděl tři roky, Gusi. I na to mi vyřídíš slevu? Co když to dopadne stejně jako ten osmažený okoun? Když už je to na talíři, ztratíš chuť.“

„Chci jen vědět, zda budeš postupovat podle mého návrhu.“

„Popřemejšlím o tom.“

Gus se posunul dopředu na židli, sklenici držel mezi koleny. „Same, mohu mluvit doopravdy upřímně?“

„Zkus to a uvidíme, jak ti to půjde.“

„Mohu zodpovědně prohlásit, že nejsem úplně padlý na hlavu.“

„Ne ve svém oboru, Gusi.“

„Musím ti to říct, protože tu kaši, ve které ses ocitl, bereš na velice lehkou váhu. Víím, sakra, že čtvrt milionu je nic v porovnání s tvým celkovým majetkem, v případě, že bychom to mohli likvidovat pomalu a opatrně během dlouhého období. Ale stále to je vážné. Připustíš si to?“

„Asi ano.“

„Nikdy jsem ti to neřekl, protože jsem nepotřeboval žádnou odpověď. Myslím, že tě znám velmi dobře. Necháváš si věci hodně pro sebe. Nikdo se nikdy nedozví všechno.“

„Ukazovat trumfy a hrát s otevřenýma kartama, to není jen zábava.“

„Same, namlouval jsem si, že mám věřit, že ten osobní bilanční přehled, který jsme vypracovali, je kompletní a úplný. Nepřerušuj mě. Ale nejsem úplně padlý na hlavu. Vrátil jsem se trochu zpátky. O pár let. Pokusil jsem se posoudit celkovou hodnotu způsobem, jak to někdy dělají lidi z bernáku. Vezmou příjem bez daní, odpočítají přibližné životní náklady a vidí, kolik bys měl mít našetřeno za určitý čas, potom to porovnají s tím, co jsi údajně našetřil. Zašel jsem dost dozadu na to, abych byl rád, že to nezkoušeli na tebe, Same.“

Sam se pomalu zdvihl. „Teď už tě poslouchám pozorně, Gusi. Jen povídej dál.“

„Já jen... myslím, že máš trumf. Nevím, kolik to je. Zřejmě hotovost. Možná jen padesát tisíc a možná až sto padesát tisíc. Dělá mi to vrásky, Same.“

„Ty mi děláš vrásky, Gusi.“

„Každou transakci budou monitorovat. Chci, aby sis nemyslel, že tenhle problém se dá vyřešit byť jen jediným z těchhle dolarů, aby si toho nevšimli. Jinými slovy, vrátím se zas k tomu, co jsem už říkal, že není vhodná doba na nějaké kličky.“

Sam přiskočil ke Gusovi, ovinul ho pažemi a vytáhl ho ze židle. Gusovi vypadla sklenice z ruky a překvapením a bolestí zakňučel. Sam se napřímil a držel ho ve vzduchu, Gusova vylekaná tvář byla patnáct centimetrů od Samovy. Gus viděl, jak se Samovi na ramenou napjaly svaly a jak mu na krku naběhly žíly. Sam se na něj usmál a potichu se zeptal: „No a kde bych měl tolik peněz?“

„Na... na bez... bezpečném místě. Bože! Pust mě!“

„Kde například?“

„Nevím!“ zvolal Gus zoufale. „Jako že je bůh nade mnou!“

„Povím ti jednu maličkost,“ řekl Sam s vražedným pedantstvím. „Tahle místnost je zvukotěsná. Podle mě lžeš. Dám ti šanci, abys mi řekl, kam jsem dal ty peníze, jedno konkrétní místo, a jestli určíš nesprávné místo, zlámu ti všechny tlustý prsty na levý ruce jeden po druhém. A pak ti tu otázku zopakuju.“

„Známe se už...“

Ocelové prsty se mu zaryly hlouběji do ramen. „Uhádni napoprvé!“

„Pro boha živého, Same! Tys je dal Lucille!“

Sam ho probodl pohledem, při kterém ho zamrazilo, potom najednou rozevřel tlapy. Gus dopadl na paty s takovou razancí, že si bolestivě skousl špičku jazyka. Vzdychl, svezl se na podlahu a posadil se jako unavené tlusté děcko. Měl divně bílé, úplně necitlivé ruce a nedokázal je zvednout. Když zahýbal prsty, pocítil, jak uvnitř začali běhat mravenci. „Bože můj,“ zamručel a nahlas vzlykl a ten drsný zvuk jeho samotného překvapil.

Sam si sedl a díval se mu do očí. „Rozebereme si tu věc opravdu důkladně, pane Gusi Opravdový, opravdu důkladně.“

Gus vzdychl. „Musím se bránit.“

„Za chvíli budeš mrtvola, tak radši spust’.“

Gus si pomyslel, že to je žert, a pro jistotu se podíval přímo na Sama, ale na jeho vlhké popelavé tváři byl stále ten výhrůžný výraz.

Gus křečovitě polkl. „Když jsem si byl úplně jistý, že máš někde hotovost, přemýšlel jsem, kam jsi ji asi dal. Nejsi tak hloupý, abys to dával do skříně pod zámek. Vzpomněl jsem si na jeden z tvých bezdůvodných výletů a myslel jsem si, žeš pro to někam šel a přinesl to sem. Řekl jsem si, žeš to schoval. Možná tady. Možná na chatě. Dlouho jsem nad tím přemýšlel. Čestné slovo, Same, je to tak jednoduché, že já... začnu nad něčím přemýšlet a nemám pokoj, dokud na to nepřijdu. Jednoduše, jsem už takový. Potom mě napadlo ještě něco. Tak naléhavě jsi chtěl vědět, zda existuje možnost obvinění z podvodu a šance na federální vězení. Nejsi typ, co snese vězení. A pracovně musíš cestovat. A nemohl bys přeci vláčet ty peníze s sebou. U někoho jsi je proto musel nechat. U někoho, kdo by ti je přinesl, kdyby všechno vypadalo špatně. A čím víc jsem nad tím přemýšlel, tím jsem si byl jistější, že to musí být Lucille. Tak jsem se rozhodl, že jí něco povím. Kdyby ty peníze neměla, nic by jí to neříkalo. Ale kdyby je měla, dozvěděl bych se to.“

„A tys to musel jednoduše vědět. Kdy jsi na to přišel?“

„Asi před třemi týdny. Jel jsi do Tampy. Byl jsem objednaný u doktora Nila. V čekárně jsem byl sám. Naklonil jsem se k Lucille a zašep- tal jsem jí do ucha: ‚Doufám, že jste to dala na bezpečné místo.‘ Kdy- by se na mě byla podívala nechápavě a zeptala se co, řekl bych jí, že přece moji kartu pacienta. Ale vystrašilo ji to, oči se jí rozšířily a řek- la: ‚Samozřejmě, je to v... O čem to mluvíte?‘ Ale dodala to velmi pozdě. Řekl jsem, že mluvím o těch penězích. Zakousla se do rtu a řekla, že tys jí řekl, že o tom nikdo neví. Začal jsem být nervózní, po- myslel jsem si, že ti poví, jak jsem ji nachytal. Potom mě zavolal dok- tor, a když byl hotový, počkal jsem na ni, až skončí, a šli jsem na ká- vu. Řekl jsem jí, že se co nejlépe snažím starat o tvé zájmy a že si chlapík, s kterým se těžko pracuje, protože si necháváš všechno pro sebe. Řekl jsem jí, že jsem přišel na to, že někde musí existovat hoto- vost, a zdálo se mi, že sis ji schoval u ní pro případ, že by všechno dopadlo špatně. Ty peníze ji zmátly. Neměla ani šajn, kolik toho je, a myslela si, že to nemá nic společného s tvými osobními financemi.“

„Tak tys jí musel prozradit, že zatajuju prachy.“

„Ne, Same! Namouduši, hned jak jsem zjistil, cos jí o tom řekl ty, držel jsem se toho. Částečně mi přislíbila, že ti o naší malé debatě nic neřekne. Myslím, že začala být kvůli těm penězům nesvá, ale potom se znovu uklidnila. Řekl jsem jí, že s tebou už dlouho pracuju a že jedině, co chci, je chránit tě.“

V Gusově hlavě se rozsvítil modrobílý blesk. V uchu mu bolestivě zazvonilo, v ústech měl krev. Když si znovu sedal, uvědomil si, že ho Sam uhodil. Nepostřehl sebemenší pohyb, dokud nedostal ránu ote- vřenou dlaní.

„Vytahoval ses, Gusi, jakej seš chytrolín. Před kým?“

„Neřekl jsem ani slovo! Namouduši, nikomu jsem neřekl ani slovo! Snažil jsem se zapomenout, že se to vůbec stalo, protože jsem chtěl mít úplně čistou hlavu, když budu hovořit s pány z Jacksonvillu.“

Kimber ještě stále nepohodlně seděl, pak se pomaloučku zdvihl a podíval se na Gabla. Vymrštil k němu obrovskou ruku. Gus ucukl dozadu. „Pojď, pojď vstávej,“ zavelel Sam. Gus se chytil podávané ruky. Sam ho tak surově odhodil, že Gusovi vyletěly nohy a zacupital, aby získal rovnováhu. Pootočil se, padl do křesla a popadal dech. Vy- štrachal kapesník a utřel si obličej.

„Říkám ti úplně upřímně, Same, za celých těch pět let jsem tě nikdy neviděl jednat...“

„Zřejmě nejsem ve své kůži, Gusi.“

„Neměl by ses tolik prát.“

Sam se přiblížil. „To má bejt rada?“ Stále měl divnou barvu. „Já jsem chtěl jen...“

„Vůbec netušíš, co je ve hře, hlupáku? Lucille je mrtvá a prachy jsou v hajzlu.“

Gus chtěl něco říct, ale jen otevřel ústa. Znovu si utřel tvář. „V hajzlu?“

„Sto šest tisíc dolarů v hotovosti. Před třiceti lety jsem byl jednou lovit raky a ještě před vichřicí jsme pluli na Key West. Jistě švédák ze St. Pete vyhrál veškerý peníze na palubě, osmnáct dolarů, a nebyli jsme ani pět set metrů od přístavu, když ho někdo probod kuchyňským nožem a obral.“

„Ale to nemusí znamenat, že...“

„A co myslíš, že to znamená?“

„Možná je schovala líc, než se domníváš, Same.“

„Jsou v hajzlu.“

„Já... já nevím, co říct. Je... je to hromada peněz, ztratit je jen tak...“

„Neztratil jsem jen peníze.“

„Nevím, proč by ty dvě věci musely navzájem souviset.“

„Musel ses někomu pochlubit, jak seš chytřej.“

„Same, přísámbohu, nikomu jsem nic neřekl. Možná... Možná ona to někomu řekla. Možná byla rozrušená a chtěla se s někým poradit.“

„Protože tys ji rozrušil.“

„Same, chtěl jsem pro tebe udělat jen to nejlepší jediným způsobem, jaký jsem znal.“

Kimber se na něj zkoumavě díval, přikývl a řekl jakoby pro sebe: „Ty bys jednoduše neměl odvahu za tím jít anebo najít někoho, aby za tím šel. Ale hrál jsi za mými zády, nachytil jsi a rozrušil můj děvče.“

„Same, já jsem jen...“

„Dost jsi mi pomohl, Gusi. Chci, abys vytáhl ze své kartotéky všechny papíry, který maj něco společného se mnou, nebo něco, s čím jsem provázanej, a zejtra do konce pracovní doby je dáš Angie.“

„Vždyť chvíli počkej!“

„Tvoje nájemní smlouva vyprší letos, ale udělal bys líp, kdyby ses odstěhoval z mého baráku, hned jak si najdeš nový místo.“

„Same, ty nejsi normální.“

„Kdykoli mě uvidíš jít po chodníku, přejdi na druhou stranu ulice, rozumíš?“

„Poslouchej mě!

Same, ty mě potřebuješ. Co se týče daní, mohu pro tebe udělat víc než kdokoli jiný. Znáám všechny problémy z první ruky. Perfektně jsem vymyslel, jak tě dostat z kaše, v které právě lítáš. Čestné slovo, Same, dej si poradit. Nenechávej se unášet city. Popřemýšlej o tom pár dní. Co tak hrozného jsem udělal?“

„Dovol, abych tě doprovodil, Gusi.“

„Popřemýšlíš o tom?“

„Zrovna o tom přemýšlím.“

„Vždyť se chceš unáhlit. Snad... mohl bych říct bernáku, že jsem něco vynechal v bilančním plánu a že jsem něco přehlédł.“

„Každou minutu se o tobě dozvídám víc a víc, Gusi.“

Gus Gable šel ke dveřím a strnul, když mu Sam položil ruku na rameno. Šli do sekretariátu. Angie psala na stroji. Seděl tam nějaký chlap ve světlém obleku. Gus se chtěl obrátit, ale ani se nepohnul, protože ho Sam popadl svojí tlapou za zátylek. Když ho nasměroval ke dveřím, Gus zachytil Angiin vylekaný pohled. „Angie, buďte tak laskavá, podržte mi otevřené dveře,“ požádal ji Sam.

„Nedělej nic, čeho bys litoval!“ zapištěl Gus vystrašeně.

„Nebo na mě podáš žalobu,“ řekl Sam klidně.

Angie držela dveře otevřené. Tohle nemůže být pravda, říkal si Gus. Obrátí se to v žert. To se nemůže stát, protože by to pokazilo životní obchod. Charlie Diller už všechno zařídil.

A najednou se řítíl k otevřeným dveřím. V poslední chvíli ho Sam zachytl za kalhoty, podrazil mu nohy a Gus slyšel, jak hekl námahou. Pak už leštil břichem hladké dlaždičky, přistál u veřejného výtahu a rukama hrabal po zemi. Bolestivě si narazil temeno o protější stěnu. Dveře se za ním s bouchnutím zavřely. Nejistě se postavil na nohy. Dotkl se temene a podíval se na krev, kterou měl na konečcích prstů. Najednou si promítl celý ten den a před sebou viděl nemilosrdnou budoucnost. Opřel se tvář o vroubkovanou stěnu, a aniž by se snažil potlačit vzlyky, rozplakal se.

Sam si všiml, že když se Angie vracela k svému stolu, obešla ho velkým obloukem a to ho zvláště pobavilo. „Zřejmě budeme potřebovat někoho nového na účetnictví,“ prohodil Sam. „Gus nám zítra pošle všechny dokumenty.“

„Ano, dobře, pane Same.“

„Jak se jmenují ti lidé z Orlanda? Nějaký Brewer?“

„Bruner a McCabe, pane Same.“

„Sežeňte mi je na zítřek po obědě. Ať si pospíší.“

„Dobře, pane Same.“

Sam si najednou uvědomil, že mladý muž ve světlém obleku má celkem nezúčastněný výraz. „A kdo je, sakra, tenhle tady, slečno Angie?“

„To je ten pán z pojišťovny, Paul Stanial,“ řekla Angie.

„Řekněte mu, ať jde dál,“ řekl Sam a šel do své kanceláře.

7

„Sedněte si,“ řekl Sam Kimber Stanialovi. Přešel k malé výkonné ledničce vestavěné do dřevem obložené stěny. „Dáte si se mnou pivo, pane Staniale? Jednou, když mi bylo kolem třiačtyřiceti, vybral jsem si opravdu hezkej pozemek. Peníze jsem složil dřív než nějakí pracháči z Tamy, protože jsem občas chodil střílet s chlápky, co mu patřil a který ho musel prodat a přestěhovat se do nějakýho vejš položenýho kraje kvůli plícím. Tak strašně jsem musel šetřit, než jsem našetřil peníze na zálohu, že jsem si skoro odvyk jíst. Ti chlápky z Tamy vě-

děli, že nemám šanci donýst zbylý peníze včas. Handrkovali jsme se a strašně se to vleklo, tak jsem je chtěl trochu vyplašit. Právě tehdy letěly takovýdle vestavěný ledničky do kanclů. Měl jsem v kapse všeho-všudy jedenáct dolarů a zatelegrafoval jsem k Abercrombiemu a Fitchovi, ať okamžitě pošlou každému z nich po jedný tý škatuli jako malou pozornost za to, že byli tak milí. Pořádně to s nima zatřásl. Za člověkem, co si může dovolit takový gesto, zřejmě někdo stojí. Nervózně mi zavolali a já jsem řekl, že zejtra odjízďím do Kalifornie. Kdyby stála cesta kolem světa jeden dolar, nemoh bych se stejně pohnout. A tak to v panice odkoupili za cenu, kterou jsem jim určil.“

Otevřel plechovky, jednu podal Stanialovi, sedl si ke stolu a řekl: „Obyčejně obchodní vztahy nekončím tak, jak jste právě viděl, pane Staniale. No dobrá, tak proč jste tady?“

Paul Stanial mu vysvětlil, o co jde, a ukázal pověření. Kimber ho celou dobu bez zájmu sledoval, lhostejné oči pod hustým obočím připomínaly dva kousky vodního skla v obchodě s vycpanými zvířaty.

„Říkáte, že chcete vyloučit sebevraždu.“

„Případně potvrdit, pane Kimbere.“

„Zajímavé. A proč jste přišel za mnou?“

„Vypadá to, že je ve všeobecném povědomí, že jste byl blízkým přítelem zesnulé.“

„A ta věc, co chcete dokázat nebo vyloučit, vám přirozeně dává právo klást množství velmi osobních otázek.“

„Součást mojí práce, pane Kimbere.“

„Jste profík, pane Staniale?“

„Myslím, že na mě nejsou stížnosti.“

„Dejte mi číslo té pojistky, abych mohl zavolat do sídla vaší pojišťovny a říct jim, jak šikovně a rozvážně a tak dále si tady vedete v té nepříjemné záležitosti.“

„Velice bych si toho cenil, pane Kimbere.“

„Bože, ani jste při tom okem nemrkl. Jedna věc se mi líbí, a sice to, když je člověk ve svém oboru doma. Asi bych z vás při partičce pokeru neměl velkou radost, pane Staniale.“

„Obávám se, že byste i tak prohrál, pane Kimbere.“

„Víte, téměř bych vám to sežral i s navijákem. Jenže náhodou vím, že Lucille vůbec neměla takovou pojistku.“

„Co prosím?“

„Ale přestaňte s tím, pro Kristovy rány! Zním do puntíku veškeré její soukromé finanční záležitosti, Staniale. Neexistují dva lidé, kteří by před sebou měli méně tajností. Chcete, abych vám řekl něco o její pojistce? Měla malou dvoutisícovou pojistku, kterou si chtěla udržet v connecticutské pojišťovně, obyčejnou životní pojistku, ale vybrala z ní kvůli matce tolik, že tam nezbylo nic. Chtěl jsem ji přemluvit, aby mi dovolila vložit tam alespoň tolik, aby jí nezrušili smlouvu, ale nedovolila mi to. Strašně málo věcí mi dovolila, abych pro ni udělal.“

Stanial hodnou chvíli přemýšlel, pak z peněženky vytáhl svoji pravou legitimaci a podal ji Kimberovi. Ten si ji pozorně prohlédl a vrátil mu ji. „Kdo platí náklady, pane Staniale?“

„Její sestra.“

„Proč?“

„Má dojem, že Lucille zavraždili.“

„Jak na to přišla?“

Opět zaváhal, potom otevřel aktovku, vyndal fotokopii Lucillina dopisu Barbaře a označil mu velevýznamný odstavec. Kimber ho tak dlouho studoval, že se nedalo určit, kolikrát to přečetl. Dopil pivo, tlapou zmuchlal plechovku, jako by byla z papíru. Potom ji odhodil do koše u stolu.

„Já jsem ten, koho označuje A,“ řekl. „B je ten, co jste ho viděl plachtit hubou napřed. B je ten, co ji nachytal. Velmi rád bych věděl, kdo je C. Ten B ji nachytal před takovými třemi týdny. Měla mi to říct.“

„Pane Kimbere, myslíte si, že ji zabili?“

„A vy?“

„Já jsem si přestal hrát na schovávanou. Co kdybyste udělal to samé i vy?“

Kimber se tak zavrtěl na židli, že mu Stanial viděl jen zátylek a levou polovinu obličeje. „Nějak,“ řekl, „to nechci říct nahlas. Když na to jen myslím, cítím se, jako by mi vyrabovali vnitřnosti. A z toho mám divnej pocit. Kdyby se to prosáklo na povrch, dělal bych hrozný věci a ani bych o tom nevěděl. Když jsem měl ruku na Gusově krku a Angie šla ke dveřím, pomyslel jsem si, jak jednoduché by bylo obrátit ho na druhou stranu a prohodit ho tím velkým oknem u stolu paní Nimmitsové a naslouchat, jak kvikne při dopadu na parkoviště. V té chvíli, jak jsem se dozvěděl, že Lu je mrtvá, ve mně něco odumřelo,

pane Staniale. Je mi úplně volný, co dělám. A to je pro chlapa nebezpečnej stav.“

„Nevím, jestli ji zabili nebo ne, protože nevím, co bylo ve hře, pane Kimbere. Pár věcí můžu uhádnout. To stanovisko důvěry. Něco pro vás zřejmě opatrovala, protože vím, že jste si pro to šel do jejího bytu, když zemřela. Nevím, co to bylo, nebo zda to tam ještě bylo. Řek' jste paní Careyové, že jste si vzal, pro co jste přišel. Ale myslím si, že tam byl někdo před váma.“

Kimber se zavrtěl. „Kdo?“

„Nevím. Ten, kdo vzal klíč. Zjevně byl na kroužku společně s klíčem od auta a dalšíma dvěma klíči. A pokud ho nikdo neotočil z Walmovy kanceláře, sebral jí ho u jezera. Víím, že máte problémy s bernákem. Walmo si myslí, že jste si byl pro nějaký důvěrný záznamy, který jste u ní uschoval.“

„V týhle minutě přestal mít Walmo jakoukoliv budoucnost v tomhle okrese.“

„Víš, kdo mě najal a proč. Řekl, že dá na to krk, že jste ji nezabil, ani nedal zabít. Myslí si, že to byla nešťastná náhoda. Ale musí se krejt. Předpokládejme, že zjistím, že ji zavraždili. Musel by vysvětlovat státnímu zástupci, proč zamlčel významnou informaci. Nebo jste staří kamarádi? Proto se se mnou rozhodl hovořit otevřeně.“

„Harvey jednoduše není tak chytřej. Myslí si, že jsem na huntě, nadobro hotovej, a jestli mě trošku potrápí, že na tom nezáleží. Víte, možná má pravdu.“

„Jak to myslíte?“

„Jestliže se prokáže, že ji někdo zavraždil, vyjde najevo, co jsem jí dal. A potom budu zřejmě úplně odepsanej.“

„Co to bylo?“

„Mluvím s váma takhle asi proto, že mi je už všechno jedno. Gus Gable mi může uškodit a zřejmě mi i uškodí. Co na tom, jestli bude o jednoho víc. Byly to peníze, chlapče. Nezdaněný a nevyúčtovaný prašule, který se čistou náhodou nedostaly do toho přehledu, co mi vypracovali. V modrý letecký kabele na zip, pěkně zabalený. Sto šest tisíc dolarů v hotovosti.“

„Proč jste je schoval k ní?“

„A proč ne? Kdybych někdy musel odejít, poslal bych pro ni. Bylo by jednodušší, kdyby to přinesla ona, v případě, že by došlo na nej-

horší. Směšné, dneska už bych je měl zpátky, když nátlak už povolil. Nevěděla, co to je, Staniale. Zpočátku jsem jí lhal. A možná ji ta lež zabila. Nevím jak, ale mám takovej pocit. Kdybych jí byl řekl, co tam je, klesl bych v jejích očích, a já jsem chtěl, aby si myslela, že jsem ten nejlepší chlap na světě. Možná by mi to nebyla schovala. Nevím. Měla vyhraněný představy o tom, jak by se lidi měli chovat. Myslím, že to už můžu říct nahlas. Myslím, že ji někdo zabil.“

„I já mám ten pocit. Myslím, že s tím klíčem čekali do noci. Paní Careyová se pravidelně dívá pozdě do noci na televizi. Vchod do bytu je zezadu.“

„Moment, moment, Staniale. Proč by čekali do noci? Jak by mohli vědět, že odtamtud nemám klíče a že tam nepudu ve chvíli, kdy se dozvím, že je mrtvá? Dostal jsem se tam až druhý den, ale jak s tím mohli počítat?“

„Vrahové nejsou vždy logičtí, pane Kimbere.“

„Raději se oslovujme křestními jmény, protože od téhle chvíle jsme na jedné lodi. Teda jestli se nezatěžujete tím, jestli sem to neudělal, nebo nedal udělat. Mohl byste si to myslet. Mohl jste si myslet, že jsem si s ní už dost pohrál a řek' sem jí moc o tom, jakým způsobem vydělávám, a jí to tak sebralo, že mě chtěla udat, a už jsem nenašel jiný způsob, jak jí zastavit.“

„Myslel jsem na to.“

„Pracoval byste blbě, kdyby vás to nenapadlo. Nebo se ona vykašlala na mě a já se nemoh smířit s tím, že se vrátí k Hansonovi. A peníze jsem si vzal nazpět a schoval je. Mám vlastní klíč, ale myslel jsem si, že bude lepší, když si vyžádám klíč od Harveye Walma. Jak se vám líbí tohle, Paule?“

Stanial otevřel notes a našel stranu, kterou hledal. „Ten den jste odcestoval do Lakelandu, Same. V deset jste měl schůzku s jistým Richterem a s majitelem realitní kanceláře Lowem. Omrknuli jste si nějaký pozemek a pak jste společně obědvali, z restaurace jste odešli ve dvě. Cesta zpátky trvá padesát minut. Kolem třetí, když jste vystupoval z auta, k vám přišel jistě Charles Best a řekl, že Lucille se utopila v jezeře Plameňák.“ Zavřel notes. „Objednat si na to někoho? Nikdy byste nikomu proti sobě nedal do rukou takovou zbraň.“

„Ta sestra nevyhazuje peníze komínem. Mohl bych se přece toho najatýho člověka zbavit, ne?“

„V tom případě byste si vybral lepší místo než jezero za plného denního světla, kde se každou chvíli může někdo objevit. Za takovéhle okolností to vypadá na předem neplánovanou vraždu, Same.“

„Ale všechno pěkně klapalo. Nebejt toho dopisu, co napsala sestře, nic by se nestalo.“

„Neplánovaný vraždy někdy vyjdou líp než plánovaný.“

„A co Hanson?“

„Ještě jedna osoba mi musí potvrdit, kde byl v danou chvíli. Měla Lucille klíč od vaší chaty?“

„Měla.“

„A klíč od kanceláře doktora Nila. Ale jestliže předpokládáme, že někdo vzal její klíč od bytu ze svazku klíčů, buď musel vědět, jak vypadá, nebo na to šel vylučovací metodou. Ty zbylé dva klíče nebyly označený.“

Angie Powellová zaklepala na dveře a otevřela. „Máte pro mne ještě něco, pane Same?“

„Panebože, děvče, vždyť je sedm pryč.“

„Liga dnes začíná až v osm. Mám čas. Podepsal byste mi tyhle dopisy, abych je mohla odeslat?“ Položila před Sama tenkou hromádku.

Stála u něj, dokud je zběžně neprohlédl a rychle naškrábal svůj podpis. Nepřítomně se usmála na Staniala. „Tady to máte, prosím,“ řekl Sam. Angie sebrala dopisy.

„Pana McCaba jsem zastihla telefonicky doma. S panem Brunerem mladším zde mohou být zítra ve tři, jestli vám to vyhovuje.“

„V pořádku. Bude vám Gus chybět?“

Zdálo se, že ji to trápí. „Nejde o mě, pane Same. Jde o to, zda nebude chybět vám. Zřejmě pro vás udělal kus dobré práce.“

„Ale zkazil jednu maličkost.“

Celá nespá se podívala na Staniala. „Tuším jakou, a jestli mi to budete chtít říct, najdete si na to čas i místo. Já jen doufám, že Gus... se nám nepokusí nadělat starosti, pane Same.“

„To se určitě pokusí.“

„Dobrou noc, pane Same. Dobrou noc, pane Staniale.“

Vysoká dívka vyšla dlouhými kroky, bylo slyšet jen šustot látky, cvaknutí zámku, v chladném vzduchu po ní zůstala mizící vůně živých květů.

Za okamžik se ozval Stanial: „Same, už jsem vás dost zdržel.“

„Počkejte chvíli. Ten dopis, co poslala sestře. Jak to já vidím, ta jiná osoba, co věděla o penězích, osoba, kterou nazvala C, se to muse-
la dozvědět od Guse.“

„Zřejmě. Ale mohla to někomu říct i ona.“

„Sepište seznam lidí, kteří by mi chtěli uškodit, a uctete se k smrti. Patřili by do něj i chlápci, který přitahovala, a chtěli se o něco pokusit, ale odmítla je. Čím víc přemejšlíte, tím víc seznam tloustne. Myslíte, že ho zůžeme?“

Stanial přikývl. „Zejtra si budou lidi povídat o vraždě. A někdo si na něco vzpomene. Tehdá jim to nic neříkalo, ale vzpomenu si a začnou přemejšlet a potom to pustí dál. Tlak zesílí.“

„Já trochu přimáčknu Guse. Třeba to někomu řekl, aniž si to uvědomil. Třeba mu nějak osvěžím paměť.“

Špinavě šafránové tóny zahalily poslední zbytky zapadajícího slunce a v místnosti se najednou úplně sešeřilo. Za pochmurným zábleskem růžového světla vzápětí následovalo děsivé třesnutí a dunění hromu. Kimber vstal a podíval se z okna. Proti oknu se rýsovala jen jeho silueta s rukama v kapsách kalhot.

„Celej den se schylovalo k bouři,“ řekl.

„Teď nás už nemine?“ zeptal se Stanial.

„Bude to řádněj slejvák.“

Když dešť zesílil natolik, že už Stanial neviděl na cestu, opatrně zaježděl s autem pod dlouhý, mírně převalsý svah a vypnul motor. Hukot deště byl tak silný, že si nemohli povídat. Autem lomcovaly mohutné závaný větru. Jen boční křídélka mohla zůstat otevřena. Viděl blesky, ale hřmění slyšet nebylo. Zdálo se mu, že slyší dívčí smích plný radosti a vzrušení. Jejich dechem se zamlžila okna. Zapálil dvě cigarety a jednu jí podal. V kratičkých záblescích viděl, že Shirley Feldmanová se opírá zády o přední dveře, mladé nohy má zkroucené na sedadle pod tělo, na sobě má tmavou blůzku a světlé šortky. Prudký dešť najednou vystřídalo pronikavé bubnování krup, přehnalo se tak náhle jako přišlo a zanechalo po sobě téměř úplné ticho.

„Jé!“ vykřikla Shirley vzrušeně. „Není to nádhera?“ Prudce se obrátila a stáhla okno. „Dýchejte zhluboka!“ přikázala mu. „Celý svět je jako vymydlený.“ Otevřela dveře a vyklonila se do utichajícího kru-

pobití, potom vlezla zpět s přehrší tajících kuliček. Zabouchla dveře a zobala kroupy z malé dlaně. „Ubohá rozkošnice,“ řekla.

„Co kdybychom pokračovali, Shirley?“

„Venku je příliš hezky na to, abychom jeli dýchat zápach smažených jídel, pane Staniale. Asi tak pět set metrů odtud je něco jako plácek vyhrazený pro piknik. Tam se zastavme.“

Našel ho a zaparkoval. Už nepršelo. Ze stromů stékaly velké kapky. Shirley se posadila na betonový stůl, nohy si položila na lavičku a přikázala mu dívat se nahoru. Polovina oblohy byla černá, druhá polovina jasná a plná hvězd. Bouřka směřovala na západ a slyšeli, jak hřmí v dálce.

„Jak jsem vám už řekla, ke Kelseymu cítím náklonnost,“ začala, „Zřejmě to není příliš složitý cit. Kdosi řekl, že Kelsey je prázdný chlap, ale není to tak jednoduché, že ano?“

„No dobrá – a kde byla chyba v diagnóze?“

„V pochopení. Tam byla chyba. Nejsem doktorka filozofie, ale vím, že spoustu lidí západní kultury trápí fenomén prázdnoty. Reisman hovoří o člověku orientovaném směrem ven, který si uvědomuje svoji podstatu, jen když se přizpůsobí kritériím kolektivu. Takže citlivý člověk, skutečná oběť, se nemůže zvesela přidat k ostatním jen proto, že ho naučili, aby byl takový strašně poddajný. Citlivý člověk je takový jako Kelsey, co ustavičně zažívá tenhle druh... prázdnoty. Myslím to tak, že uvažuje, zda by se neměl přidat k Schweitzerovi. Je to něco podobného, jako když si architekt v knize Grahama Greena vyjde do osady malomocných, ale za boha neví, co tam hledá. Samozřejmě, ten architekt je na vyšším vývojovém stupni než Kelsey. Chudák Kelsey skutečně není jen zvíře nadané rozumem. Dokáže sledovat věci po jistou hranici, a za ní mu všichni připadají pochybní a na všechno kašle. Bude to znít neuvěřitelně, jestliže povím, že já jsem chytřejší?“

„Myslím, že jste.“

„Takže Kelsey se pro mne stal jakýmsi projektem. Dalo by se říct, že jsem ho zdělila po jedné ze svých nejdražších přítelkyň, které došla trpělivost. A samozřejmě to není úplně pravda. Jistě, přehnaně předstírá, ale pod povrchem se skrývá zájem. A nepochopila jeho sexuální trýzeň. Myslela si, že Kelsey ji jen zneužívá. Ale ona sama je v sexu velmi komplikovaná a příliš zaujatá sama sebou. Myslí si, že je úplně objektivní, ale jakmile se tváříte trochu pochybovačně, když drží jed-

nu ze svých přednášek, v návalu zuřivosti začne křičet. Kelsey byl jakýmsi projektem, protože když najdete člověka, který pokládá sebe sama za absolutně bezcenného, je to příznak, že v naší kultuře je cosi nezdravého, nemyslíte? Je to, jako když vědec objeví absolutně čistý druh nějakého viru. Kelsey bloudí po světě s tím hrozným pocitem viny. Vedle něj se cítím mnohem starší. Myslím, že jsem postupně přicházela na to, že u nikoho se nedá pocit viny vyličít. Musíte následovat strašnou nevyhnutelnost pociťovat vinu. Jeho žena byla symbolem viny. Ve skutečnosti si nemyslím, že ji vůbec kdy miloval. Podle mě Kelsey nemůže doopravdy milovat nikoho, protože sám sebe nemá dost rád. Ale jeho žena byla pro něj symbolem selhání.“

„Myslíte, že by ji chtěl zničit jako symbol?“

„Kdo ví. Nebyl by to příznak progresu? Znamenalo by to, že se snaží vyhubit nevyhnutelnost cítit vinu. Já jsem se většinou pokoušela dokázat mu, že pod povrchem je docela milý člověk a byl by úplně v pořádku, kdyby přestal naříkat a začal něco dělat. Cítil se vinný a zoufalý kvůli mojí přítelkyni a pokoušel se cítit vinu i kvůli mně. Nějak mu nešlo do hlavy, že když k sobě dva lidé cítí náklonnost, mají právo a povinnost poskytnout si navzájem rozkoš. I přes zdánlivou zkaženost má Kelsey ve skutečnosti nezdravý názor na sex. Bože, většina žalu na světě pochází z touhy, z toho, že si lidé myslí, že je sex hrozně důležitý. Ne, nemyslím, že by ji chtěl zničit. Možná podvědomě, ale bylo by to zasuté tak strašně hluboko, že by se k tomu nikdy nebyl dostal. Dřív by se pokusil zničit sám sebe. A to samozřejmě pomaloučku dělá. V případě, že mě opět vyhledá, bych mu nechtěla ublížit, ale doopravdy cítím, že jsem s ním skončila. Asi jsem ho přerostla.“

„Ten den jste byla s ním?“

„Ano. Ráno přišel do knihovny a v jedenáct jsem měla mít cvičení, ale vykašlala jsem se na ně. Strýc mi poslal fantastický sýr. Jeli jsme na jachtu a dorazili jsme tam před polednem. Dali jsme si sýr a keksy a vypili jsme spoustu fantastického mexického vína. Povídali jsme si, milovali se, potom jsme se šli opalovat na terasu a usnuli jsme tam. Potom přišel Korody a řekl mu o tom telefonátu. Kelsey uháněl jako blázen, a když byl pryč, Korody řekl, že si myslí, že jeho manželka je mrtvá. Od té doby se cítím divně. Cítila jsem se jaksi hloupě a průměrně. Jasně, že se nestydím za svůj vztah ke Kelseymu. Když myslíte něco upřímně, nemůžete se za to stydět. Jasně, že mě nesvedl. A ani

jsem se neobětovala. I mně to působilo rozkoš. Ale cítím se divně. Rozumíte mi?“

„Přirozeně.“

„Vy toho moc nenamluvíte, že ano?“

„Jak jsem vám už řekl, Shirley, zajímá mě, zda se paní Hansonová zabila. A zda vám Kelsey někdy řekl něco, co by vyznělo tak, že by toho byla schopná.“

„Absolutně ne! Ta žena byla se sebou úplně spokojená, věřte mi. Bože, jak se mi přičítí tihle ideální lidé. Nevěřím, že by v ní bylo za mák upřímnosti. Vdala se pro peníze a chtěla držet Kelseymu v absolutním poddanství. Jednou za čas, za předpokladu, že byl dostatečně pokorný, se směl přiblížit ke svatyni. A pak nějak přetrpěla jeho hrozná zvířecí choutky. A když chudák Kelsey šel za nějakou ochotnější a trošku upřímnější, Lucille se naplnila uraženou ctností a opustila ho. Takové obludy se nikdy nezabijou, pane Staniale. Zabíjejí je ostatní, aby se vysvobodili, ale ony samy se nezničí nikdy.“

„Podle vás ji někdo zabil?“

„Chtěla bych si to myslet. Měla to všechno promyšlené. Tučné výživné, případně dohoda nebo něco jiného, a potom by se vdala za toho Kimbera. Ale podle mě se jednoduše jaksi utopila.“

„Byla jste od té doby s Kelseym?“

„Jen chvíli na pohřbu, když jsem mu vyslovovala upřímnou soustrast. Podíval se. na mě, jako by mě jakživ neviděl. Myslím, že se vrátil ke své partě. Ve škole se už neukázal. Asi je celé dny namol, Chudák chlapec. Teď mě můžete odvézt do města a nakrmit mě, pane Staniale. Jsem absolutně vyhladovělá. Víte, co jsem se začala cítit divně kvůli Kelseymu, jsem v jednom kuse hladová a tloustnu. Mohl by to být nějaký druh kompenzace, ale neumím tomu přijít na kloub. Budu se nad tím muset skutečně zamyslet. Všechno je vlastně honba za sebepoznáním, nemyslíte? Bože, jestliže takhle reaguji na pocit viny, jaktěživa si to neodpustím.“

Obloha se vyjasnila a jeho oči se přizpůsobily slabému světlu. Zpod hustého tmavého úcesu a štrapaté ofiny vykukovala její drobná tvář jako nějaké obezřetné zvířátko zpod keře. V té chvíli vypadala velice mladě, hlas měla neurčitý. Ale to samé světlo z oblohy se dotklo nahých zralých nohou, jejích pevných tvarů. Něco takového dokáže člověka přivést do varu, pomyslel si, a ani nemá kam utéct.

Na večírku byl spolu s Keaverovými přesně tucet lidí a Barbaře se chvílemi zdálo, jako by jich bylo mnohem víc, a chvílemi, jako by jich bylo mnohem méně. Keaverovi měli dům na čelní straně jezera; starší obytnou loď spojovala s altánem vyzdobeným v čínském stylu krytá galerie. Její dobrou polovinu zabíral mělký bazén.

Připadalo jí, jako by už znala ty, s kterými se tu setkala, z Lucilliných dopisů. Sestra nejčastěji psala o Keaverových, Yatesových a Bryeových. Byl tam ještě jeden starší pár, George a Nina Furrbrittovi, a další pár v podobném věku jako většina, Coop a Sis Toombsovi.

Večírek měl zvláštní střídavý rytmus. Začal úplně klidně, se všemi zdvořilými slovy upřímné soustrasti, která očekávala. Ale ani ne za hodinu ho množství a rychlost skleniček změnilo na hlučný bláznivý karneval plný vylomenin, vyrušování, posměchu, skrytých narážek, nesmyslných frašek, dvanáct lidí hulákalo jako padesát. Barbara si brzy uvědomila, že nemá šanci, aby usměrnila všeobecnou konverzaci na spekulace o vraždě. Žádná všeobecná konverzace totiž neexistovala. Vyměňovali jste si hlučné útržky vět s těmi, co se mihli kolem vás. A tak když jí podali mimořádně silný nápoj, určený zjevně někomu jinému, obrovskou dávku martini ve vysoké sklenici na vodu, až to s ní zatřáslo, řekla si, že jí to může posloužit jako zástěrka. Dívku, která celý večer uskrává takový drink, může její okolí omluvit za jistý nedostatek taktu. Když půjde opile od jednoho k druhému a bude se ptát, zda si myslí, že její sestru zavraždili, tak lidé vyhoví ubohému stvoření. A opilost bude napůl předstíraná, ale až dopije tuhle sklenici, i napůl skutečná.

Když už byla přesvědčená, že společnost se úplně rozpadá, přihnala se bouřka a účastníci začali zmateně přenášet všechny důležité věci do besídky. Společná činnost navodila předstíranou trýzeň. Bonny Yatesová vykřikla při každém zablýsknutí hrůzou. Velký gril částečně chránila střecha galerie a zanedlouho byli všichni v besídce, cpali se horou česnekového salátu, hltavě požírali křehké plátky polosyrového hovězího a v hukotu bouřky se navzájem pisklavě překřikovali. Barbara už zkusila svůj trik bez zjevného účinku, tím méně překvapení, na čtyřech či pěti z nich. Nebyli šokovaní a ohromení, jak očekávala. Jako kdyby se jich ptala na nějakou historickou postavu z pátého století, která měla ve své době vážné problémy. Když déšť ochaboval a ospalost naplněných žaludků oslabovala halas a množství přeřvávající-

cích se hovorů, velkolepě zazářil blesk a zaburácel divoký hrom, k Bonniinu výkřiku se přidalo pár dalších a osvětlení zesláblo a zhaslo. Všechna světla – na galerii, u bazénu, na cestě i na obytné lodi. Obnovené poryvy větru vyvolaly primitivní, nocí umocněné vzrušení, pobíhání a výskot, a vtom, jak se Barbara zdvihala od stolku, někdo, kdo se hnal okolo, do ní vrazil a odstrčil ji, takže nemotorně vletěla do něčí náruče. Teri někdo ji velitelsky chytil za rameno a vyvedl ji z toho zmatku do kouta zastřešené části galerie, napůl zacloněného širokými mokkými listy nízkého banánovníku. Ten někdo jí položil ruku na rameno a řekl: „Pryč, moje drahá, z cest rozverných domorodců do útočiště totálního konzervatismu.“

Mdlé světlo stačilo právě na to, aby si potvrdila, komu patří ten hlas. George Furrbritt, uhlazený starší muž se světlou kudrnatou kšticí a pěknou postavou, opálený, s potůchlým sebeironizujícím výrazem. Jeho žena Nina byla štíhlá prsatá rusovláska s hlasem papouška a přehnanou mimikou úst, která vyvolávala dojem, že stále rozmlouvá s hluchoněmými.

Barbara chtěla poděkovat podobně květnatou mluvou, ale slyšela se jen žalostně pronést: „Nikdo nechce mluvit o vraždě méj sestra.“ Věděla, že je přiočila a jako opilec posedlá jedinou myšlenkou.

„Budu mluvit o čemkoli na světě, o čem chcete mluvit vy, má drahá.“ Držel ji za ruce a náhle ji políbil na ústa, ne tak dlouze, aby mohla protestovat, ale s tichou nedbalou elegancí, takže námitky by byly nesmyslné. „Podívejme se na to jako na rozumný předpoklad.“

„Myslíte, že je? Rozumný?“

„Vyjděme z předpokladu, že svět Sama Kimbera je drsnější a primitivnější než náš svět. A v tom světě ona žila.“ Znovu ji políbil, panovačně a naléhavě. Cítla, že polibky jsou cenou za rozhovor v deštivé temnotě.

„Proč je drsnější?“ zeptala se, když si osvobodila ústa, vlastní hlas jí připadal uvolněný, vznášel se, byl zvláštní a šepotavý. A pomyslela si, že v té tmě na tom i tak nezáleží, protože nikdo nic nevidí.

„Třeba kvůli penězům a obchodům a možná kvůli druhu lidí Kimberova světa. Hodně na tom záleží?“ S obratností tanečníka ji obešel, jemně ji postrčil a opřel ji o sekvojovou stěnu, ještě těsněji si ji přivínil a políbil ji na ústa se zvláštní lhostejnou naléhavostí a puntičkářstvím labužníka.

Nejasně si uvědomila, že měla říci ne, ale nějak příliš rychle uběhla vhodná chvíle, asi tak, jako když přeskočíte dvě stránky v knize a ztratíte nit. Byla poblouzněná, vzdálená, napůl snila, trochu se divila, kdo by si byl pomyslel, že bude tak dobrý a tak absolutně sebejistý a bude zasvěcený do těch drobností a hmatů, při kterých je člověku tak dobře, a myslela si, že se to všechno obrátí v žert, protože vážné věci se takhle nezačínají, a co nejdříve to bude muset skončit, ale jak to skončit, když má pocit, že by byla společenská chyba zakončit to s menším společenským půvabem, než s jakým.to dělá on. Umí dokonce víc než Roger, je si tak absolutně jistý...

Narůstající hukot krve v uších se míchal s nesmyslným karnevalem, co k ní doléhal z okolní tmy, výkřiky a smích, trhání látky, nárazy těl, zdráhavé pískání předstíraného rozhořčení. Cítla, že ji vpředu rozepíná, Furrbritt ji líbal na krku, hlava jí padala a snila o vlastním těžkém dechu, zalévaly ji vracející se vlny lehkosti a jako by ji trochu překvapilo, když cítila, že Furrbritt jí šikovně obnažil levý prs a mazlivě a znalecky ho potězkává.

Najednou se všechna světla rozsvítila a její omámené oči zachytily fotografický obraz lidí v bazénu, viděla to všechno ve chvílce subjektivního zamrzlého ticha, viděla nahou Ninu Furrbrittovou balancovat na okraji bazénu, její nahé nohy jako stopka fajfky, chlapecké boky a nepěkná prsa velká jako melouny, viděla satirickou nahotu Coopa Toombse, který ji právě uchopil, viděla šaty celé party naházené na vlhké haldě, viděla driblování a nárazy prsů, břich a zadků a mokré šklebící se tváře v hravém a plytkém zápase v bazénu. Čas se opět pohnul a Nina Furrbrittová spadla a Coop Toombs skočil za ní a slyšela vylekané a posměšné výkřiky při náhlém obnažení. Hostitelka hned vylezla jako úhoř z'bazénu a rychle běžela ke kontrolnímu světelnému panelu. Barbara odstrčila Furrbritta od sebe a zahalila si levý prs. Světla opět zhasínala, jak hostitelka za souhlasných ovací vykroutila pojistky.

Furrbritt se na ni zase nalepil a ona ho odrazila úderem předloktí přes hrdlo.

„Obytná loď!“ vyprskl podrážděně.

„Co?“ zeptala se přihloupě.

„Obytná loď! Podpalubí, drahé dítě!“ zakřičel podrážděně a strhl ji zpět. Vyškubla se mu. Ve slabém světle vzdáleného proudu světla z

cesty, které hostitelka omilostnila, to vypadalo, jako by Furrbritt tancoval drobný nervózní hopsavý tanec, a že na svoji jistotu pozapomněl. Strhl ji silněji za zápěstí a vlekl za sebou. Najednou se jí zmocnila hrůza.

Volnou rukou ho uhodila do zátylku. Svalil se, zasyčel na ni a vrazil ji pořádnou za ucho. V tom se u nich vynořil Kelsey Hanson, oblečený a zachmuřený. Širokými zády se obrátil k Barbaře a udělal drobný krouživý pohyb. Následoval rychlý mokrý úder, ne hlasitý, ale nevýslovně ošklivý. Všechna uhlazená Furrbrittova jistota se poroučela do promáčeného rašeliniště zahrady, a jak padal, hlava mu zazvonila o kovovou tyč zahradního osvětlení. Hanson se obrátil, chytil Barbaru za ruku a táhl ji pryč, vlekl ji kolem bazénu, prosklenými dveřmi a mokrou trávou k ústí úzké vlhké lesní cesty. Zápasila, ale on si ani nevšiml, že se vzpírá. Mokrý listy jí zmáčely šaty. „Měla jsi pravdu, Lucille,“ mrmlal Kelsey Hanson. „Ach, měla jsi úplnou pravdu, Lu, drahá. Jsou to prasata a já jsem tě měl poslechnout. Jdeme domů, tam patříš, srdíčko.“

8

Liga měla začít v osm. Angie Powellová přišla tak pozdě, že když se přezula, stihla už jen jeden cvičný hod. S průměrem sto sedmdesát osm byla oporou dívčího týmu Kimberland. Dostaly dráhy jedenáct a dvanáct. To ji znepokojilo. Na jedenáctce se jí nikdy nevedlo. Dráha

byla trochu křivá, právě natolik, aby vrhla kouli příliš silně a udělala spoustu chyb.

Na všechny kamarády, co ji pozdravili, se usmívala, kývla jim a odpověděla na pozdrav. Měla na sobě bílé boty z losí kůže, bílé vlněné ponožky, bílou skládanou tenisovou sukni, bílou vestu, na které bylo křížem přes záda modrými písmeny vyšito Kimberland. Sama to vyšivala a písmena byla větší a vyumělkovanější než písmena vytlačená šablonou. Kdyby tak mohla napsat Kimberland na všechno, co nosí.

Měla bílou kouli. Dírky na prsty byly žlutočervené. Koule byla těžká, uzpůsobená spíše mužům. Starostlivě si vypracovala vlastní styl, aby maximálně využila svoji výšku a sílu. Udělala čtyři kroky a dlouhý skluz, podání začínala pomalým záprahem. Na závěr podání prudce zdvihla pravou ruku. Byla to rychlá koule, na konci se pootočila a zapadla do otvoru. Když hodila kouli, cítila se obratná, silná a přesná. Těšilo ji, když jí říkali, že hraje kuželky jako chlap. Ale před několika měsíci ji jeden přítel nafilmoval při podání a byla zklamaná tím, jak vypadá. Blond vlasy jí příliš povlávaly a cestou k čáře příliš vlnila boky a na snímcích z profilu se jí příliš natrásala prsa. Od té doby si svazovala vlasy bílou stužkou, nosila těsnější podprsenku, vědomě si dávala pozor na pohyby boků.

V polovině první hry věděla, že je zle. Jednou těsně minula kuželku a dvakrát měla kuželky tak daleko od sebe, že se nedaly srazit jedním úderem. Ale jako rozený atlet věděla, že se musí soustředit. Rušila ji spousta zbytečností – výraz Gusovy tváře těsně před tím, než ho pan Sam vyhodil, a existence možnosti, že Gus bude dělat problémy.

Kromě techniky podání a proměnlivého rozmístění kuželek hodila všechno za hlavu. Její družstvo kleslo a první hru prohrálo o osmdesát kuželek. Druhou hru na jedenáctce zahajovala ona. Rozhodla se, že se přizpůsobí dráze tím, že dá kouli vyšší rychlost, ale nesmí ztratit ovládnání zpětného závěru rozmachu. Jak koule letěla, zdálo se jí, že těsně mine kuželky, v poslední chvíli však zmizela v otvoru a ukázkově srazila všechny kuželky. Angie se otočila a poskakovala, tleskala a zářivě se usmívala na spoluhráčky. Po čtyřech hodech dosáhla ve druhé hře dvě stě jedenácti kuželek, hru vyhrály rozdílem šedesáti bodů. Třetí hru vyhrály o čtyřicet kuželek a tím celý zápas. Ten večer měla průměr sto osmdesát čtyři.

Linda spěchala domů. Čtyři zbylé spoluhráčky zašli k Erniemu na oblíbené chlebičky. Pro Almu se tam zastavil její přítel. Jeanie a Stephanie se pokoušely vytáhnout z Angie, k čemu došlo mezi panem Samem a Gusem Gablem. Angie se pokoušela zakrýt podrážděnost. Proč by o tom měly něco vědět? Jen tam pracují. Neví, co znamená opravdová loajalita. Jen aby měly co přetrásat.

Jeanie svezla Stephanie svým autem. Angie vyšla s nimi, jako by chtěla nasednout do své šedé renaultky a jet domů, ale jen co odfrčely, vrátila se zpět, zašla do telefonní budky a vytočila Gusovu kancelář. Zadrnčelo to osmkrát, pak desetkrát. Právě když se rozhodla, že to nechá zvonit patnáctkrát, Gus to zvedl.

„Tady je Angie, Gusi. Angie Powellová. Předpokládala jsem, že budeš pracovat.“

„Chceš říct, že víš, proč bych měl pracovat.“

„Tuším to. Kromě jiného jsem ti chtěla říct, že zítra do tří bys měl přinést většinu spisů.“

„Kdo to převezme?“

„To ti skutečně neřeknu, Gusi.“

„Přísahám, choval se jako cvok! Nemělo to hlavu ani patu. Vyhodit mě... doslova mě vyhodit ven! Byla jsi u toho. Viděla jsi ve svém životě něco podobného?“

„Nikdy, Gusi. Nikdy. Čestně, není ve své kůži, od té doby co zemřela.“

„To teda rozhodně.“

„Ale časem bude zase jako před tím.“

„Pro mě moc pozdě.“

„To se uvidí.“

Obezřetněji se zeptal: „Co tím myslíš, Angie?“

„Vůbec bych se s tebou neměla bavit.“

„Tak?“

„Ale doopravdy jsi mu hodně pomohl. Víím, že tě potřebuje.“

„Určitě. Zkus mu to říct.“

„Pokusila jsem se mu to říct.“

„Díky, Angie. Zkoušej to dál.“

„Zdá se mi, že to záleží hlavně na tobě. V případě, že pro něj chceš pracovat i po tom, co udělal.“

„Chci pro něj pracovat. Věř mi, nedám se jen tak lehce urazit.“

„Mám nějaké nápady.“

„Například?“

„Myslím, že ti na tom doopravdy záleží. Ale nemohu ti to říct jen tak do telefonu. A nezdá se mi správné, abychom se setkali.“

„Proč ne?“

„Někdo by nás spolu mohl vidět. A nevypadalo by to dobře, kdyby se o tom dověděl pan Sam. Podle toho, v jakém je stavu, by možná vůbec nepochopil, že jsem se s tebou potkala, jen abych mu pomohla. Gusi, víš, že jsi mi úplně lhostejný. Chci jen, aby měl pan Sam co nejlepší pomoc ve svých těžkostech.“

„Nikdo nás spolu nesmí vidět.“

„A nikomu neřekneš, že se máme setkat.“

„Nikom.“

„Máš tedy nějaký nápad?“

„Co kdybys přišla ke mně?“

„Ach ne. To nejde, Gusi.“

„Sam se chce se mnou sejít. Volal mi. Byl zlý jako čert. Ani o chlup se nezklidnil.“

„Proč se s tebou chce sejít?“

„To neřekl.“

„Domluvili jste se na dnešní večer?“

„Ne. Nedá se s ním mluvit rozumně. Jestli máš nějaký nápad, jak na něj, namouduši bych si to strašně cenil.“

„Teď už musím jet domů, protože mě máma vždycky čeká, ale mohla bych se později vytrazit. Kdybychom se trochu projeli tvým autem, vysvětlila bych ti svůj plán. Třeba vyjde a třeba ne. Takže kdybys mohl krátce po půlnoci zaparkovat v Tylerově ulici u té vyhořelé truhlárny, mám to z domu jen skok.“

„Vím, kde myslíš, Angie, moc si toho vážím.“

„Možná nebudu moct nic udělat, Gusi.“

„Ale po pravdě řečeno, těší mě, že jsi ochotná se pokusit.“

„Jen proto, že to je pro pana Sama to nejlepší.“

„Samozřejmě, Angie.“

Když vycházela, zastavil ji Ernie: „Znáš Pam, moji mladší sestru. Přijali ji do Gainsvillu, tak jak chtěla, ale teď přemýšlí, že měla jít na obchodní akademii. Chtěl bych se tě zeptat na tu školu v Orlandu, do který si chodila.“

Pozorně ho poslouchala. „Nevím, zda by to bylo až tak dobré pro děvče, které nemá kde bydlet. Já jsem bydlela u své tety.“

„Myslíš, že by to pro ni bylo k něčemu dobrý?“

„To záleží na tom, jak tvrdě chce pracovat, Ernie. Člověka tam naučí, když chce pracovat. Já jsem se tam šla původně vyučit ošetrovatelkou.“

„Opravdu, Angie?“

„Ano. Chtěla jsem být zdravotní misionářka. Učení mi šlo dobře, anatomie a to všechno, ale ukázalo se, že mám slabý žaludek. Vidím kapku krve a padnu jako podřátá. Tak jsem šla dělat sekretářku.“

„Ale je to dobrá škola.“

„Určitě, Ernie, tedy v případě, že člověk chce pracovat.“

„Nevím, zda Pam chce vůbec něco dělat. Angie, dostal jsem vyřazený stopky a můžem je hnedka otestovat. Co kdybychom si v neděli vyrazili? Postavíme branky a celej den budem běhat slalom.“

Přísně se na něj podívala. „Ernie, přece mě znáš trochu lépe!“

Ernie luskal prsty. „Neděle. Zapomněl jsem, Angie.“

„Kterýkoli jiný den, když budeš chtít, Ernie, časně ráno nebo po práci.“

„Dám ti vědět.“

Nasedla do auta a jela domů. Chodník byl suchý, ale v odtokových kanálech byly kaluže. Malou hlučnou šedou renaultku zaparkovala za dům a vešla přes kuchyň, v ruce držela kuželkářskou výstroj. Paní Powellová seděla na masivní židli u kuchyňského stolu a do sešitu lepila zelené známky. Byla to velká žena, skoro tak vysoká jako Angie, ale směšně tlustá. Na nárttech jí přes okraj bot viselo sádlo. Drobná a přísná ústa se skrývala v záhybech masitého obličeje. Měla úzký nosík a také stejně zvláštní oči jako dcera, neobvykle levandulově modré, ale obočí vypadalo jako strniště a oční bělmo bylo nazelenalé. I přes svoji váhu to byla čilá žena, zúčastňovala se každé církevní práce, byla zatvrzelá a podezřívavá, reagovala s pověstnou prudkostí na nejmenší výstřednost, nemilosrdně kárala hříšný svět. Jimmy Powell, její utiskovaný manžel, pracoval již dvacet let za přepážkou na poštovním úřadě.

Paní Powellová si se zjevnou nevolí přeměřila dceru od hlavy k patě. „Mohu ti říct, Angelo, je to pro mě nevděčná práce být předsedkyní výboru pro nezávadnou četbu a tak jako dnes strávit celé odpoledne

odstraňováním nahotinek a nechutných časopisů z novinového stánku a u soudu, a ty se zatím touláš sama po nocích v krátké sukni, div že ti zadek nekouká.“

„Ach, mami, prosím tě. Už stokrát jsem ti říkala, že...“

„Vždycky namítáš, že při plavání toho máš na sobě mnohem méně. Kdybys na procházce narazila na nudistický brloh, asi by ses úplně vysvlékla a producírovala by ses nahá jen proto, že všichni jsou nazí. Snažila jsem se z tebe vychovat slušnou křesťanku a ty se chodíš promenovat a vyvolávat v mužích špinavé myšlenky.“

„Mami, nemohu za to, co si myslí ostatní.“

„A přijdeš o dvacet minut později a odmlouváš své matce a jak mám vědět, zda ses venku neválela v roští a nedělala ďáblovu práci a neoddávala se tělesnému chtíči?“

„Mami, s Almou, Jeanie a Stephanií jsme šli k Erniemu a jako vždy jsme si daly chlebičky a možná jsme si povídaly o něco déle než obyčejně.“

„Samé špinavosti?“

„Mami!“

„Já vím, co jsou ty úřednice zač. Nic mi neříkej!“

„Mami, vyhrály jsme.“

„Zase? To je výborné, Angie.“

„Ve střední hře jsem získala dvě stě jedenáct bodů a Jeanie to šlo jak nikdy.“ Zívla, ústa si zakryla pěstí. „Jsem pořádně unavená, mami. Nemusíš se o mě bát.“ Obešla stůl a políbila matku. „Nikdy neudělám nic, za co bych se musela stydět.“

„Jsi hodné děvčátko, Angie. Jen o tebe mám starost. Na každém rohu číhá dábel. Muž tě obloudí několika sladkými slovy, ale kdybys poslouchala, po chvíli bys zjistila, že mu jde jediné o to, aby tě položil na záda a dělal s tebou ty špinavosti. Takový je svět od té doby, co nás vyhnali z ráje. Nejsem sobecká žena. Stokrát jsem ti říkala, že se obejdu bez vnoučat, protože ty by ses musela prodat do hanebné otročiny manželství, kde žena nemá vůbec žádná práva a nějaký špinavec z ní udělá poskvřenou nádobu pro své zvířecí choutky a ona noc co noc usíná s pláčem, protože ji potupil a pošpinil.“

„Nemusíš se obávat, mami. Raději bych zemřela.“

„Jsi moje zlatá Angie.“

Angie se rychle osprchovala, zacvičila si a uložila se v bavlněném pyžamu do postele. Po čtvrt hodině vstala a tiše přešla k pootevřeným dveřím matčina pokoje. Celou minutu naslouchala hlasitému dunivému chrápání. Postála u otcových dveří, ale odtamtud neslyšela nic. Ve svém pokoji si rychle oblékla šedou proužkovanou kombinézu a obula modré tenisky. Vlasy si svázala stužkou, do kapsy strčila vlněné rukavice a vylezla oknem ložnice. Spustila se na travu. Roleta byla vytažená. Tiše ji stáhla a zůstala ve stínu. Aby se dostala na Tylerovu ulici, musela přejít přes hřiště Jihozápadní školy.

Přikrčeně pádila přes hřiště, jednou se vylekala, ale když se přesvědčila, že ji nikdo nepozoruje, přešla k houpačkám. Chytila se podpěry, zhluboka se nadechla a šikovně ručkovala nahoru. Přiblížila se k vrcholu obráceného V, natáhla se a pravou rukou chytila druhou podpěru, chvilku tak visela, cítila záběr zádočných svalů. Pustila se, zlehka přistála, chvíli seděla na patách a konečky prstů se dotýkala země, aby nabrala rovnováhu.

Vstala. Stála rozkročená, ruce v bok. Cítila se opět sama sebou, silná a nedotknutelná. Měla pocit Panny Orleánské, kůl, úsměv, brnění, křivky plamenů. S tímto pocitem se mísil pocit rudohnědé klisny, pocit, který ji nutil prohnout hřbet a vystrčit zadek. Pěkná kopyta, aby mohla tepat trávník na louce, a drobný příjemný pot z napětí a schopnost rozechvět kterýkoli kousek grošované kůže, aby zahнала hladový let.

Gus parkoval na vozovce poblíž zčernalé kostry obchodu s nábytkem. Stál u tmavého auta. Viděla červenou zář jeho cigarety. Rozveselilo ji, když ho obešla, připlížila se k němu zezadu, dlouho mu stála za zády a jen se na něj dívala. Sáhla mu na rameno. Zařval a vyskočil, otočil se a zalapal po dechu: „Ježíšikriste!“

„Omluv se Bohu,“ řekla přísně.

„Co?“

„To bylo rouhání, Gusi.“

„Ach. Dobře. Lituji.“

„Neříkej to mně.“

„Bože, lituji. Amen. Řeknu ti upřímně, Angie, skoro mě klepla pepka.“

Tylerovou ulicí viděla přijíždět auto. Udělala úkrok, aby mezi ní a jedoucím autem bylo Gusovo auto.

„Co je to s tebou, Angie?“

„Vždyť jsem ti řekla. Představ si, že by někdo prozradil panu Samovi, že jsem se dnes večer s tebou setkala.“

„Představuji si to. Jak si s ním ale poradíš? Ten kleje ostošest.“

„Ne přede mnou. Nikdy. Ví, že mě to zlobí.“

„Říkala jsi, že bychom se mohli projet:“

„Když o tom tak přemýšlím, můžeme si promluvit i tady. Myslím, že by to bylo ještě lepší. Pojďme se projít tam dozadu.“

V dále křížem přes bažinatou půdu za obrysem kvádrového bloku viděla pohybující se světla aut na silnici číslo dvacet sedm. O zadní stěnu byla opřená metr a půl vysoká halda desek přikrytých lepenkou. Zlehka vyskočila, posadila se a podala Gusovi ruku. Postavil se na nárožní trámeček a vyškrábal se nahoru.

Vzdychl si a řekl: „Povím ti upřímně, Angie, jakživ jsem se kvůli ničemu necítil tak mizerně. Víš, vždy to byl obchodní vztah a nic osobního, ale po pěti letech člověk získá pocit, že kromě obchodu se vytvořilo i silnější pouto. Od chvíle, co jsem opustil školu, si na mne nikdo nedovolil položit ruku, a z toho šoku mi bylo celej den nanic. I když vezmeme v úvahu, jaká tragédie ho postihla, mohl to udělat... s větším taktem, ne před tebou a cizím člověkem.“

„Musel jsi ho strašně rozčílit, Gusi.“

„Byla to obchodní záležitost, ale on to vzal osobně. Nevím, z čeho usuzuješ, že bys ho mohla vůči mně naladit přátelštěji.“

„Pokud se to nepodaří, co uděláš?“

„Angie, já vůbec nevím. Přicházím na to, že musím myslet na sebe. Jak se udržím ve svém oboru, když o tom každý ví? Já osel jsem šel dolů, tekla mi krev a byl jsem tak zmatený, že jsem všem řekl, co se stalo. Je toho plné město. Jak se mám podívat do očí ostatním klientům? Co jiného jim mám říct, než že Sam chtěl, abych udělal nějaký podfuk na jeho daňovém přiznání, a když jsem odmítl, tak mě vyhodil?“

„To by byla lež, Gusi.“

„Musím si chránit obchod. To mám chránit muže, který mě vyhodil ze dveří? Musím myslet i na kontakty v Jacksonvillu. Mohu svým klientům odvést dobrou práci, ale jen když si mě váží. Na tohle všechno měl myslet dřív, než na mě sáhnul. Kdyby se ti to podařilo dát do pořádku, získá tím Sam i já.“

„Mám nějaké nápady, ale nejdřív musím vědět víc o tom, proč jste se vlastně pohádali.“

Gus odkousl koneček nové cigarety a vyplivl ho do tmy. „Chtěl, abych odvedl perfektní práci, ale neřekl mi všechno. Kdyby mi to byl řekl, nemusel bych to zjišťovat sám. Potom je naštvanej. Byla to snad princezna?“

„Gusi, byl pan Sam rozzlobený, protože si myslel, že když jsi na to přišel, někomu jsi to řekl?“

„Čestné slovo, přísahal jsem mu, že jsem ani necekl...“ Zarazil se, obrátil hlavu a podíval se na ni. „Mluvíš o tom, jako bys o tom něco věděla.“

„Možná mám svou metodu, jak přijít věcem na kloub.“

„Například?“

„Například mě zajímalo, proč jsi věnoval tolik času těm starým osobním záznamům. Nebral sis je z kanceláře a pracoval jsi s nimi, jen když pan Sam někde cestoval. Předstíral jsi, že to souvisí s daněmi, ale probíral ses zpětně starými záznamy. A nebrával sis je dolů do své kanceláře. Bylo to divné, Gusi. Dělal sis poznámky a házel jsi je do mého koše. Vypisoval sis čísla a pak jsi papíry zmačkal a házel je ke mně do koše. Přemýšlela jsem, jestli bych to neměla říct panu Samovi. Gusi, doopravdy sis počínal nečestně.“

„Dělal jsem jen svou práci.“

„Schovávala jsem ty papíry a velice mě mátlý. Pak jsem na to přišla. Spočítal jsi všechno, co pan Sam vydělal, nakonec jsi odečetl zaplacené daně a odečetl jsi všechny osobní výdaje, které měl podle tvého odhadu, odečetl jsi čistou hodnotu z bilančního plánu, abys zjistil, zda zůstalo něco, o čem nevíš.“

„Jsi šikovná, Angie.“

„Víš, ani by mě to nenapadlo, ale asi tak před měsícem jsi řekl něco divného. Řekl jsi to jakoby žertem a pak ses na mne skutečně pozorně podíval, jako že to nebyl vtip.“

„Co jsem ti řekl?“

„Ale Gusi, to by sis měl pamatovat! Řekl jsi, že jsem právě tak dobrá jako banka, jen si nepočítám poplatky. A já jsem za živý svět nevěděla, o čem to mluvíš. Později mě to dovedlo k tomu, že jsem začala přemýšlet nad hotovostí, a napadlo mě, že zřejmě to jsi hledal. Ale na to, kde je, jsi nepřišel. Při nejbližší příležitosti jsem prohledala byt

pana Sama. Víš, co jsem našla? Vzorně sbalený kufr v šatníku, a to neplánoval žádnou cestu. Všechny potřebné věci, Gusi. Ale žádné peníze. A ještě něco mě vylekalo.“

„Co?“

„Pas s jeho fotkou, ale na jiné jméno. A nějaké obchodní listiny a věci, co patřily k novému jménu. A třicet pět tisíc dolarů v dlužních úpisech. A zelená kožená bankovní knížka beze jména, s francouzským tiskem, vystavená na dvanáct tisíc franků curyšskou bankou.“

„Takže můj odhad stropu byl přesný.“

„Ale žádné peníze. A druhý den jsem se tě zeptala, zda má pan Sam vážné těžkosti.“

„Říkal jsem ti pravdu, Angie. Řekl jsem, že jestli ho obviní z podvodu, nevím, jak z toho vybědne. Podle mne by udělali chybu. Ale žádný proces není nikdy jistá věc a vždy by byla ještě možnost, že by si musel odsedět rok v Atlantě. Ale jak se ukázalo, prošlo to všechno velmi lehce.“

„Tu možnost by pan Sam nikdy nebral. Než by pro něj přišli, už dávno by žil jinde. Ale v případě, že ty jim tohle všechno povíš, přitlačí ho znovu a mnohem tvrději.“

„Existuje-li naděje, že si vyjasníme své neshody, tak ne.“

„Gusi, nedovedu si představit, jak to chceš udělat. Pravda je, že kdybys nebyl začal čenichat za jeho zády a neudělal ten hloupý žert, nebyla bych přišla na ty peníze ani na to, kdo je má. Když jsem s ní mluvila, abych se přesvědčila, myslela si, žes mi to řekl ty. A zřejmě jsi to nevědomky udělal. Pan Sam má slabost pro ženy, ale neřekla bych, že je úplně zkažený. Zvábí ho a on si někdy nemůže pomoci.“

„Ty ses s ní bavila?“

„A lhala jsem jí, ale v dobrém úmyslu. Potichu jsem k ní jednou večer přišla a ona mě pustila dovnitř, celá v hedvábné róbě a neparfémovaná. Řekla jsem jí, že vím, že ona má ty peníze, a ona se přiznala, že ano. Nazvala jsem ji hanebnou nevěstkou. Potom jsem jí řekla tu lež. Řekla jsem, že se to chystáš oznámit panu Samovi, abys získal prostředky na daň, ale aby mu nic neříkala, protože by udělal nějakou strašnou hloupost, a to by ho přivedlo do ještě větších těžkostí. Řekla jsem, žes mi slíbil, že chvíli počkáš, a já přemýšlela, jak tě zastavit, ale zřejmě budeme potřebovat její pomoc a dám jí vědět.“

Gus na ni zíral. Ve světle hvězd vypadala jeho tvář jako beztvará mazanina, až na ostře se rýsující rám tmavých brýlí.

„Určitě by neutekl, ani sám ne,“ pokračovala. „Chráním toho muže tělem i duší. Nedovolím, aby ho ještě něco zranilo, dokud bude žít. Nic. Nikdo.“ Zpozorovala, že se Gus zcela pomalu posunuje dopředu a jednou nohou se snaží našmátrat trámek.

„Takže,“ dodala, „dnes by ještě žila, kdybys nebyl čenichal za jeho zády, a proto si myslím, že pan Sam ti již nikdy nebude přátelsky nakloněn.“

Gus vystartoval k útěku, ale ona se rychle zhoupla, vymrštila dlouhé nohy, chytila ho mezi ně a překřížila je. Nohy mu obepínaly prsa a jednu ruku. Gus stál na zemi, a jak sebou házel, hrozilo jí, že ji strhne z haldy dřeva. Převrátila se obličejem dolů a prsty se chytila horních desek. Gus lapal po dechu a škrábal svými slabými úřednickými prsty pevnou látku jejího oblečení. Pomalu zvyšovala tlak a cítila, jak jí svaly na dlouhých oblých nohou ztvrdly na mramor.

Gusovo tělo bezvládně viselo. Chvilí ho ještě držela, potom ho nechala padnout. Pomalu se svezla dolů, postavila se obkročmo nad něj a natáhla si bílé bavlněné rukavice. Sehnula se, položila mu ruku na krk a cítila, jak rychle, přerývaně dýchá. Zdvihla ho, přitiskla k hromadě dřeva, potom mu zaryla pravé rameno do žaludku a svalila si ho na záda. Dobře si ho vyvážíla, pravou rukou sevřela jeho ochablé nohy a zprudka se postavila. Cupitala s koleny u sebe a mužova kolébající se ruka ji při každém kroku lehce bouchala do stehna. Došla k autu a levou rukou otevřela dveře na řidičově straně. Shodila ho z ramene a posadila ho na sedadlo. Jak padal, dotkl se klaksonu, a to ji na chvíli vystrašilo. Sklonila hlavu, rozhlédla se na všechny strany a poslouchala. Pak se sehnula, nadzvedla jeho ztěžklé nohy a vsunula je do auta chodidly na pedály. Naklonila se dovnitř, popadla ho za týl a upravila ho do přirozené řidičské pozice. Když padal dopředu, opatrně ho přidržovala. Ale nepadl až na klakson. Seděl zhroucený s bradou na prsou a slabě chrčel.

Nemohla se k němu dostat tak, jak původně chtěla. Musela změnit polohu, klekla si k autu a napůl odvrácená si stáhla pravou rukavici. Levou rukou ho uchopila za pravé rameno a držela ho, aby se nehýbal. Tvrdými roztaženými prsty pravé ruky se mu z levé strany zaryla do měkké bránice nad houbovitou masou břicha, přesně pod tvrdý hřeben

posledního žebra. Rozhalenka jí překážela. Rozepnula mu ji a vyhrnula, potom znovu zaryla prsty hluboko do měkké hmoty, usilujíc se dotáhnout pod okraj žeber. Gusova malátnost ji odpuzovala. Namáhala se, ale cítila, že nemůže ruku strčit dost hluboko. Podepřela si loket a ucítila, že něco se poddává, vnitřní tkáň se jemně trhá. Gus Gable zasténal a zavrtěl se.

„Už-už,“ zašeptala. „Hned to bude, už-už to bude.“

Tvrký okraj žebra měla nyní proti bříšku palce, ruku měla hluboko ve zhrouceném muži. Cítila teplý pulzující sval, velký jako dvě sevřené pěsti, jak se pohybuje proti jejím prstům, jak naráží na bříška jejího ukazováku a prostředníku.

To byla podstata jeho bytí. Čekala a najednou se cítila jako Johanka, horoucí plameny jí ošlehávaly tvář a tělo. A k tomu se přidružil pocit rudohnědé klisny. Z námahy jí chytla křeč do ruky, ale vydržela to. Gus se pohnul. S velkým úsilím se přinutila, aby oddělila palec od prstů, vbodla a důkladně, surově mu škubla srdcem. Poskočilo a zatřepotalo se a ona ho stlačila, až úplně utichlo. Bylo to jako předtím. Gus se zvláště a dlouze chvěl. Jako by ho zachvátila třesavka. Z hrdla se mu vydral slabý zvuk, jako by mu bylo na zvracení. A ji polévaly vlny slastného spalujícího pocitu uspokojení a úlevy. Vytrhla ruku z hluboké jamky, která se vzápětí ztratila. Zase si na chvíli odpočinula, zavřela oči, dýchala ústy, potom mu šikovně zapnula košili a znovu si natáhla pravou rukavici. Zabouchla zevnitř dveře u auta a opřela se o ně. Přitiskla se co nejtěsněji ke Gusovi a nastartovala. Nikde neviděla světla. Automatickou převodovku přesunula na nízké obrátky a auto se pomaličku odlepilo z místa. Zabočila na sever, dál od školy. Auto vyjelo znovu na ulici a sunulo se krokem. Nasměrovala ho dolů Tylerovou ulicí, zapnula světla, vyskočila a přibouchla dveře. Rozeběhla se do stínu školního dvorku, stála u stromu a pozorovala auto. Po několika desítkách metrů se začalo stáčet doprava. Najelo do obrubníku a nárazem se vychýlila kola. Sklouzlo doleva napříč silnicí. Angie uběhla asi třicet metrů, zastavila se, zadržela dech a naslouchala. Slyšela, jak se auto prodírá hustým porostem s praskotem, jako by někdo trhal tvrdý papír. Potom něco prásklo a rachot utichl. Motor ale běžel dál.

Už byla v posteli, když zaslechla sirénu. Zvuk se změnil na kvílení, které ustalo někde poblíž. Pak se již neozvalo nic. Nebylo třeba se unáhlovat. Vzpomněla si na modřinu. Pozastaví-li se nad ní, budou se domnívat, že ji má od volantu. A jestli mu při tom, jak ho drtila nohama, zlomila nějaká žebra, je jedno, přijdou-li na to.

Když si byla úplně jistá, že ho odvezli, potmě vstala. Její pokoj byl malý a jednoduchý. Otevřela spodní zásuvku psacího stolu a vyndala plochou krabičku, ve které byl dřevěný růženec. Položila ji na podlahu k oknu a sundala víko. Pyžamové kalhoty si vyhrnula nad kolena, klekla si na růženec, pomalu přenášela váhu, potom se narovнала, klečela vzpřímeně, dlaně sepnuté, v typické póze modlení. Agonie rostla a ona se jí poddávala, doufajíc, že ji osvobodí. Právě když začínala dosahovat snesitelné hranice, pocítila ve tmě za očima zvláštní rojení a hemžení. Na rtech cítila šubavé trnutí. Dýchala pomaleji a zhluboka, víčka se jí chvěla, Bolest se ztratila a ona klečela na hebkém chmýří.

Nemusela slova říkat nebo je vymýšlet. Pohybovala se v temnotě za jejíma očima. „Jsem Tvá panenská bojovnice, Tvůj meč spravedlnosti. Dej mi dost pokory, abych mohla plnit Tvé příkazy. Vzala jsem život couře a úředníkovi, jak jsi mi přikázal. Ale nejsem tak čistá jako svatá Johanka. Na mysl mi přichází další věc a nevím, zda to není hanebnost. Pomoz mi. Vykonávání Tvých příkazů by mi nemělo působit takovou horoucí, sladkou rozkoš. Je to opovážlivost. Měla bych je plnit chladně a smutně, s modlitbami za jejich duše. Ale já na modlitbu zapomínám. Zkoušej mě. Použij mě. Uč mě. Odpusť mi.“

Pomalou rozevírala ruce do šířky, dlaněmi nahoru, a zvrátila hlavu dozadu. V nejčernější tmě si přála, aby úplně zkameněla. Tuhnutí začalo od prstů, ztwardly a znecitlivěly, a cítila, jak postupuje nahoru do rukou, a dýchala ještě pomaleji. Sevřelo jí to ramena a postupovalo to dolů zády a přes břicho, všechna svalová hmota jí ztuhla na kámen, bedra, slabiny, lýtka se pomalu proměňovala na nehybnou skálu.

Když jí začal tuhnout obličej a začínala se nořit do nejčernější temnoty, rychle řekla sama pro sebe tenkým vnitřním hlasem: „Jedna hodina.“

Probírala se z temnoty a cítila, jak se jí současně uvolňují všechny svaly. Ruce jí klesaly, a jen co se začala cítit nepohodlně, vstala. Byla

omámená a slabá, odpočinutá a svěží. Odložila krabičku s růžencem, lehla si do postele a shrnula si kalhoty. Od dlouhého nelidského tlaku měla kolena celá otláčená, ale bolest necítila. Naučila se to, když jí bylo patnáct let, tehdy četla o Panně Orleánské a plakala nad ní a zkoušela držet ruku nad plamenem svíčky. Když to nevydržela, znovu plakala, že je tak slabá. Mnohokrát to zkoušela, až jednou večer položila ruku vysoko nad plamen a pomaloučku ji spouštěla, tak pomalu, jako se pohybuje minutová ručička na hodinách. A ten večer objevila tajemství, jak přivolat temnotu, jak přeměnit plamen na něžný polibek a zápach spáleného masa na vůni květů – bylo to tajemství svaté Johanky. Ale musela skrývat množství spálenin, množství tvrdých bílých jizviček na pravém předloktí. Zkoušela všechno možné a přišla na to, že růženec poslouží stejně dobře, a používala ho již osm let. Dokazoval jí, že mezi miliony ona je ta vyvolená.

Když překročila hranici spánku, skryté srdce jí začalo tlouci v ruce, ale tentokrát vecpala ruku tak, aby ho mohla úplně chytit, a když to udělala, sen se přetrhl a ona zjistila, že ji celou zaplavil pocit rudohnědé klisny, byla prohnutá v zádech, dýchala rychle a povrchně, kůže ji svědila, prsní bradavky měla nateklé a bolestivě citlivé. Převrátila se na záda a tělo se pomalu upokojovalo. Ohnula pravé koleno, zaťala pěst tak silně, jak jen mohla a třikrát se uhodila do stehna. A potom začala uvažovat, koho jí označí příště. Přemýšlela, co by udělala, kdyby to měl být pan Sam. Přemýšlela, zda by měla sílu a energii to udělat. Pan Sam byl hříšník, ale brzy bude pohrdat tělesnou hanebností a potom uvidí Pravdu a klesne na kolena, prosíce o odpuštění. Ona bude klečet u něj a napovídat mu, co má říkat.

Když Paul Stanial v noci potichu a obezřetně stoupal po schodech Hansonovy obytné lodi, slyšel jen bzukot klimatizace. Vystoupal na úroveň paluby a podíval se dovnitř. Svítla tam jediná lampa s modrým průsvitným stínidlem. Zdálo se mu, že rozeznává postavu na posteli.

„Paule?“ zašeptal nejistý hlas odněkud zprava. Rychle se obrátil. Barbara Larrimorová vstala z lehátka a nerozhodně se přibližovala. Ale když ji oslovil, rozeběhla se.

Položil jí ruce kolem ramen a podivil se: „Vždyť máte úplně vlhký vlasy.“

Přidušeně se zasmála či vzlykla. „Vypadaly ještě hůř,“ řekla potichu. „Trochu jsem zatím oschla. Můj bože, jaký to byl absolutně hrůzostrašný večer.“ Odstoupila od něj. „Promiňte. Jsem ve špatné formě. Ale nejsem opilý. Chvilku jsem byla.“

„Ve sluchátku jste měla trochu zvláštní hlas.“

„Telefon má u postele a za nic na světě jsem ho nechtěla vzbudit. Paule, prosím vás, vemte mě odtud pryč. Volala jsem třikrát...“

Šli spolu ke schodům. „Právě řinčel, když jsem přicházel. Máte všechno? Kabelku?“

„Někde jsem ji nechala, a jestli mají v motelu náhradní klíč od pokoje, tak je mi to úplně fuk. Tak hrozně se za sebe stydím.“ Když sešli do přízemí, chytil ji za ruku a vedl ji. „Víte, Paule, ti lidé nejsou zdegenerované příšery. Jsou jen hloupí. Hloupí, vulgární, vytahovační. Je v nich něco dojemného. Tak moc se snaží. A já jsem musela být přesně tak hloupá jako oni. Všechno vám povím, jako u zpovědi.“

„Nemusíte.“

„Prospěje mi to.“

„Dívejte se pod nohy. Auto je tady.“

Když zabočil k městu, Barbara se zeptala: „Pomohla vám nějak ta studentka?“

„Ne. Ale byla jiná, než jsem předpokládal. Líbila se mi. Cítil jsem se vedle ní stoprocentně. Ještě nemá páru, jak to na světě chodí, ale základní instinkty má správný a ty s ní házej jak ručičky kompasu, kteréj nakonec musí ukázat správné směry. Ale ona proti tomu bojuje

ze všech sil. Celej čas se mě pokoušela ohromit. A to by byl dost dobrý trik. Viděl jsem, jak přinášeli stejně starý děcka likvidovaný drogama, nemocný, zneužitý. Tenhle kus práce poldy mi teda fakt nechybí.“

„Já... já jsem vyšla úplně naprázdno. Jako špión jsem nepoužitelná.“

Ještě mu nestačila dovyprávět všechno, když dojeli k motelové recepci. Šla si pro klíč a on na ni čekal. Přešla k okénku auta a řekla: „Ten kousek ujdou sama. Co kdybyste zaparkoval, zaplácl tím tak deset minut a pak si šel doposlechnout zbytek?“

Otevřela, hned jak zaklepal. Měla na sobě žlutý prošívaný koupací plášť. Tvář měla vymydlenu a zářící a na hlavě bílý turban z motelového ručníku. Překvapilo ho, že nyní má tvář souměrnější, možná by jí více padl jednodušší účes.

Když se posadili, Barbara se zatvářila kajícně a řekla: „Jedna hodina v noci. Zpověď asi nepatří k vašim povinnostem. Zaúčtujte si přesčas, Paule. Kde jsem to přestala? Aha. Kelsey mě vlekl, tak mi to připadalo, několik kilometrů mokrým lesem a já jsem za ním vlála jako šílenec, na kůži promočená. Potom mě vyrval nahoru schodištěm do svého domu a vtlačil mě do křesla. Namíchal dva silné nápoje a jeden mi strčil do ruky. Věřte mi, tvářila jsem se, že to piju. Sedl si na postel a vedl tajuplný monolog. Nevím, jak se mohl tak hrozně a tak bleskově opít. Ale asi měl skutečně dojem, že jsem Lucille. A byl takový... nebezpečný. Chápete? Nezmohla jsem se ani na nejmenší náznak nesouhlasu nebo odporu. Tomu Furrbrittovi vlepil pořádný pohlavek. Kdoví, zda ho nezranil. Kelsey dost blábolil a hodně toho namluvil a mnohému jsem vůbec nerozuměla. Ale vím, že chtěl přemluvit Lu, aby se k němu vrátila. Vše se prý změní. A ke všemu na mě zamilovaně pouličil oči a sliboval, jak mě v posteli obšťastní. To jsem už byla střízlivá, to mi můžete věřit. A věděla jsem, že kdybych se dostala ke dveřím, mohla bych vyklouznout. Ale on byl blíž. Najednou se v polovině věty svalil na bok a začal chrápat. Když jsem si byla úplně jistá, že spí, zavolala jsem vám. A čekala jsem a znovu jsem volala. A čekala a znovu volala. Potom, když jste řekl, že ihned přijedete, chvá-

labohu, vytratila jsem se na verandu a ve tmě jsem čekala, dokud nepřijdete.“

„A v tý druhý záležitosti absolutně žádné výsledky?“

„Jestliže nepočítáte to, co řekl George Furrbritt o balících peněz a tajných dohodách a o drsných kumpánech Sama Kimbera a tak dál.“ Zamračila se a pomalu zakroutila hlavou. „Ach, mám mnoho přijatelných omluv. Byla jsem citově tak vyčerpaná, že nebylo těžké mě zranit. Jako blázen jsem vyzunkla to obrovské martini. A v té bouřce a tmě, když zhasla světla, vypadalo všechno nějak neskutečně. A on byl doopravdy zkušený, zralý a sebejistý a opravdu přitažlivý. Víte, když muž třeba jen trošičku váhá, omlouvá se, nebo je nejistý, lehce mu řeknete ne. Ale když vás jen unáší... ach, k čertu, Paule, i když se budu omlouvat třeba až do soudného dne, stále si budu s odporem uvědomovat, že pokud jsem se nechala unést jako zasněžený idiot a myslela jsem si, že je to součást nějaké sardonické hry, ten prohnáný lišák mě mezi třemi horoucími polibky zatáhl mezi stromy, a až mě mrazí, když si pomyslím, že ve chvíli, když jsem procitla zpět do skutečnosti, mohlo být už trošičku pozdě. Člověka to nutí se zamyslet.“

„Ale světlá se rozsvítila, takže se to už nikdy nedozvíte.“

„Bože, neříkám to proto, abych se oddávala nějakým mučivým sebehodnocením. Párkrát jsem si připadala zkažená a několikrát jsem se velmi trpce spletla, ale doposud jsem se nikdy necítila jak rozkošně přihlouplá slepice.“

„Možná tam visí něco ve vzduchu.“

Usmála se na něj. „Jste milý. A já se teď stydím. Myslela jsem si, že jsem úplně střízlivá, ale nebyla jsem. Nyní se pohoršuji sama nad sebou za... intimní odhalení. Takže možná právě teď začínám být střízlivá.“

„Kromě mě si nemáte s kým popovídat.“

„Přirozeně. A to je ještě horší. Zpovědník z donucení.“

„Není to vaše vina, Barbaro. Policejní talent. Tvářím se chápavě a přikyvují, když se to sluší, a visím na každém slůvku a soucitně poobukuju. Lidi mi řeknou všechno.“

„Vsadím se, že řeknou, vy ubožáčku. A vám je to úplně jedno.“

„Někdy je a někdy není. A když se chci dozvědět víc, vždycky položím na správném místě správnou otázku.“

„Například?“

Na chvíli zaváhal. Navlhlčil se rty. „Dobře. Kdo byl Roger?“

Viděl, jak ztuhla a stiskla rty. Jejich pohledy se setkaly a on uhnul první, ale až když se mu zrychlil puls a on pocítil, že se jejich vzájemný citový vztah náhle změnil.

„Jde vám to velice dobře, Paule.“

„Odvolávám otázku. Byla to chyba.“

Z krabičky na stole si vzala cigaretu. V šikmém světle lampy vypadala její hladká tvář pod turbanem prázdná jako maska. Ve špičatém výstřihu pláště se vyjímalo její hrdlo jako jemný sloup, pevný, vespod s hnědavou prohlubní. Pátral po puls, ale nebyl znatelný, ale byl přesvědčen, že kdyby tam přiložil rty, ucítil by její tep. Zaplavila ho taková vlna mučivé touhy, že cítil, jak se mu napíná hrudník, a pevně sevřel čelisti, až zuby zaskřípaly. Barbara ještě sledovala podlahu, vážně a zamyšleně. Zahýbala boky ve žluté prošíváné látce. Vyzařovala z ní oblost, dlouhá, pomalá, pevná oblost rukou a nohou, sladkohnědá a vzrušující – smyslné rty, přivřená oční víčka a hebká tajemná řadra posazená neobyčejně daleko od sebe. Už si nemohl dále lhát a namlouvat si, že to je jen obyčejné vážné děvče, zachmuřené a zahloubané do sebe. Touha mocně zapracovala kouzlem proměny a on už nedovedl potlačit touhu nacházet další a další drobné potěšující detaily a dokonalosti.

Náhle zdvihla víčka a pozorovala jej clonou šedého, pomalu stoupajícího dýmu. Šedozelený pohled, známý a vyzývavý.

„Ten dopis, samozřejmě. Vidíte, položíte dobrou otázku a dostanete nudnou odpověď. Roger je velice decentní muž, vážně. Řekla bych, že je mu o pár let více než vám. Má smutný a trpělivý pohled. Ale dovedl by vás rozesmát. Napůl odepsaný chlap. Tři děti a nudná, obyčejná a hloupá manželka. Ale velice upřímná a závislá. Vždyť ten postup znáte. Začalo to tím, že se mi líbil. Přátelství. Pracovali jsme celý den ve stejné místnosti, smáli se stejným věcem. Tak člověk zjistí, jaké má ten druhý názory, a najde s ním tolik společného, že se to změní v roztouženou romantickou lásku, trpce sladkou a velice smutnou, protože víte, že se s tím nedá nic dělat. A celé město se zahálí do podivné mlžné clony, takže i způsob letu ptáků má pro vás zašifrovaný význam. A tak strašně váhavě, krok za krokem si navzájem namlouváte, že si tak-nějak zasloužíte jít spolu do postele. S tím, samozřejmě, souvisí přísahy, intriky a vnitřní chvění a dívčí strach z těhotenství. A

přirozeně, je to kouzelné. Náš kousek štěstí. Ach, jsme takoví nevýslovně vzácní lidé, drobná vulgarita hádek se nás vůbec nedotkne!“

„O co se to pokoušíte?“

„Už je konec, Paule Staniale. Velmi rychle jsme překonali období vzdechů a popíjení za svitu svíček. Velice nás oba překvapilo, že se z toho vyklubala intenzivní fyzická záležitost, i když jsme o sobě z téhle stránky nikdy nepřemýšleli. To, co mělo být jen potvrzením, symbolem lásky, se stalo jejím cílem, a byli jsme tak omámení a zaneprázdnění, že na lásku nebyl čas. A jednoho dne, když to už trvalo dlouho, velice dlouho, jsem šla do té všivé místnosti. Roger ten den nepřišel včas: Bylo tam jedno okno. Stála jsem u něj a pozorovala lidi na ulici o tři patra níž. Bylo velmi bledé, studené zimní světlo. Tak moc jsem po něm toužila, až mi z toho bylo nanic. Naproti přes ulici byl bar. Viděla jsem, jak z něj vyšli muž a žena. Nebyli mladí. Zastavili se a připadalo mi, že se hádají. Ten muž najednou chytil ženu za klopy kabátu a začal ji bít, rozvážně ji tloukl pěstí, až jí hlava odskakovala. A já jsem si ve své nadřazenosti pomyslela, jak je to vulgární, laciné, surové a zahanbující. Pustil ji a ona šla s pláčem ulicí, ramena svěšená. On stál, pěsti v bok a díval se za ní, potom si odplivl a vrátil se do baru. Odvrátila jsem se od okna a viděla, jak vypadá ten pokoj ve studeném světle. Vůbec to nebyl pokoj milenců. Jen postel a zdi. Už jsme si navzájem neměli co říct. Najednou jsem si uvědomila, že ani nevím, jak vypadá Rogerova tvář. A v podobných místnostech byly tisíce a tisíce podobných lidí, kteří ukájeli své hrozné choutky, zapomínali na tvář toho druhého a neměli si moc co říct. Byla to horší vulgarita než být zbitá na ulici. Vždyť jsem to ani nemohla být já v tom pokoji. Bylo mi, jako bych se byla vzbudila po nehodě v nemocnici a na nic se nepamatovala. Tak rychle, jak se jen dalo, jsem se oblékla a odešla, protože jsem věděla, že kdyby mě ještě zastihl, možná bych už na to nikdy neměla sílu. Následující den po práci jsme seděli u kávy v přeplněném bistro. A zase jsme si neměli co říct. Jen sbohem. Příležitostně jsem to řekla Lu. Myslím, že se mě snažila pochopit. Ale divně si mě prohlížela – jako bych jí řekla, že kradu. Nebo že beru drogy. Má výpověď neprošla. Přeložili mě na jiné místo ve stejném podniku.“

Podívala se na něj a napůl se usmála, napůl komicky ušklíbla. „Myslela jsem si, že jsem jednička. A že každá situace, do které se dostanu, bude speciální, protože jsem to já. Ale dostala jsem se do

jedné z nejobyčejnějších, nejtrapnějších situací na světě. Láska na pracovišti. Kdyby existovaly nahrávky všeho, co jsme si od začátku řekli, a nahrávky další stovky párů, vsadím se, že by šly rozeznat jen podle jmen. Všechno ostatní je podobné.“ Oči se jí zalily, slzy se uvolnily a pomalu stékaly, ale na tváři se neprojevila žádná změna. „Umíte tak dobře poslouchat,“ řekla a utřela si slzy do žlutého rukávu.

„Z koho si utahujete teď?“

„Z obou, Paule. Z obou.“

„Budete už moct usnout?“

„Jak víte, že bych doted' nemohla?“

„Vypadala jste značně napnutá. Už nejste.“ Vstal. Když otevřel dveře do teplé noci, obrátil se a chytil ji za ramena těsně nad lokty. Vycítil její nejistotu, zranitelnost, potlačovaný nepokoj. Přesně vycítil, co si myslí.

Jemně a přátelsky s ní zatřásl. „Dobře se vyspěte,“ řekl a vyšel do noci. Slyšel, jak zavřela dveře. Pomalu se vracel do svého pokoje a měl samolibý pocit síly a sebeovládání. Věděl, že ji mohl, mít. Byla úplně vyčerpaná a čekala na to, aby si ji vzal. Kořist zahnaná do kouta, Ale jako kořist, nehybná, bezvládná oběť. Ona by z toho nic neměla. Spánek a čas ji vyléčí.

V posteli ho napadlo, že to už možná nikdy nebude tak jednoduché. Jeho samolibost se vypařila. V tom případě si vybral špatný čas na lítost. I to byla jedna z věcí, která ho trápila. Nekonečná klenba hedvábné noci se rozprostírala nad desetkrát deseti tisíci střapatých a snících děvčat s oblýma nohama, něžnými, vlhkými rty v nočním tichu, se sladkým dechem, s hebkými dlouhými vlasy na polštáři. Na staromládenecké posteli miloval každou a chtěl každou, bez jména, bez napětí, bez lítosti – jako dlouhá sladká pobožnost ve svatostánku tajuplné noci.

Šerif Harvey Walmo stál na zarostlém chodníku Tylerovy ulice a zachmuřeně a podrážděně pozoroval Paula Staniala. „Nemůžu, do prdele, pracovat podle vašich dohadů.“

„Řekl jsem jenom, že to do sebe všechno zapadá.“

„Můžu vařit jenom z věcí, který vylezly na povrch během vyšetřování. Z úřadu odešel kolem tři čtvrtě na dvanáct. Pravděpodobně se tam chtěl vrátit, protože nechal papíry poházený na stole. Prej si vždycky všechno uklidil. Možná se mu rozbušilo srdce a vevnitř bylo dusno, tak se šel provětrat. Víím, že Sam Kimber ho včera vyhodil a osobně vykopnul z kanceláře. Tak se trochu povozil, třeba se necítil nejlíp, a když to na něj přišlo, nestihl už ani t'uk. Ale neměl nohu na plynu, takže auto se sunulo jen zvolna. Vidíte, tamhle najela na obrubník a pak vzalo rejď sem. Vidíte koleje směrem k tý palmě, o kterou se v relativně nízký rychlosti zarazilo. Pak volala ta Antryová, že z okna ložnice viděla na parcele rozsvícený auto s vrčícím motorem. Náš člověk si to ověřil a poslal pro sanitku. Ale ta už byla houby platiná. Do prdele, Staniale, ten chlap měl za sebou bouřlivej den, přišel o významnýho klienta a tvrdě pracoval. Mimochodem, lékař říká, že to byl infarkt.“

„Nerozčilujte se, šerife. Já jen tvrdím, že to do sebe až moc zapadá. Co tu pohledával?“

„Řekl bych, že se chtěl jen tak projet. Tahle silnice nikam nevede. Jen se projížděl nocí.“

„Je zapletenej do případu Lucille Hansonové.“

„Jak? Co to má znamenat? Protože pracoval dlouho pro Sama Kimbera? Staniale, už jsem to řekl a opakuju to znova. Jakmile vyčmúcháte nějaký důkaz, přineste mi ho a já obnovím vyšetřování. Ještě jsem ten případ neuzavřel. Ale jednoduše nemůžu pokračovat, když se nemám čeho chytit. Máte už něco?“

„Zatím ne.“

„Takže mě omluvte, musím se vrátit do kanceláře, mám ještě spoustu zařizování. Zdá se mi, kamaráde, že ten případ chcete natahovat do nekonečna.“

„Tentokrát ne, šerife: Díky, že jste se sem obtěžoval.“

Betty Schaudová, sekretářka Guse Gabla, byla baculka s šedivými vlasy, bezvýraznou podlouhlou tvář a šarmem pumpačky benzínu. Neochotně dovolila Paulovi Stanialovi použít telefon. Zavolal nahoru Samu Kimberovi a vysvětlil mu svůj problém. Kimber si vyžádal k telefonu paní Schaudovou. Stanial jí podal sluchátko. Uslyšel odměřenou a důraznou ozvěnu Kimberova hlasu. Výraz paní Schaudové se nezměnil, ale na obličeji jí perlil pot a tváře pokryly červené fleky.

Zavěsila a řekla: „Je to všechno velice divné.“

„Náhlé úmrtí je vždycky kapičku divné.“

„Pojďte tudy.“

Zavedla ho do Gusovy kanceláře. Na velkém stole ležely stohy spisů a dokumentů. „Šerif místnost prohledal,“ řekla. „Jen co bude pan Grady moct, přebere to a všechno vyřídí. Pochopte, prosím, že tohle je mimořádná laskavost panu Kimberovi. Podle mě nemáte žádné právo sem vstoupit. Rychle si vyřídíte, co potřebujete. Mám i další povinnosti.“ Stála u stolu se založenýma rukama.

Gusova židle nesouhlasně zapraskala, když si na ni sedal. Podíval se na papíry na stole. Vypadalo to, že všechny nějak souvisí s Kimberovými pestrými zájmy.

Byl tam velký poznámkový blok, první list počmáraný spleť písmen a čísel. Na přídatném stolku stál tlačítkový telefon. U něj menší blok. Přitáhl si židli blíž a studoval první stranu.

Chvilí seděl tiše, potom vstal a vytrhl první list.

„Kancelář neopustí ani útržek papíru,“ prohlásila Schaudová.

Podal jí ho. Podívala se na papír a pak zmateně na něj. „To jsou jen čmáranice. Ale ani tak si to nemůžete nechat.“

„Máte xerox nebo tak něco? Potřebuju kopii. Originál dobře uschovejte.“

Vzdychla si jako člověk vystavený nadlidské námaze. Stanial čekal v sousední kanceláři. Schaudová zmizela a vrátila se s kvalitní kopií. Vzal si ji nahoru ke Kimberovi. Angie Powellová v bílomodré proužkované blůze a modré sukni vypadala svěže a vesele. Pomyslel si, že ten mimořádně zářivý úsměv na uvítanou si šetří jen pro lidi, kteří si získali Kimberovy sympatie.

Vešel do pracovny a zavřel dveře.

„Jak to tam dole vypadá?“

„Jede to jen setrvačností.“

„Asi pověřím Brunera a McCaba, aby mi odtud vzali záznamy. Od rána přemejšlím, jestli to, co jsem udělal, pomohlo tu svini zabít. Co jste to přinesl?“

Stanial mu vysvětlil, o co jde. Obešel stůl a studoval kopii zpoza Kimberových zad.

„Co to znamená?“

„Možná nic. Možná to je něco, co si zapsal minulý týden. Ale je tu vyrytá a podržená dvanáctka a odešel z úřadu v jedenáct pětačtyřicet.“

„Takže by mohlo jít o schůzku, kterou si domluvil telefonem.“ Kimber špičkou prstu ukázal na nedbalou kresbu ženské postavy s velkými prsy. „Se ženou, jestli tohle něco znamená. Ale co má být tohle n-b-t-k?“

„Nevím, ale koukněte sem. Tylerova. Proto mě to zaujalo. Tam umřel. Tylerova ulice.“

„Ale má to iniciály. A. P. Tylerova. To nemusí bejt ulice. Tohle je divný, tohle n-b-t-k vypadá, jako kdyby z toho stoupal dým, Paule.“

„Nedokážu si představit, co...“

„Počkejte chvíli! V Tylerově ulici byl obchod s nábytkem a vyhořel asi tak před rokem. Staniale, nedáváme se tou věcí příliš unášet? Je to tak zamotaný, že člověk může objevit, co si zamane.“

„Tak to pojďme očíhnout.“

Kimber zaváhal, pokrčil rameny. „Proč ne?“

Sam Kimber objevil poblíž štosu desek cigaretu. Zdvihl ji a poválel v prstech. „Suchá,“ řekl. „Takže tady nebyla, když přšelo. Nemám šajn, je-li to druh, který Gus kouřil. Nevidíte tady někde obal?“ Stanial ho našel v chomáčku trávy. Kimber potvrdil, že Gus tu značku kouřil. Stanial prohledal všechno mimořádně pozorně. Objevil nedopalek, stejně suchý jako nezapálená cigareta. Našel zbytky popela, který by silný déšť odplavil a který dokazoval, že Gus na tomhle místě pobýval nějaký čas.

„Co můžeme z tohohle vykoumat?“ zeptal se Sam.

„Je to jen domněnka. O půlnoci tady měl schůzku. Možná seděl na deskách a čekal. Možná ten druhý přišel, možná ne. Ubalil si cigaretu, ale nezapálil si. Proč? Možná se mu najednou udělalo špatně, odhodil

ji a horko-těžko se dostal do auta a nastartoval, dřív než zemřel. Ale možná se ten neznámej do něj pustil. Možná zemřel vypětím a oni ho nacpali do auta a spustili motor. Škoda, že na tomhle podělaným povrchu nezůstala žádná stopa.“

„Není toho moc, co?“

„Málo, abych mohl jít k Walmovi. Možná dost, aby se to mohlo dát do policejní laboratoře a aby prohledali tohle místo do posledního stébla. Ale to pro Walma nestačí.“

Pomaloučku postupovali k obrubníku, Stanial pozorně hledal další stopu.

Kimber se opřel o auto a zatvářil se kysele. „Že myslíme oba na to samé? Neměl jsem už šanci dostat se ke Gusovi, a možná kdybych se k němu dostal, vyždímal bych z něho kapičku víc. A možná na to někdo kápnul.“

„Dalším krokem je pitva, jestli se k tomu dá Walmo donutit.“

„Já ho donutím,“ řekl Kimber pochmurně.

Obešel auto, aby nasedl, ale vtom se zastavil.

„Co je?“

„Pojďte sem.“ Stanial ho zmateně následoval křížem přes silnici asi třicet metrů jižním směrem. Zastavil se u školy a ukázal na budovu za ní. „Vidíte ten dům tam? Ten šedý? Není z něj vidět moc. Tam bydlí Powellovi. Angie. Angie Powellová. A. P. Ta kresba toho děvčete.“ Podíval se na Staniala s napjatým očekáváním. „Teď jste mě dostal, protože už zacházím příliš daleko.“

„Jste si tím jistý?“

„Poslouchejte, znám Angie tak dobře jako...“

„Řekl jste jí, že podle vás se Gus možná pokusí vám dělat problémy.“

„A ji to zjevně trápilo, protože je loajální. To je všechno. Kristova noho, Paule, kdyby měla oddělat každého, kdo...“

„Je na ní něco zvláštního. Víte, že neschvalovala váš poměr s Lucille.“

„Zvláštního? Je to jenom jemný, nábožensky založený, čistý děvče.“

„Tak proč tak křičíte, Same?“

Kimber našmátral kapesník a přejel si obličej. „Vím jen tolik, že jsme vedle. To je všechno.“

„Ale Angie ví hodně o vašem soukromí a zvycích, Same. Mohla vědět o těch penězích.“

„Odkud?“

„Od Guse?“

„Bože, Staniale, to nevím.“

„Je to mohutná silná mladá žena.“

„Každej na ni drží.“

„A ve vodě je asi jako ryba.“

„Proč by měla chtít ty peníze?“

„Šlo jí o peníze? Nevím. V tý době, když jsem se poprvé s vámi pokoušel sejít, tak jsem s ní mluvil. Připadala mi divná. Ruku do ohně bych za ni nedal. Zdála se mi být velmi nervózní.“

Kimber si znovu utřel obličej. „Představte si, že vídáte děvče, jako je ona, chodit po kanceláři každý den. Začne vám to vrtat hlavou. Kus ženský. Pořádný kozy i boky, tak jsem se ji jednoho dne pokusil svést. Ještě před tím, než jsem poznal Lucille. Z toho jejího pohledu by vám bylo do pláče. Řekla mi, že slíbila bohu a matce, že nikdy neudělá žádnou hanebnost. V tu ránu chtěla dát výpověď. Paule, já teda nevím. Nezdá se mi to.“

„Myslím, že vím, jak pokračovat. Je-li naše domněnka správná, měli bychom vědět mnohem víc, než podle ní víme. V policejní práci je důležitá pozice síly. Osoba, kterou vyslýcháte, se neumí rozhodnout, co přiznat a co popřít. Myslím, že kdybych si s ní promluvil, měl bych dobrou představu o tom, nakolik se mýlíte. A nebo nemýlíte.“

Zastihnem ji předtím, než půjde na oběd?“

„Času dost.“

„Přikážete jí, aby šla na oběd se mnou a aby spolupracovala. Ale neříkejte v čem.“

Vrátili se k autu a nasedli. Sam Kimber potřásl hlavou: „Je mi teď z toho trochu nanic. Ale vím, že jen co vejdu do kanceláře a uvidím ji tam, budu vědět, že jsme tu naplácali spoustu hloupostí.“

Číšnice je zavedla dozadu ke stolu pro dva. Paul, který šel za Angie, si všiml, jak se za ní chlapi v restauraci otáčejí. Stála za pohled, od živých neposlušných kudrnatých vlasů až po pěkně formované nohy s hladkou, zlatavou pokožkou pod okrajem modré sukně, která se jí při

chůzi vlnila a těsně obepínala boky. Široká ramena v bílomodré pruhované blůze přecházela do štíhlého pasu. „Ahoj, Angie,“ zdravili ji. „Čau, Angie,“ a „Dobrý den, slečno Powellová.“ Každému kývla, každému odpověděla na pozdrav. Na Staniala vrhali chladné a podezřívavé pohledy.

Podržel jí židli a sedl si naproti ní. Usmála se a oči ji zajiskřily. „Většinou obědvám jen sendvič, pane Staniale, takže tohle je významná událost.“

Číšnice přinesla vodu a řekla: „Včera jste nás vykleply jen velmi těsně, Angie.“

„Hrála jsi skutečně dobře, Claro. Doopravdy se vyznáš v tom, jak nadvakrát srazit všechny kuželky.“

„Když už nemáš trefu, musíš pro to něco udělat. Nakládání hovězí je dnes velmi dobré.“

„Můžeš mí ho přinést. Claro, tohle je pan Stanial, agent z pojišťovny. Clara Wikelyová.“

„Těší mě,“ řekla Clara. „I já jsem dnes měla hovězí, je moc dobré.“

„V tom případě dvakrát,“ řekl Paul. „A kávu.“

„Pro mne mléko,“ dodala Angie. Když číšnice odešla, podívala se na Staniala a už se tak neusmívala, v levandulových očích měla otázku.

„Pan Sam se tvářil velmi tajuplně, když mě posílal s vámi na oběd, pane Staniale.“

„Raději Paule.“

„A vy mi budete říkat Angie, ano?“

„Včera večer jste byla na kuželnách?“

„Včera večer jsme hrály ligu proti Clariinu družstvu a začaly jsme katastrofálně, ale měly jsme štěstí. O čem to se mnou chcete mluvit, Paule?“

„Angie, ve skutečnosti nejsem zaměstnanec pojišťovny.“

„Ne?“

Naklonil se k ní. „Mám vyšetřit vraždu Lucille Hansonové.“

„Co?“ Nelíčeně ji to šokovalo. „Ale, Paule, jděte! Vždyť kdyby to byla vražda, tak by se tady celé dny o ničem jiném nemluvilo.“

„Proč by to nemohla být vražda?“

„No... třeba by mohla. Ale sotva by bylo o co se opřít. Tedy kdyby to byla vražda, nedávalo by to velký smysl, ne? Nebo to má být vtip?“

„Říkám to naprosto vážně. A doufal jsem, že získám nějaké užitečné informace od Guse Gabla. Vlastně jsem si s ním o tom včera povídal telefonem.“

Jako na potvoru jim právě v té chvíli číšnice začala servírovat jídlo a v nastalém zmatku si nebyl jistý, zda trefil do černého. Angie se pustila s chutí do jídla, podívala se na něj a zeptala se: „No, ale co by o tom Gus mohl vědět?“

„Angie, nepozval jsem vás na oběd, abych se vás ptal, co asi Gus mohl vědět o vraždě Lucille Hansonové.“

„No tedy, zní to divně, když říkáte vražda. Na co se mě tedy chcete zeptat?“

„O čem jste si povídali včera večer s Gusem?“

Jestliže ruka s vidličkou na cestě do jejích prázdných úst zaváhala, bylo to tak slabé zaváhání, že se ani nedalo postřehnout. Jen Angie se už tak přátelsky netvářila.

„Jak víte, že jsem včera večer mluvila s Gusem?“

„Říkal, že se máte setkat.“

Nezdálo se, že by ji to vystrašilo. Vypadala zamyšleně a ustaraně. Řekla: „Rozhodně jsem se s ním nesetkala.“

„Tak proč to říkal?“

„Nevím, zda vám do toho vůbec něco je. Nechte mě chvíli přemýšlet.“ Jedla rychle, soustředěně. Dojedla, odstrčila talíř, lokty se opřela o stůl a podívala se na něj. „Dříve či později jsem to chtěla panu Samovi říct, ale mohu vám to říct i teď, protože vidím, že jste na špatné stopě. Jste vyšetřovatel a jste polda a můžete si to ověřit. Včera večer mi někdo volal během zápasu, a to jsem nemohla k telefonu a potom jsem s voláním nespáchala. Byl to Gus, znám jeho číslo do práce. Dokážu si představit, co chtěl. Tak jsem šla po zápase se spoluhráčkami k Erniemu trochu se najíst, a když odešly, zavolala jsem mu z budky. Byl strašně nešťastný. Velice ho vzalo, že ztratil Sama jako zákazníka, a jak jsem předpokládala, myslel si, že bych mu mohla pomoci získat ho nazpět. Chtěl se se mnou setkat. Prý má nějaké nápady, které chce se mnou probrat. Řekla jsem mu, že nechci, aby mě někdo viděl s někým, koho pan Sam vyhodil. Skoro se rozplakal. Naznačoval mi, že se mi vyplatí chvilku se mu věnovat. Prosil a modlil se, ale čestné slovo, neměla jsem chuť ho vidět. Potom řekl, že po půlnoci zaparkuje poblíž toho vyhořelého obchodu na nábytek kousek

od našeho domu, kde nás nikdo neuvidí, promluvíme si a nikdy prý toho nebudu litovat. Ale já jsem nepřišla. Nevím, zda tam šel nebo ne, a ani mě to moc netrápí. Ale jestliže dostal infarkt přesně v Tylerově ulici, možná tam jel v naději, že si to rozmyslím. A jestli řekl, že se se mnou má sejít, tak to si jen nahlas přál. Od Ernieho jsem šla rovnou domů a chvíli jsem si povídala s matkou, potom jsem šla spát a ven jsem už nešla. Můžete se zeptat našich. Když jsem usínala, vzbudila mě siréna, ale ani mě nenapadlo, že houká kvůli Gusovi, který umírá opodál.“

Dívala se na něj se správnou dávkou spravedlivého rozhořčení. Měla velkou klidnou tvář stoprocentní Američanky, v koutcích úst malé vrásky, na širokém čele dvě jamky po spalničkách, nad horním rtem vybledlé chloupky, u vnějších koutků očí světlé vrásky od mhouření na slunci a pár pih na energické bradě. U kořínek vlasů pevných jako dráty jí prosvítala bílá pokožka. Blůzka bez rukávů odhalovala hladké pletence svalů, které se při pohybu vlnily pod pružnou pokožkou. Hluboko v levandulových duhovkách viděl černé tečky zorníček, vyzařující energii, které přijímaly jeho obraz do skrytých očních tyčinek. Připadala mu jako obrovská zvětšenina děvčete a náhle pocítil prudký pokles ostražitosti. Divil se, co tady, sakra, dělá a o čem to mluví, Tady před ním seděla, jak říkal Sam Kimber, ztělesněná důvěryhodnost. Peníze se určitě najdou. Lucille je velice dobře schovala, když ji Gus znervózněl. Lucille dostala křeč a napila se vody, podlehla panice a utopila se. A u Guse to vypadalo na srdeční příhodu. Z Angie vyzařovala věrohodnost, ale Paul cítil i smutek – stejně lítostivý smutek, jako když vidíte dokonalý stroj využívaný mnohem méně, než zamýšlel konstruktér. Tohle děvče byla velká, pozoruhodná, téměř hrůzostrašná mašina, mohla by porodit a vychovat tučet dětí a ještě by jí zůstalo dost tepla a energie, aby si udržela věrného manžela. Ale nějaký zoubek na kolečku se vylomil, řetěz spadl a stroj pracoval jako sekretářka, kamarádka z kuželek nebo soupeřka v běhu. Měl podezření, že se její pohonné hmoty každou chvíli vypotřebují a za takových patnáct let z ní bude jen vysušená karikatura ženy. V tuhle chvíli mu připomínala mísu s umělým ovocem.

Ale jako policajt musel pokračovat v tom, co začal, a dovést test do konce, i když mu to bylo proti mysli.

„Angie, vysvětlila jste mi téměř všechno.“

„Nic nevysvětluji. Jen povídám.“

„Když jen povídáte, řekněte mi, proč jste včera po půlnoci šla přes školní dvůr?“

Téměř smutně potřásla hlavou. „Přisahám, Paule, asi zkoušíte nějaký hloupý trik, a nevím, na co narážíte. Jestli někdo řekl, že mě viděl, je blázen. Nebo lže.“

Vzdychl si. „Dobře, Angie. Nemám už víc otázek.“

„Ať je to jak chce, je hloupost si myslet, že slečnu Hansonovou zavraždili. Podle vás zavraždili i Guse?“ Tvářila se ostražitě a potom přimhouřila oči. „Jestliže si doopravdy myslíte, že zavraždili i jeho, pak jsem to podle vás musela udělat já.“

„Napadlo mě to.“

„Vy jste snad skutečně zešílel, pane Staniale. Měla bych se na vás zlobit, ale mně je do smíchu. No tohle! Uvažovat, zda jsem je oba zabila. Jednoduše nemám tolik volného času. A žiji podle božích příkázání. Nezabiješ. Má ještě někdo takové bláznivé nápady? Poslyšte, napadlo to i pana Sama?“

„Pokoušel se uvěřit té možnosti, ale nešlo mu to.“

„To proto, že mě trochu lépe zná. Nic ve zlém, je to všechno jen... tak trochu zvláštní.“

Vypadala tak obyčejně, že ji chtěl úplně bezdůvodně přinutit, aby odhalila svoje druhé já, všední slupku vycvičeného fanatika.

„Sam bude zase ve svý kůži, jen co se sčuchne s nějakou ženou,“ nadhodil nedbale. „Vy o něm máte vysoké mínění, možná by jste mu měla poskytnou trochu důvěrnější útěchu. Jste hezká zdravá dívka a nemáte přítele, který by něco namítal, že ano?“

Se zájmem pozoroval, jak se jí proměnil obličej. Sevřela rty, pevně tváře se jí zploštily a kolem duhovek bylo vidět oční bělmo. „Pro pana Sama bych se proplazila žhavým popelem. Ale nechtěla bych ještě víc uškodit jeho nesmrtelné duši tím, že bych mu v hříchu nabídla své tělo. A nesnáším podobně zkažené řeči.“

„Skutečně si myslíte, že Samův poměr s Lucille Hansonovou uškodil někomu z nich?“

„Jí víc než jemu, jestli té zkažené ženě bylo ještě vůbec možné uškodit. Byla to děvka, která ho zlákala, a pekelné ohně čekají, aby sežehly její hříšné tělo. Bude se tam dole škvařit celou věčnost.“

„Ale jděte, Angie! Nejsou to jen hrůzostrašné řeči? Kdo vás tím zastrašil? Vaše matka? Jak chcete vést normální život?“

„Nejsem tady od toho, abych vedla normální život.“

Zbystřil pozornost. „A kvůli čemu jste tady?“

„Abych... abych sloužila jako příklad.“

„Příklady světem nepohnou.“

„Tohle je hříšný věk. Bůh se k nám obrátil zády.“

„I k vám?“

„Existuje pár vyvolených, kteří vidí jeho tvář.“

„To vás dělá velmi výjimečnou, že ano?“

Začervenala se a sklopila zrak. „Byl by hřích se tím pyšnit.“

„On vám říká, co máte dělat?“

Červeň vybledla. Angie dlouho seděla úplně nehybně. Zdvihla zrak a pohlédla se na něj. „Možná ke mně jednoho dne promluví. Modlím se za ten den.“

„Nestvořil bůh ženu a muže za jistým účelem?“

Podívala se na něj zvlášť pronikavě. „Myslíte si, že se vám podaří změnit můj názor na tělesný hřích?“

„Řekněme, že mám dojem, že po něčem přece jen toužíte, Angie.“

„A vy byste mi rád pomohl? Možná byste mě vzal s sebou zpět do Miami? Už jste svedl i jiné neposkvrněné dívky sladkými řečičkami a modrýma očima, pane Staniale?“

„Ale, Angie!“

„Nestaral jste se o jejich nesmrtelnou duši. Přemlouval jste je úlisnými sladkými řečičkami a potom jste je zneuctil, a to vám Bůh neodpustí. Jste hříšný pekelník, pane Staniale.“

„V podstatě si myslím, že jsem docela slušnej člověk.“ Nepatrně se zachvěla a vrátila se k normálu. „Myslím si, že jste docela příjemný, Paule, vážně. Jenže dva lidé odlišného smýšlení by neměli diskutovat na téma náboženství.“ Půvabně se usmála. „Já nezměním vás a vy nezměníte mě. Ale prosím vás, abyste přede mnou nikdy nevedl tak nečisté řeči jako před chvílí. Hnuší se mi to.“

„Dobře, Angie.“

„Kam zmizela Clara? Budeme muset jít.“

Jak se obrátila a hledala číšnici, na vnitřní stranu předloktí jí dopadlo světlo a Paul si všiml spleti drobných scvrklých jizviček.

„Co se vám stalo s rukou?“

Obrátila se. „Co?“

Natáhl se, chytil ji za zápěstí a obrátil jí ruku. „Ty jizvy.“ Vytrhla ruku z jeho sevření s nečekanou silou. Paul oněměl úžasem při pohledu na další z proměn Angie Powellové. Za ohnutými rty viděl silné bílé zuby, viděl přimhouřené oči, šlachy na krku napínaly hladkou kůži.

„Neopovažujte se mě dotknout,“ zašeptala a on cítil, že ji stálo hodně námahy říct každé slovo, působilo to, jako by hovořila cizí řečí.

Potom pozoroval, jak se bleskově proplétá mezi stoly, její silueta se rýsovala proti jasnému pozadí oken restaurace.

Dřív než zaplatil, zavolal z restaurace Samovi.

„Tak jak?“ zeptal se Sam.

„První čtvrt hodinu jsem byl na vaší straně. Najednou nevím.“

„Co to má znamenat?“

„Znamená to, že psychopat nehraje podle pravidel. Právě odešla. Od čeho má ty jizvičky na předloktí?“

„Ty bílé skvrny? Jako po očkování. Nevím. Jednou jsem se jí na to zeptal, ale trochu se zarazila, tak jsem se už neptal.“

„Nevím, proč je na ně tak citlivá. Same, jestli přece jen vyjde najevo, že je nevinná, to děvče potřebuje pomoc.“

„I Nile mi to jednou řekl. Ale co mám sakra udělat? Svou práci zvládá. S každým se dohodne. Právě přichází.“

„Same, jak...“

„Nezavěšujte.“ Po dvou minutách Sam potichu pokračoval: „Čilá jak rybička. Řekla, že si pochutnala. Že ji šokovalo, že zrovna my dva jsme museli vydedukovat, koho prej nedávno zabila. Bere to jako vtip, Paule. Pusťte ji teď z hlavy a zjistěte, kdo skutečně zabil mý děvče.“

Ernie vypověděl: „Jo, pamatuju se, že Angie volala. Vyšla ven s ostatními krasotinkama, potom se vrátila a telefonovala, byla v budce dost dlouho. Potom jsme si kapičku povídali a nakonec se sebrala a šla pryč. Rádo se stalo, pane Stanial. Vůbec mě to neobtěžuje. Ale proč se na to ptáte?“

Shrbený pomalý muž s vpadlými očima řekl: „Hovor pro Angie? Ne přes tenhle telefon, včera večer ne, pane Staniale. Nikdo se nedostane za tenhle pult, jen já, a nikdo se nedotkne tohohle telefonu, takže

když přijde konec měsíce, nemám žádný účty za meziměsto, na který bych si nevzpomněl. Mohlo by to jít z budky v restauraci, ale kdyby někdo volal sem, musí to jít přes můj telefon, protože jen tendle je v seznamu.“

V tmavé dusné předsíni malého šedého domu, páchnoucího plísni, se zjevila mohutná postava matky Angie Powellové připomínající rozzuřeného hrocha. Ječela: „Přišla krátce po jedenácté a ven už nešla a ptám se vás, zda si uvědomujete, jaké otázky mi kladete a zda na to máte právo. Vychovala jsem si slušné, nezkažené děvče a nemáme mezi sebou tajnosti, a to by bylo to poslední na světě, že by se potají vypařila ven. Ach, vím všechno o mladých děvčatech v tomhle městě, jak vyvádějí v keříčkách, a když to jenom trochu jde, naletí každým kalhotám, ale moje Angela k nim rozhodně nepatří.“

„Tohle je jen běžný vyšetřování pro pojišťovnu.“

„To určitě, tohle. Co jiného by to mohlo být? Běžné, co? Abyste zatáhl Angie do něčeho, s čím nemá nic společného, jen abyste se mohl kolem ní motat. Rovnou to můžete zabalit, chlapče, protože ani vy, ani nikdo jiný u mojí Angie nepochodí. Vychovávala jsem ji od malinka a vychoval jsem ji dobře. Žádný chlap na světě nepoloží své páchnoucí pracky na její sladké tělo. Muži myslí ve dne v noci jen na jedinou věc a dobrý pánbůh ví, že v tomhle městě si můžete najít dost kurev, které vás obšťastní, stačí kývnout prstem, takže se tu nemusíte potulovat.“

„Obávám se, že to je mylná představa, paní Powellová.“

Těžkopádně se k němu naklonila, na tváři ironický úšklebek ztrácející se v polštářích tuku. „Víte co, mladíku? Stále mám mylné představy. Chodím světem a rozhlížím se na všechny strany a v hlavě mi z těch mylných představ až hučí.“ Prst jako syrovou vepřovou klobásu mu namířila doprostřed obličeje. „A ukazuje se, že všechno sedí. Takže padejte poklusem z mého domu.“

Stanial vyšel z předsíň, otočil se a řekl do tmy za sítovými dveřmi: „Mimochodem, odkud má ty jizvičky na ruce?“

„Umrťování těla, mladý pane. Umrťování těla, aby vyhnala d'ábla, ale to byste vy určitě nepochopil.“

Zatím co Stanial čekal, doktor Rufus Nile vyšetřil během deseti minut tři poslední pacienty. Nile měl nezvladatelnou chuť na chlazené pivo, takže zamkl ordinaci a odjeli do tmavé chladné příjemné hospůdky v centru, velké poháry černého čepovaného piva si odnesli do boxu obloženého dřevem a položili je na vydrhnutý povrch stolu.

„Když člověk nezačne mluvit hned, znamená to, že má něco na srdci,“ řekl Nile. Vystrčil bradu a zakoulel očima: „Tak co vás trápí?“

„Výstižné tvrzení, pane doktore, protože to může souviset s profesionální etikou. V mém pátrání se vynořila další možnost. A týká se to někoho, na koho máte odborný názor. Takže jdu rovnou k věci. Je podle vás Angie Powellová schopná vraždy?“

Nil až nadskočil z překvapení a ohromení. Popotahoval, mnul si boltec, poklepával si na bradu, kroutil pivní sklenicí na stole.

„Musím se vzpamatovat. Co? Za prvé, psychiatrie není můj obor. Za druhé, Angie byla můj druhý porod, když jsem tu začínal praxi. Za třetí, mám Angie rád. Myslím, že jí rozumím, i když vím něco o jejím dětství. Vražda? To by byl věru drastický způsob, jak vyjádřit s něčím nesouhlas, ne?“

„Uvažujeme-li logicky. Ale uvažuje Angie logicky?“

„Mary Powellová byla špatná pacientka. Už v době, kdy zjistila, že je gravidní, se začala přežírat. Byla vdaná tři měsíce, když otěhotněla. A chovala se, jako kdyby od malého Jimmyho chytila lepru. Před několika lety jsem ho léčil na prostatu a vím na beton, že ode dne, kdy zjistila, že je těhotná, mu odpírala manželský styk. Z duše to nenáviděla, dalo by se říct, že přejídání bylo jakousi obranou proti tomu, ale nejsem psychiatr. S těmi dvaceti kily, co přibrala, když nosila Angie, to byl těžký porod. Ale Angie byla pěkné zdravé miminko. A Mary se přejídala dál. A čím byla otlejší, tím byla pobožnější. Nyní může mít tak asi sto třicet kilo a je to nejhnusnější ženská ve městě.“

„Angie získala sexuální orientaci od matky?“

„Vysvětlím vám to. Angie byla veselé děvčátko, děti ji měly rády. V sousedství bydlel chlapeček. Na jméno si nevzpomínám. Je to dost dlouho co se odstěhovali. Angie tehdy bylo asi sedm. U dětí se projevuje sexuální zvědavost. Je to úplně normální na celém světě. Primitivní kmeny, které jsou v tomto směru osvěcenější než my, z toho nedělají velkou vědu. Ale jakmile při tom děti přistihneme, přesvědčujeme je, že dělaly něco špatného. Stejný postoj máme i k masturbaci.

Tvrdíme, že to dělají jen nemocné děti, a nepřipustíme, že to je úplně normální a přirozený stupeň v sexuální vývoji jednotlivce a jen nepatrný klinický příznak nezralosti, pokračuje-li dál v dospělosti.

Jednou po obědě šla Mary Powellová náhodou kolem garáže a tam Angie a sousedovic chlapeček zkoumali jeden druhého. A Mary je prudina. Chlapci vrazila facku, ten s brekotem utekl domů se dvěma vyraženými zuby, potom ze země vytrhla tyčku a dceru strašně zmlátila, jaktěživ jsem neslyšel, že by někdo tak hle zmlátil dítě a přitom ho nezabil. Mary měli zavřít a byli by ji i zavřeli, kdyby nebyla měla za sebou církev. Angie byla tři týdny v nemocnici. Zlomená žebra, odražené ledviny, pohmožděniny, odřeniny, tržné rány, vnitřní krvácení. Ošetřoval jsem ji a zřejmě to bylo naposled, co chlap viděl Angie tak, jak přišla na svět. S ženskými problémy chodí s matkou k lékařce v Orlandu. Když ji propustili, vypadala jako stín, vpadlé oči, zakřiknutá. Mary ji celý rok nepustila do školy. A ještě další dva roky to bylo tičné děvčátko. Není těžké se dovědět, že děvče s takovým zážitkem bude mít v pubertě problémy, a doopravdy je v patnácti měla. Přivedli mi ji ze střední školy s horečkou a silně infikovanou rukou. Slabší děvčata by to zabilo. Rychle jsem ji odvezl do nemocnice a první den jsem si nebyl jistý. Infekce pocházela z popáleniny. Na vnitřní straně té samé ruky byly další popáleniny, některé zahojené a některé ještě čerstvé. Nemohl jsem přijít na to, kde je vzala. Nakonec jsem do ní nacpal trochu penthotalu a najednou jsem měl před sebou klasický případ hysterie. Kompletní svalová strnulost, mramorová bledost, blouznivé sny a vize, ztotožnění se s Pannou Orleánskou. To hloupé dítě drželo ruku nad plamenem svíčky a podle stop to udělalo alespoň patnáctkrát.“

„A vydržela takovou bolest!“

„Pokročilý případ hysterie s náboženským podtónem má v sobě prvky autohypnózy a je dost pravděpodobné, že bolest vůbec necítila. A já už jsem takový optimistický idiot, že jsem řekl Mary, aby tomu dítěti pomohla. Ale Mary na ni byla hrdá! Uznejte!“

„Umrťování těla. Vyhánění d'ábla.“

Nile se upřeně zadíval na Staniala. „Přesně její slova. Jistě chápete ty popáleniny. Je to děvče... děvče s dokonalým tělem. Žlázy pracují jak mají. Menstruuje a má velká, mateřská ňadra a pánev přímo stvořenou k rození a hormony ji zásobují přesně podle harmonogramu.

Kdyby toužila po normálním sexuálním zážitku, ale vyhýbala se mu, popřípadě by si myslela, že to není správné, pak by pociťovala jen vinu a hanbu, že má tak hříšnou touhu. Ale tohle silné zdravé děvče je citově tak zmrzačené, že nepociťuje žádnou touhu, zvědavost ani vinu. Kdysi dávno do ní vtloukli plaňkou z plotu, že sex je zvrácený a nechutný. Takže jí se to hnusí. A tohle ušlechtilé tělo to nemá jak vyventilovat. Proto ta hysterie. Náboženské vize. Proto ty popáleniny od svíčky. Mary Powellovou by měli předhodit krokodýlům za to, co udělala s vlastním dítětem.“

„Může bejt nebezpečná?“

„Schopná vraždy? Co? Může být. Za příznivých okolností asi ano. Ale nechápala by to jako vraždu. Neudělala by nic, co by nepokládala za správné.“

„Byla by to poprava?“

„Přesně tak.“

„Jedině, že by byla právně nezpůsobilá nést odpovědnost za to, co dělá, protože nerozezná dobro od zla. Řekněte mi, pane doktore, mohla by se domnívat, že jí Bůh přikázal, aby zabíjela?“

„Bůh, Panna Orleánská nebo Duch svatý. To je logické vysvětlení. Pokládala by se za nástroj, který poslouchá vnější podněty.“

„Mohlo by za těchto okolností jít o promyšlené vraždy?“

„Snad ano. A navíc vrah má oproti normálnímu pachateli výhodu.“

„Jakou?“

„Má pocit skálopevné jistoty, a tak se nezaplete do vlastních pocitů viny. Staníale, doufám, že se mýlíte. A řekl jste vraždy. Myslíte i Guse Gabla?“

„Ano.“

„V ambulanci mám jeho EKG natočené před třemi měsíci. Zdravé srdce. Harvey Walmo mi už proto volal. Takže se Bert Dell už do Guse asi podíval.“

„Kde ho pitvali?“

„Asi u Crochera a Gaina, ani se totiž neobtěžovali vzít Guse do nemocnice.“

„Nemůžete to zjistit?“

Nile vstal a vyštrachal deset centů. „Bert strašně rád pitvá a ještě radši o tom mluví.“

Když se po pěti minutách vracel ke stolu, měl v ruce další dvě sklenice piva a mračil se. Sedl si a spustil: „Nedává to žádný smysl. Pohmožděná a vytlačená bránice. A pericardium bylo roztržené a připadalo mu to, jako by srdce bylo nějak pohmožděné. Když má člověk srdeční vadu, pericardium se může přetřhnout při dostatečném tlaku tekutiny, ale po něčem takovém nebylo ani památky. To pericardium je tenká pevná a elastická tkáň. A zhmožděnina byla podél spodní části pravé komory. Bert řekl něco divného. Řekl, že to vypadá, jako by Gus upadl na něco tupého, třeba na kůl od plotu.“

„Dalo by se to zmáknout pěstí?“

Nile potřásl hlavou. „Angie je udělaná, ale nedokázala by uhodit tak silně. Ani chlap by to nedokázal. Gus by musel být hlavou dolů. Možná nějaký vyčnívající předmět, když auto narazilo do stromu.“

„Jestli následoval úder až potom, proč by pak narazil do stromu?“

„A nebyl to silný náraz, že ano?“

„Pane doktore, řekl jste Kimberovi, že Angie potřebuje pomoc?“

Nile rázně přitákal. Prsty si prohrábl neposlušné vlasy a dýchl si na skla brýlí. „Minulý rok u mě o sobotách pracovala. Dávala mi do pořádku účty. Předcházející účetní vzala roha. Podle výsledků revize mi šlohl asi dva tisíce dolarů a zmizela. Měl jsem divný pocit. Angie byla... bezchybná. Vždy usměvavá, rychlá, výkonná. Vždy stejná. Jako by se někde na zádech dala natáhnout na klíček. Někdy ten druh... nepřístupnosti signalizuje extrémní napětí.“

„Pane doktore, měla klíč od vaší kanceláře?“

„Jestli měla klíč? Ano. Otevírala si sama. Proč?“

„Jen tak. Co jste to říkal?“

„Do všeho strkám nos. Jsem zkrátka takový. Chtěl jsem zjistit, nakolik se Angie přizpůsobila. Měl jsem klinickou fotografii dospělého muže, dvacet krát dvacet centimetrů. Znameníť kus. Podstrčil jsem tu fotografii mezi nějaká lejstra a dal jsem jí to. Přišla a podávala mi ji, že se to omylem dostalo mezi ty papíry. Říkala to úplně normálním tónem, jako zdravotní sestra. Nevzal jsem si ji. Zeptal jsem se jí, co to je. Znovu se podívala na fotku. Řekla, že je to obrázek muže ve vlajícím bílém rouchu. Ona nelhala, Staniale. Ona to viděla. Když jsem při nejbližší příležitosti potkal Sama, řekl jsem mu, že to děvče je nemocné. Nemělo smysl cokoli říkat její matce.“

„Vyzná se v anatomii?“

„Může být. Chtěla být zdravotní sestrou, ale po několika měsících toho nechala. Ach, myslíte na Guse? Přemýšlel jsem nad tím. Mohl bych já způsobit takové zranění? Jak? Gus byl tělesně v dost mizerném stavu. Mohl bych ho vytáhnout z auta, pevně přidržel v předklo-nu a snad, opravdu snad, kdyby mi bylo jedno, zda ho trochu neroz-trhnu, mohl bych mu hluboko zatlačit bránici, natolik, abych stlačil srdce, snad je i zastavil.“

„Angie má páru.“

„Ale není obluda.“

„Ale mohla vykonat obludnou věc, za předpokladu, že si myslela, že vykonává příkaz. Kdyby slyšela správné hlasy. Je v tom zvláštní sym-bolika. A má to příchuť nenormálnosti.“

„Jen jestli to tak proběhlo!“

„Co by ji donutilo o tom vyprávět?“

Nile pokrčil rameny. „Zase penthotal. Hypnóza. Podle mne je Angie vděčný hypnotický objekt. Ale musí to být na její žádost nebo na žá-dost soudu, příteli. Co?“

„Je mi jí líto, pane doktore.“

„Jistě, Angie je extrémní případ. Ale i pro ostatní si rezervujte špet-ku lidskosti. Díky téhle bláznivé kultuře si zničilo život víc lidí, než si myslíte. Puritánské dědictví nám praví, že sex je nechutný. Život říká, že sex je konstruktivní zábava. A tak chodíme kolem toho jako kolem horké kaše a děláme z toho nechutnou záhadu. Národ, který si sex nejvíc uvědomuje a zároveň je sexem utlačovaný nejvíc v historii. Léčím množství vedlejších produktů – frigiditu, impotenci, zoufalství. A ti, které to nejvíce sužuje a trápí, chtějí vydrhnout ze svých mozků všechno, co pokládají za špínu, ale nemohou, proto cenzurují všechno, na co dosáhnou, protože potom se cítí čistí a v právu. Takový odporný křik kvůli jednoduché, krásné mechanice oplodňování. Kdyby byly šaty protizákonné, vyléčili bychom se za jednu generaci. Co?“

Nile zavezl Staniala zpět do motelu. Na recepci našel Barbařin vzkaz, že je v bazénu. Paprsky pozdního odpoledne byly těžké a osle-pující, ale na východě se kupily bouřkové mraky, které dodávaly den-nímu světlu zvláštní příchuť. Prudké závany horoucího větru třepotaly vějíři palem. Kovové židle pod slunečníky byly prázdné a Barbara byla sama v malém bazénu, v bílé čepici a žlutých plavkách se pomalu klouzala sem a tam, vlnila rameny, ruce nořila hluboko do vody. Ke

všemu silně kopala nohama, takže bylo vidět, jak usilovně zabírá. Zpozorovala ho, až když přešel na protilehlou stranu bazénu a tam na ni čekal. Připlavala, přidržela se žlábků, usmívala se na něj, mžourala do světla a protírala si oči.

„Jde vám to docela dobře,“ pochválil ji Paul.

„Vypadla jsem z toho. Ale chtěla jsem dělat něco, co mě unaví.“ Vytáhla se na okraj bazénu a potom se postavila. „A narazila jsem ve výprodeji na plavky. Tři devadesát pět.“ Kráčela před ním ke stolu, na kterém měla ručník a sandály, šla trochu strojeně, kolena u sebe jako žena, která ví, že ji pozorují. Sundala si čapku a natřásla si hnědé vlasy. Slonovinová pokožka ramen a nohou měla růžový nádech čerstvého opálení.

Utřela si obličej a nahá ramena, posadila se do stínu slunečníku a kajícíně se na něj podívala: „Paule, včera večer jsem přespříliš povídala.“

Posunul židli do stínu a přisedl si. „Nemusíte se omlouvat.“

„Nechci se omlouvat. Ale cítím se hloupě a provinile.“

„Byl to pro vás den blbec.“

„Děkuji, že jste mi naslouchal. S vámi bych se už nechtěla cítit trapně. Ale vlastně nevím jak. Moc jsem se zkompromitovala.“

Usmál se na ni. „Co je to moc? Bylo by vám líp, kdybych se pokusil držet s váma krok? Umím se velice pikantně vyzpovídat.“

„Paule, nemyslela jsem...“

„Například včerejší večer. Přitažlivost je silná. Jen mi neříkejte, že jste to necítila. Byla jste na pokraji citového zhroucení. A já jsem vám málem přidal další problém a nemyslím si, že byste s ním zápolila lehce.“

„Já... nevím.“ Hryzla se do rtů. „Ale neudělal jste to.“

„Ne. Neudělal. A když jsem se vrátil do svého pokoje, trpce jsem toho litoval. Sakra, řekl jsem si. Co chceš dokázat, Staniale? Bylo to tam, a tys odtamtud odešel a už to možná nikdy nebude tak jednoduchý.“

„Ale já ne...“

„Nejsem zrovna milej člověk, Barbaro. Namísto toho, abych vám pomáhal, vás zarmucuju. Ale nechtěl bych nic navíc. Žádný citový pouta. Žádný normální závazky. Jen ten prazákladní, nejstarší pud. Brnknout do klobouku a odejít. Díky vám, madam.“

Zmučeně na něj zírala a potom potichu řekla: „Možná... možná nejsem více hodna.“

„Jste hodna o mnoho víc... proto jsem odešel.“

Sklopila zrak a vypadala přímo pokorně a prosebně, jak tam tak seděla, ve zvláštním oranžovém slunečním světle se jí na jemném povrchu kolen a stehů třeptily kapičky vody.

„Za moc nestojím,“ řekla.

„Nebud'te blázen!“ rozčílil se.

Mlčky se na něj dívala a přikývla, jako by souhlasila s nějakým vnitřním tvrzením. „Přitažlivost, to ano. To jsem cítila. Ale to znamená mnoho. No, asi je to jediné východisko, co lidem zbylo. To mi lichotí, Paule. Je od vás pěkné, že mě chcete. Potřebuju teď takovéhle ubezpečení. Dlouho jsem se cítila jako šlapka. Nelíbím se sama sobě.“

„Mně se líbíte.“

„Přesně to jsem chtěla slyšet. I vy se mi líbíte. A to by mělo stačit. Měla bych teď asi říct, dobře, půjdem na věc. Komu na světě by na tom záleželo? Ale já nedovedu být tak... chladnokrevná.“

„To já od vás ani nechci. Bože, Barbaro, já jsem jen...“

Zasmála se a odvrátila se. „Vy se nechcete nijak zaplést a já se asi nemohu bez toho obejít. Rozumové vysvětlení? To potřebuji? To je ubohé. Jako kuplířský obchod, ale možná ne tak úplně čestný. No, nebud'te takový pesimista, drahý Paule. Možná, až bude po tom všem, namluvím si, že by to bylo pěkné dramatické gesto, dojemné sbohem.“

„Proč jste na sebe tak zlá?“

Zasmála se mu přímo do obličeje. „Protože jsem obyčejná protivná ženská. Teď klidně sed'te a nechte mě, ať se mi to trochu rozleží.“ Narazila si čepici a tak rychle vlezla do vody, až to působilo jako únik. Plavala rychle, vznášela se na hladině, tempa dělala s naléhavostí. Na východě viděl blesky, klikatě se prodíraly přes černou oblohu plnou bouřkových mračen.

Když vyšla z vody, prudce oddychovala. Napůl se svalila na židli, zvrátila hlavu a zavřela oči. Tělo pevně obtažené žlutými plavkami se zdvihalo a klesalo v rychlém rytmu dýchání.

„Nyní...“ oddychovala, „mi řekněte... zda jste zjistil... něco nového.“

„Myslím, že vím, kdo ji zabil.“

Strnula, vyvalila oči a na okamžik zatajila dech. Než jí všechno vyličil, své domněnky, dohady a podezření, měla dost času na to, aby se vydýchala. Seděla v předklonu, lokty na kolenou, hlavu na stranu, dívala se na něj jako v hypnóze.

„I toho muže?“

„Nevím. Asi ano.“

„Ale ne pro peníze.“

„Myslím, že peníze sebrala. Ale asi nebyly to hlavní. Ona si myslí... že bylo správné ji zabít. A musela zabít Guse Gabla, protože ji podezíral. Je dost chytrá.“

„Paule, ale co teď podnikneme?“

„Pitva zamotá šerifovi Walmovi hlavu. Nemám nic určitýho, o co bych se opřel. Doktor Nile připouští, že je to možný, dokonce pravděpodobný, ale nedomnívám se, že místní, co ji znaj, by byli schopný ji podezírat. Je to takový... přerostlý, veselý, zdravý dítě. Ani Sam Kimber tomu nemůže uvěřit. Nevím, co teď udělám. Půjdu po penězích. Pokusím se nastražit past. Nevím přesně. Je nebezpečná. Víím, že když ji zase uvidím, začnu o tom pochybovat. A to ji dělá mimořádně nebezpečnou.“

„Ze sestřiných dopisů je cítit, že měla z Angie Powellové podivný pocit. Cítila se s ní nesvá.“

„I já mám ten pocit.“

Barbara se zamračila a zeptala se: „Pan Kimber by chtěl zůstat čistý, že ano?“

„Jak to myslíte?“

„Dokázal by jí lhát, jen aby se o tom přesvědčil, že ano? Když zabil moji sestru, protože s ním měla poměr, co by udělala, kdyby jí řekl, že tu zůstanu a budu s ním žít?“

„Barbaro, nemůžu vás vystavit takovému riziku.“

„Proč by to bylo riziko? Lu a ten pan Gable nemohli tušit, že je zabije. Já víím, že se o to může pokusit.“

„Nelíbí se mi to.“

„Ale vy byste tady byl právě proto, že se o to pokusí, a mohl byste jí to překazit. Kromě toho, co když jí nikdy nebudete moct nic dokázat? Co jiného se dá udělat?“

„Raděj bych se přihlásil jako další oběť já.“

„Jak? Lucille i pan Gable byli přátelé Sama Kimbera. Vy nejste. Proč by se měla starat o to, co uděláte vy?“

„Stále se mi to nelíbí.“

„Paule, slíbil jste mi, že mi dovolíte, abych vám pomáhala.“

„Nemyslel jsem takhle.“

„Nezkusíte si o tom promluvit s panem Kimberem?“

„Musím si to rozmyslet, Barbaro.“

Náhle si uvědomili vzdálený hukot. Pozorovali, jak se k nim od východu valí neprostupná vodní stěna. Zaběhli pod slaměný trojstěnný přístřešek. Na zem již dopadaly první velké kapky. Zdvihl se vítr, bičoval je déšť a zatlačil je do kouta k naskládaným stolkům a haldě rohoží. V mžiku byla zima, tma, těžké proudy vody a sláma nad jejich hlavami je odřízly od světa.

„Bude-li souhlasit, a když mi dáte slib, že uděláte přesně to, co vám řeknu.“

„Slibuji.“

„Nechci, aby vám ublížila.“

„Budu velice opatrná, Paule. Skutečně velice opatrná.“

11

Stanial a Barbara Larrimorová dorazili k budově Kimberovy firmy v půl osmé ráno, a jak jim Kimber slíbil, soukromý vchod byl otevřený. Stanial zaparkoval o blok dále pro případ, že by Angie Powellová uviděla jeho auto. Kimber říkal, že je často v kanceláři již před osmou.

Kimber je přivítal v bačkorách a ve flanelovém županu. „Dobrý ráno,“ pozdravil. „Nemůžu si pomoci, ale cítím se jako blázen. Co podle vás udělá? Vytáhne kudlu?“

„Podle mýho bude postupovat stejně jako před tím. Myslím, že si dala s Gusem rande. Domnívám se, že měla schůzku s Lucille,“ řekl Paul. „Možná si dá víc majzla a bude opatrnější, ale pravděpodobně bude postupovat obdobně. Barbara počká, kdekoliv ona určí, a já budu nablízku, abych ji ochránil.“

Sam měl zarudlé oči, vypadal pohuble a unaveně. „Vypadáte, jako byste si byl tutově jistej. Svou teorii stavíte na písku.“

„Ne úplně.“

„V rukách nemáte skoro nic a vy to víte. Ale stejně, jako vy toužíte dokázat, že někoho zabila, já toužím, abychom ji vyškrtili ze seznamu. Takže pojďme na to. Ale přísahám, že se budu cejtit trapně.“

„Myslíte si, že mně to působí radost?“ zeptala se Barbara jedovatě.

Sam se na ni usmál. „Lu se taky vždycky ozvala.“

„Kam mám jít... abych se připravila?“ zeptala se.

„Támhle těma dveřma. To je pokoj pro hosty, slečno Barbaro.“

Když odešla, Sam se zeptal: „Kde by bylo nejlepší zinscenovat naše malé představení?“

„V obejváku? Je tam místo, odkud bych ji mohl pozorovat?“

„Šatník by vyhovoval. A raděj přinesu trochu ledu a láhev. I pití je nemravný.“

Barbara vyšla z pokoje pro hosty. Rozcuchala si vlasy a rty si namažovala rtěnkou. Pod županem měla noční košilku s volánky. Byla bosá. Vypadala blazeovaně a frivolně. „Ujde to?“

Sam Kimber obdivně potřásl hlavou: „Děvče, vypadáte, jako bychom tu bydleli týden a přitom nevystřčili ani nos.“

Barbara se schoulila do rohu koženého gauče. Sam Kimber se nervózně procházel. Paul našel zpoza dveří šatníku přesný úhel, odkud měl přehled, ale nemohl být odhalen.

Dvacet minut po osmé Sam naslouchal u dveří a pak se obrátil. Napil se ze sklenice. „To je ona. Nikdo neumí psát na stroji takovým tempem. Zvedněte sklenici, slečno Barbaro. Jedeme na ostro.“

Jen co se Paul ukryl, Sam otevřel spojovací dveře mezi bytem a přední kanceláří a řekl srdečně: „Dobré ráno, Angie. Pojďte sem na

chvíli.“ Paul pozoroval, jak dívka vchází s úsměvem a viděl, jak ten úsměv najednou zamrzl.

„Angie, to je Barbara Larrimorová, Lucillina mladší sestra, a chci, abyste se vy dvě seznámily.“

„Těší mě,“ řekla Barbara suchým chraptivým hlasem. Angie Powellová přikývla. Stála v pozoru, poslušná, čekající. „Barbie mě teď bude častěji navštěvovat a přespávat tady, budete ji potkávat, Angie. Chtěl jsem vám jen říct, cokoliv bude slečna Larrimorová potřebovat nebo projeví nějaký přání, a já tady nebudu, stačí, aby vám to řekla, a je to jako kdybych ten příkaz vydal já.“

„Zase mám prázdnou sklenku, drahý,“ řekla Barbara.

„Rozuměla jste, Angie?“ zeptal se Sam.

„Ano, pane Same,“ odpověděla potichu.

„Srdíčko, potřebuješ od ní něco hned teď?“ obrátil se Sam na Barbaru.

„Když na něco přijdu, drahoušku, dám jí vědět. Nashledanou později, Angie.“

„Je to všechno, pane Same?“

„Zatím. Možná se kapánek opozdím. Možná nepřijdu vůbec.“

Angie se zatvářila jako voják a vyšla s vysoko zdviženou hlavou. Dveře se potichu s šustotem zavřely a zámek zaklapl. Stanial vyšel ze skryše. Všichni tři se na sebe podívali, zjevně celí nesví.

„Paule, ani jednou se na mě nepodívala. Dívala se skrz, ale ne na mě. Paule, jste si... skutečně jistý? Vypadá tak... mile a slušně.“

„Sklapla jak kudla,“ řekl Sam smutně. „Dost ji to zranilo, to jste mohli pozorovat. Jako bych ji dloubal nožem. Víte, Paule, až i vy přijdete na to, že to je všechno hloupost, řeknu Angie, jak a proč jsme tohle ztropili. Ona to pochopí. Je to šikovné, chytré děvče.“

Barbara beze slova vyšla z pokoje. Jen co odešla, Stanial řekl: „I vy se mějte trochu na pozoru, Same.“

„To myslíte vážně?“

„Vy jste hříšník. Možná jste právě ztratil imunitu.“

Sam si sedl. „Mám pocit, že jsem ztratil všechno na světě. Co uděláte teďka? Budeme jen čekat?“

„Jestli je tak nevyrovnaná, jak předpokládám, nebudeme muset čekat dlouho.“

„Víš, kde Barbara bydlí. Včera jsem jí to řekl.“

„Budu u ní.“

„Vypadá jako hodné děvče. Zajímáte ji, Paule.“

„Líbí se mi.“

„Jestli je jen trošku jako Lu, máte stodesetiprocentní ženu.“

„Zatím mám jen klientku, Same.“

Barbara vyšla v normálních šatech, v ruce tašku s noční košilí a županem. Udělala grimasu a řekla: „Cítíla jsem se jak děvka.“ Zakroutila hlavou: „To děvče vypadá tak mile.“

„Ale působí jako silnej magnet. Všechny střenky kompasů v okolí ukazují přesně jejím směrem. To musí bejt víc než shoda okolností.“

„Jednou jsem v Miami poznal jednoho muže, vypadal jako kněz,“ ozval se Sam. „Sněhobílý vlasy, takový jste ještě neviděli. Svatoušek. Nepil, nekouřil, nešoustal. Vždycky pěkně oblečený. Doopravdy tiचेj. Slušně vyšel z důchodců, prodával jim imaginární pozemky na hroby na desetiakrovým močálu, kterej vlastnil.“

Ještě chvilku si roztržitě povídali o ničem a potom Paul zavezl Barbaru zpět do motelu. Přestěhoval se poblíž Barbařina pokoje, na šestku. Šel s ní do jejího pokoje. Za chvíli Barbara řekla: „To děvče zcela vědomě způsobilo, že jsem se cítila tak hrozně mizerně.“

„Vypadala jste mizerně.“

„Možná je to můj dosud neodhalený talent.“

„Jsem zvědavěj, jak a kdy se nám ozve.“

„Nemyslím si, že se ozve. Jestli je taková, jak jste řekl, nebude tak hloupá, aby vám na to naletěla. Řekl jste jí, že ji podezříváte. Dlouho nic nebude riskovat.“

„Pokud si sebou není příliš jistá. Proč by neměla být? Zatím jí všechno vyšlo. Takoví lidi mají pocit neporazitelnosti.“

„Takoví?“

„Tak nevyrovnaní. Slyší hlasy. Poslouchají rozkazy. Dostane instrukce, co má s váma provést. Za chvíli zajde Sam do kanceláře a prohodí, že jste se vrátila do motelu. Začne šrotit. Něco vymyslí. A potom se ozve. A bude to věrohodné.“

„Paule, vypadá to, že jste si úplně jistý.“

„U Guse neztratila ani vteřinu.“

„Takže jen čekáte?“

„S trpělivostí poldy nebo zloděje.“

„Jak dlouho?“

„Když bude třeba, do zítřejší půlnoci.“

„A co potom?“

„Pak vymyslím něco, jak ji postrčit, přinutit, aby udělala další tah.“

12

V půl jedenácté vešla Angie Powellová pomalu do Samovy pracovny, zavřela za sebou dveře, přišla ke stolu, sedla si na židli a strnule a tupě hleděla na Sama.

„Něco není v pořádku?“ zeptal se.

„Nic není v pořádku, pane Same.“

„Jak to myslíte?“

Zavřela oči, zhluboka si vzdychla a hřbetem ruky si odhrnula vlasy za uši. „Už pro vás jednoduše nemohu pracovat.“

„Proč ne?“

„Už máte další ženu, mladší než tu předcházející, a ta ještě ani nevychladla v hrobě. A nyní se to už nedá žádným způsobem omluvit.“

„A co s tím máte vy?“

Smutně se na něj dívala. „Už je toho víc, než unesu, pane Same. Hromadí se ta. Člověk si myslí, že je teď všechno jednodušší, a najednou je toho ještě víc. Byl jste ke mně hodný. Ale musím od vás odejít dřív, než vás budu muset potrestat.“

Až po chvíli na něm bylo vidět, že si naplno uvědomil smysl toho, co řekla.

„Angie, děvče, vy jste... potrestala Lucille?“

„Lucille i Guse. Oba.“

„Ale proč?“ zašeptal.

Podívala se na něj trochu překvapeně. „Vždyť byli celí zčernalí hříchem. Ona vás svedla na hříšnou cestu. A Gus byl lhář a smilník. Vás jsem pokládala jen za slabocha, pane Same. Ne za zkaženého. Okrádat vládu a být připravený na útěk s nakradenými penězi, abyste se nemusel vzdát té ženy. A oni mi řekli, že vás zachráním, když odstraním z vaší cesty pokušení, když odstraním tu ženu a ty peníze.“

„Řekli vám.“

„Označili mi je,“ prohlásila se zvláštní hrdostí.

„Angie, Angie. Bože můj, vůbec nechápu, co jste udělala.“

„Dnes ráno jsem se na vás dívala a znovu jsem viděla obličej hříšníka, ale jelikož jste ke mně byl hodný, musím od vás jít pryč, než mi přikážou, abych vás potrestala.“

„Ale budou vás muset... dát tam, kde nebudete moct lidem ubližovat.“

Znovu si vzdychla. „Jestli nebude vyhnutí!“

„Chcete jít teď se mnou a povyprávět před Harveyem Walmem o Lucille a Gusovi?“

„Je mi to jedno. Dnes ráno mi je skoro všechno jedno, pane Same. Ale podle mne byste měl dostat zpět ty peníze.“

„Kde jsou?“

„V rybníku u vaší chaty. Dala jsem je do kanystru a hodila do vody. Mohu vám to místo ukázat. Stanial, ten uhodl, že trestám lidi. Věděla jsem to, sotva jsem se na něj podívala. Jestliže by tam mohl přijít za námi, dala bych vám ty peníze a oběma bych vám pověděla, jak to všechno bylo. Nemám velkou chuť povídat si s Harveyem Walmem. Pane Same, kdybych to řekla vám a panu Stanialovi, mohli byste to potom říct Harveyovi?“

„Ano. Angie, víte, co jste udělala? Věděla jste, že se chci oženit s Lucille?“

„Zapáchal by ten hřích pak méně? Co kdybyste rovnou zavolal tomu panu Stanialovi, ať tam přijde za námi. Utajila bych to před kým-koli, ale před ním ne.“

„Mohu zavolat Harveyovi, aby přišel za námi?“

„Později. Abych měla dost času vám to vyprávět.“

Když zdvíhal sluchátko, všiml si, že má vlhkou dlaň. Zavolal Stanilovi na pokoj. Zdvihl telefon na šesté zazvonění.

„Tady je Sam.“

„Slyšel jsem zvonit telefon od vedle.“

„Je... je po všem.“

„Máte zvláštní hlas.“

„Cítím se divně. Chce nám to celé vyprávět. Na mý chatě. Peníze hodila do rybníka. Odtud je to asi čtyřicet minut. Pojedete po státní silnici dvacet devět a je to třetí polní cesta vpravo za Garner Corners. Značená soukromá cesta. Tam se s váma setkáme.“

„Řekněte mu, že za hodinu,“ dodala Angie.

„Za hodinu. Najdete to?“

„Barbaru nechám tady.“

„Šerif přijede za náma, Paule.“

„Jen tak... jen tak za váma přišla a vysypala to?“

„Jen tak. Nashle tam.“

Sam zavěsil. Podíval se na Angie. Seděla krotce, ruce v klíně. „Oni vám nic neudělali, Angie. Ani jeden.“

„To nebyla osobní záležitost,“ vysvětlovala. Zívla. „Když o tom začínám mluvit, ustavičně zívám. Pane Same, dřív než zavoláte Harveyovi, nechte vědět, kam jsem dala zbylé bankovky, co se nevešly do toho kanystru?“

„Kde jsou?“

Rukou máchla přes rameno. „Schovala jsem je ve vašem bytě. Nikdy je nenajdete, pokud vám to neukážu.“

Sam vstal a pomyslel si, že tomu uvěří, až když bude držet nějaké peníze v dlani. Pak možná pochopí celou tu hrůzu.

I Angie vstala a řekla mu: „Prosím vás, chovejte se jako obyčejně, když půjdete kolem paní Nimmitsové. Brzy se o tom dozví. Myslím, že bychom mohli jet vaším výtahem. Harveyovi můžete zavolat z bytu.“

Přikývl. Musel se z toho vzpamatovat. Angie se zastavila u svého stolu a vzala si slaměnou kabelku. Sam jí podržel dveře, a když vcházeli do bytu, s hrůzou si uvědomil, že se Angie jako pokaždé zářivě usmála na paní Nimmitsovou.

Dveře se zavřely. „Tak teda kde jsou? Už se můžete přestat křenit.“

„V koupelně. Prosím, pane Same, nebuďte ke mně hrubý.“

Vešli do koupelny. Sklouzl pohledem po oslepujících bílých kachličkách. „Tady se nedají peníze nikam schovat,“ prohlásil.

„Ale dají. Strčila jsem je za ten panel tam nahoře.“ Ukázala prostor nad širokou vykachličkovanou policí. Sam stál vedle ní.

„Za panel?“ podivil se.

Rychle ukročila dozadu, slaměnou kabelku držela za jeden konec a uhodila ho ze strany do spánku. Kabelku zatížila plochým ocelovým závažím, které před tím vyndala z plátěné kapsy na pomůcky pro potápění, závaží sloužilo k tomu, aby se mohla rychle dostat dolů. Kolem deváté sešla k autu, otevřela kufr, vyndala závaží a přemístila je do kabelky. Sam Kimber se zamotal a klesl na zem. Znovu ho udeřila, důkladněji a přesněji. Natáhl se na podlahu. Kabelku odložila na polici, obešla ho a otočila naplno oba kohoutky v obrovské hluboké vaně. Voda se s hukotem valila. Angie se sklonila k Samovi, sáhla mu do pravé kapsy a vyndala klíče. Dala je do kabelky. Narovнала se. Ústa měla odměřeně, nesouhlasně zavřená. Pan Sam byl na svoji koupelnu velice hrdý. Mnohokrát vtipkoval o více než dvoumetrové vaně a sprchovém koutu, který by stačil třem čtyřem lidem. Byla přesvědčená, že se zde jistě odehrávaly orgie přesahující její představivost. Pan Sam ležel obličejem dolů na barevné rohoži a vypadal jako spáč. Vypadal mladší a nevinný. Pocítila lítost a smutek, ale věděla, že pro něj je už příliš pozdě, příliš pozdě na to, aby změnila své rozhodnutí. Seznam je dlouhý a ještě musí vykonat mnoho práce.

Za chvíli byla vana téměř plná. Zastavila vodu, stála v parném tichu a pocítila první nájezd pomalé pulsující rozkoše, ty záchvěvy červenohnědé kobyly, které zahnały přísné pocity Panny Orleánské. Postavila se rozkročmo nad Sama, chytila ho v podpaží a hlavou dopředu ho přehodila přes hranatý okraj vany. Klekla si na rohož a postrčila tělo dovnitř obličejem dolů. Pravou rukou se mu pevně, ale téměř něžně dotkla týla a hluboko mu ponořila hlavu. Cítila, jak jí po prstech lechtivě běhají vystupující bublinky vzduchu. Myslela, že to nebude trvat tak dlouho, jako u ostatních, ale najednou sebou začal tak házet v prudkých křečích, že ho jen s vypětím sil udržela pod hladinou. Tehdy ji zaplavila vlna horoucího tranzu a odnesla ji do dále. Pomalu přicházela k sobě, dýchání se prohlubovalo, postupně opadávala horkost a ona si uvědomila, že pan Sam se už dlouho nehýbá. Pustila ho a vstala. Nohy se jí podlamovaly a byla trochu omámená. Ruku si utřela do

ručníku. Podívala se dolů. Trochu se hýbal, jak se voda ještě vlnila. Pozorovala hladinu, dokud se neutišila.

Vzala kabelku, pozhasínala světla a vyšla z koupelny. Chvilku tiše seděla v obýváku se zavřenýma očima, dokud se opět necítila silná. Potom vstala, otevřela spojovací dveře a s úsměvem vstoupila do přední kanceláře. Přidržela dveře, obrátila se a zavolala: „Samozřejmě, že jí to povím, pane Same.“ Přišla ke stolu paní Nimmitsové a řekla: „Pan Sam se necítí dobře a zřejmě si schrupne. Nechce, aby ho kdokoli rušil. Mám mu teď zajet na chatu pro nějaké písemnosti, co si tam nechal, takže vy budete hlídat pevnost, že ano?“

„Samozřejmě, Angie.“

„Jenom abyste věděla, беру si jeho vůz.“

„Dobrá, Angie.“

Angie sjela veřejným výtahem do přízemí a šla dozadu k parkovišti. Vzala z kabelky Samovy klíče a přirazila jeho velkého běžového chryslera těsně ke své renaultce. Otevřela kufr, vyndala plátěnou tašku a přeložila ji do chryslera. V tašce byly plavky, ploutve, dvě masky, výstroj, opasek na potápění a rezervní regulátor.

Cestou z města se zastavila ve Scottyho potřebách pro námořníky a koupila dvojitou nádrž.

„Dostala jsi den volna a nádavkem k tomu šéfův vůz?“ zeptal se Scotty.

„Celý den asi ne. Co je s regulátorem?“

„Vyčistil jsem ho, nastavil a zkontroloval, jestli fachá. Zadarmiko. Naplnění těch dvou nádrží jsem ti připsal na účet. Ukaž, pomůžu ti s tím. Teda Angie, ty to neseš, jako by to byla kabelka. S kým se jdeš potápět?“

„Sama samičká, Scotty.“

„Ale vždyť dobře víš, že je to nebezpečné.“

„Dávám si dobrý pozor, Scotty, doopravdy.“

„Podívej se, Angie. Dneska tu chcíp pes. Zavřu krám a jdu s tebou. Za minutku jsem hotovej.“

„Děkuji, ne,“ řekla Angie a odstartovala, pneumatiky proklouzly na štěrku, a když si to namířila na dálnici, zamávala mu.

Řídila velké auto tak rychle, jak jen si troufala. U chaty vystoupila z vozu, otevřela bránu a nechala ji otevřenou. Projela kolem hektarového lesíku bílých sosen, přijela k domu, objela ho a zaparkovala u Sa-

mová desetiakrového rybníka. Hladina byla tak vysoko, že pod úzkým, větrem ošlehaným můstkem nebylo ani třicet centimetrů volného prostoru. Pečlivě vyndala potřebné věci, svlékla se a natáhla si vybledlé modré plavky. Kolem pištěli moskyti. Šaty a zbývající výstroj starostlivě uložila do tašky s nářadím a hodila to všechno do auta. K nádržím připevnila popruhy, nandala si je na ramena a zapnula spony. Pásek se závažím si připevnila kolem pasu na řemen postroje, řemínky ploutví zacvakla u kotníků, zdvihla masku, kolísavě přešla na konec úzkého mola a těžkopádně se posadila. Nádrže tupě bouchly o desky. Naplivala do masky, ponořila ji a kroužila s ní ve vodě, dokud nebyla čistá. Nasadila si ji, nastavila regulátor, zakousla se do náustku, obrátila se zády k vodě a překulila se do rybníka. Pod vodou se obrátila, protáhla se a zorientovala. Voda nebyla tak kalná, jak očekávala. Uprostřed, kde mohla být průměrná hloubka asi čtyři metry, byla ještě dost dobrá viditelnost. Na konci můstku byla hloubka asi dvoumetrová.

Když všechno probádala, ukryla se pod můstek. Bylo tam šero. Našla si místo, kde se mohla opřít ploutvemi o měkké bahnité dno a voda jí sahala sotva po ramena. Masku si shrnula na čelo a vyndala náustek z pusy. Držela se příčné podpěry a opírala se o ni.

Jak tam tak klidně, trpělivě čekala, rozebírala možnosti, co by se dalo dělat s Lucillinou sestrou, až vyřídí Staniala. V hlubokém nočním tichu by mohla vynést pana Sama dolů soukromým východem do jeho auta s tím kufrem, co měl stále v pohotovosti. A Lucillina sestra by přijela, kdyby si myslela, že je to jeho přání. Mohla by ji zavřít do kufru auta dohromady se Samem, živou nebo mrtvou, na tom nezáleží, a v jezeře Larra jsou tři dostatečně hluboká místa, do jejichž blízkosti se dá přijet vozem. Vždyť pan Sam chtěl jet na výlet s nějakou ženou.

Pět minut poté, co Stanial opustil motel, se Barbara rozhodla, že jeho příkazy neposlechne. Připadalo jí nemohoucí jen tak sedět v motelu, když je řešení případu na spadnutí a má se všechno rozhodnout. Sedět, čekat a přemýšlet, dveře zamčené jako před spaním, s přísným zákazem komukoli otevřít.

Vytočila číslo šerifa Walma. „Tady je Barbara Larrimorová,“ řekla. „Šerife, jsem tak ráda, že jsem vás zastihla.“

„Prosím?“

„Zaměstnala jsem jistého pana Paula Staniala, aby...“

„Ano, vím o tom, slečno Larrimorová. Myslím si, že jestli míníte tímhle způsobem vyhazovat peníze...“

„Šerife, přemýšlela jsem, zda bychom tam nemohli jet spolu.“

„Kam, slečno Larrimorová?“

„Přece na to místo v lese, co vlastní pan Kimber.“

„Na Samovu chatu? A proč bychom tam měli jet?“

„Pan Kimber se s vámi ještě nespojil? Asi před půl hodinou volal panu Stanialovi. Měl pak volat vám, abyste tam přijel. Angela Powellová se přiznala, že zavraždila moji sestru. A pana Gabla. V rybníku něco ukryla a jedou tam s panem Kimberem, aby mu ukázala, kde to je, a pan Stanial má přijet za nimi. Šerife! Šerife Walmo!“

„Tady jsem, slečno Larrimorová. Tady jsem a přemýšlím, zda nejste opilá.“

„Nejsem opilá. A začíná mě trápit, proč vám pan Kimber nezavolal. Pan Stanial si myslí, že slečna Powellová je... velice, velice nebezpečná fanatička.“

„Angie Powellová?“

„Prosím vás, přestaňte vzdychat a něco dělejte. Víím, že pan Stanial jel za nimi.“

„A Sam Kimber dal Stanialovi všechny ty... tyhle informace?“

„Samozřejmě!“

„Jaké je vaše telefonní číslo? Promluvíím si se Samem a zavolám vás zpět.“

Nervózně se procházela. Trvalo celou věčnost, než zazvonil telefon. „Slečno Larrimorová? Každou chvilku pro vás přijede můj člověk. Potom se zastavíte pro mne a pojedeme se přesvědčit, co se děje.“

„Pan Kimber nepotvrdil to, co jsem vám řekla?“

„Řeknu vám to v autě,“ zavrčel Walmo a položil. Barbara vyšla z pokoje a u recepce viděla policejní auto, z kterého právě vystupoval muž v uniformě. Pospíchala k němu, legitulovala se a nasedla.

Když zastavili u okresní budovy soudu, vyšel šerif Walmo a posadil se vedle ní na sedadlo.

„Furt po dvacet devítce, Pete,“ přikázal a zabouchl dveře. „Je to poněkud bláznivej případ, slečno Larrimorová.“

„Mluvil jste s panem Kimberem?“

„Mluvil jsem s paní Nimmitsovou ze Samovy kanceláře. Řekla, že Sam se necítí dobře a šel chrnět. A že Angie odjela před chvílí jeho autem. Slečno Larrimorová, takoví muži, jako je Stanial, se někdy dají případem unést a tváří se, že mají stopu, po který se vyplatí jít!“

„Paul k nim rozhodně nepatří!“

„Dokud je někdo nepřítlačí ke zdi a nemusí se stáhnout.“

„Doktor Nile řekl Paulu Stanialovi, že je dost možné, že to děvče je nebezpečné.“

„Stanial vám vyprávěl, že to řekl Nile. Což nemusí znamenat, že to Nile skutečně řekl, slečno.“

Naštvaně se k němu obrátila: „A to si pan Stanial vymyslel, že výsledky pitvy pana Gabla jsou podivné?“

Walmova velká tvář zbrunátněla. „Někdo tady zbytečně moc mluví.“

„Pokusil se někdo vyrušit Sama Kimbera a poprosit ho, aby potvrdil, co jsem vám řekla?“

Walmo zdvihl mikrofon z palubní desky. „Tady trojka, tady trojka. Slyšíš mě dobře, Henry? Přepínám.“

„Zřetelně a hlasitě, šéfe.“

„Henry, myslíš si, že Billy už mohl dorazit ke Kimberovi? Přepínám.“

„Právě teďka by tam měl bejt, šéfe.“

„Tak tam zavolej, chyt' Billyho a vyřid' mu, ať stůj co stůj vzbudí Sama, je mi jedno, jestli chrápe, a dej mi Sama na linku sem do vozu tak rychle, jak jen to bude možné. Přepínám.“

„Vyřídím to, šéfe.“

„To je vše, konec,“ řekl Walmo a zavěsil.

„Neměli bychom jet... rychleji?“ nadhodila Barbara.

„Když na to šlápnu, slečno, budeme hnedka mimo dosah tý všivácký předpotopní vysílačky. Tři roky žádám o lepší, ale okres mi rok co rok přiškrcuje rozpočet.“

Mlčky jeli ven z města po černé, úzké, hrbolaté státní silnici číslo dvacet devět.

„Volám trojku, volám trojku,“ ozval se tenoučký bzučivý hlásek. „Ještě mě slyšíte, šéfe?“

„Slyším tě, Henry. Přepínám.“

„Šéfe, Billy tam vtrhnul, ale Sama už nikdo neprobudí. Do pytle. Sam Kimber leží v šatech ve vaně obličejem ke dnu. Bude lepší, když se sem co nejdřív vrátíte, šéfe.“

Šerif beze slova zavěsil. „Šlápněte na to, ale pořádně, Pete,“ přikázal. Auto vyrazilo, až Barbaře poskočila hlava dozadu.

Paul Stanial viděl Kimberovo auto za domem u velkého rybníka, jel ve stopách jeho pneumatik a zaparkoval za ním. Vystoupil do ztichlé krajiny. Slyšel jasný zpěv skřivanů a z močálu vzdálené kuňkání žab. Ohnal se po komárovi a rozplácl ho na krku.

„Same!“ zakřičel. „Hej, Same!“

Žádná odpověď. Vrátil se k domu. Všechno se zdálo být pozavírané. Zabouchal pěstí na zadní dveře. Žádná odpověď. Vrátil se k rybníku, naklonil se do auta a dlouze troubil. Narovnal se, podíval se na hladinu a přemýšlel, co dál. K úzkému můstku byl přivázaný skif, ve kterém bylo plno vody. Podél břehu rostla vysoká tráva, ale voda vypadala čistě.

Ticho mu připadalo zlověstné. Měl pocit, že se Samovi Kimberovi něco stalo, možná leží někde v bahně na dně.

Vstoupil na úzký můstek. Na konci se zastavil a pozoroval hladinu rybníka. Malá rybka čiperně kroužila za potravou.

Obrátil se a vtom ho vystrašilo šplouchnutí vody těsně u můstku. Dřív než se stihl otočit a podívat se, co se děje, něco mu sevřelo kotníky a podrazilo nohy. Nemotorně se svalil, rameny a hlavou narazil na hranu mola. Napůl omráčený chňapl po prknech, ale minul. Pád do studené vody ho probral, kopnutím se pokusil uvolnit si nohy a plavat k můstku. Ale jak zabíral, cítil, že ho něco táhne doprostřed rybníka. Obrátil se a nad vodou uviděl potápěčskou masku, promočenou tmavozlatou hřívu, levandulové oči za brýlemi, zúžené a ostražitě. Držela mu kotníky jako v páce, pokusil se obrátit a chytit ji, ale uvolnila sevření. Ale v okamžiku, kdy od ní chtěl rychle odplavat, sevřela mu opět silně kotníky a začala ho tahat zpět.

Třikrát se za ní natáhl, třikrát povolila sevření a pokaždé dál a dál od můstku. Když ho naposled chytila za kotníky, stáhla ho pod hladinu. Pod vodou se obrátil a pokusil se ji chytit za zápěstí, ale znovu ho pustila. Vynořil se nad hladinu, nadechl se a v tom ho prudce stáhla

dolů. Najednou věděl, jak utopila Lucille Hansonovou a přitom na ní nezanechala ani stopu. Tenhle jednostranný boj mohl mít jen jeden konec. Vyčerpání, panika a smrt.

A tak když ho znovu pustila, vynořil se, zhluboka se nadechl, prudce se překulil a vrhl se po ní s maximální možnou silou. Něco zachytil a držel to, okraj nějaké látky, ale když po ní hmátnul druhou rukou, vytrhla se mu. S otevřenýma očima se na ni žlutým šerem namáhavě pokoušel dosáhnout, ale jen bezmocně pozoroval, jak se, mimo jeho dosah, úhořovitá a zlatohnědá, otáčí v půlkruhu, triumfální, ostražitá a nedotknutelná jako dravá ryba. S ploutvemi se pohybovala mnohem rychleji, než by mohl plavat on, i kdyby mu nepřekáželo oblečení. A když se prodíral ke světlu a vzduchu, zoufale si uvědomil, že jeho šance na přežití jsou asi tak stejně pravděpodobné jako dohoda se žralokem.

Stáhla ho dolů, dřív než se stihl nadechnout, a jen s velkou námahou vyškubl jednu nohu a naslepo po ní kopl, ale netrefil, cítil, jak obemkla prsty kolem jeho kotníku a znovu ho táhne dolů. Plíce se začaly křečovitě roztahovat v nedobrovolném pokusu vtáhnout vzduch a jen s posledním vypětím vůle udržel ústa zavřená. Věděl, že ho tahá hlouběji, a ještě jednou se obrátil, hmatal po jejím zápěstí. Dříve než se jí dotkl, pustila ho, ale když se narovnával, znovu ho popadla. Byli zoufale daleko od břehu. Otevřel ústa, z plic mu vyrazil vzduch a do útrob se začala valit žlutohnědá voda. Vzápětí ho začal unášet malátný sen, ve kterém se pnul vzhůru žebřík, příčle byly ze žlutých saténových pruhů, v umně odstupňovaných světlejších odstínech směrem k hladině, mohl po nich vystoupat vodnatými údy.

Cítil, že se ztrácí, jako když dohasíná světlo, a vzdáleně si uvědomoval, jak mu do zad zarývá tvrdé prsty. Silnýma hladkýma nohama obemkla jeho ochabující bezvládné nohy. Nejasně ji viděl ve žlutém světle, fascinovalo ho, když pozoroval, jak se zaklání, tvář má podivně divokou, drží ho a opírá se o něj boky v příšerné a vražedné parodii milostného aktu. A věděl, že ho nechá zde ve žlutém světle a pak půjde za Barbarou. Ruce měl volné. Zdvihl pravou ruku před obličej. Obrátil ji hranou tak, aby lehce klouzala vodou k jejímu hrdlu a vši silou sekl po jejím zakloněném krku. V jeho snu ji něco unášelo pryč, klesala, otáčela se, vyrazil z ní příval bublin. Dotkla se jeho malátné nohy, on ji skrčil a odrazil se. Náhle ho začal zahalovat černající svět,

zvracel litry vody, dusil se, lapal po vzduchu, třepal se v rostoucí bolesti a panice a nechtěl, aby byl vyhnán ze žlutého snu. Kašlal, zacpával si ústa a dusil se, ale obloha se vyjasňovala a na vzdáleném konci světa uviděl molo a napůl osleplý k němu začal plavat, kašlal a zvracel, pud sebezáchovy ho poháněl vpřed.

Křečovitě vyrazila nad hladinu sotva metr od něj, prskala a házela sebou jako velká poraněná ryba. Přestala se zmítat a otočila se k němu. Byla bez masky. Její tvář byla nelidská, zbavená rozumu a citu. Zahlédl, jak se opět zakousla do náustku. Vrhla se na něj, chytila ho za zápěstí a stáhla pod hladinu. Udeřil ji pěstí, zachytil se popruhu a přitáhl ji k sobě. V průzračnější vodě těsně pod povrchem ji viděl zřetelněji, odhalené poprsí v roztržených plavkách, viděl dýchací trubici a vytrhl ji z jejích úst. Opět se vynořili, propletení a kmitající, a pak ho stáhla dolů do temnoty...

Měl nutkání dávit, kašlal a crčela z něj voda na nehoblovaná prkna a pokoušel se jim říct, aby už přestali. Ale železný tlak mu dál v pravidelných intervalech drtil hrudník. Opět se rozkašlal, natáhl se a zachytil se okraje šedého prkna a pokusil se vymanit z dosahu tlaku; který ho zraňoval. A tehdy to přestalo. Zavzdychal a překulil se na bok. Otevřel oči a hleděl do Barbařiny rozmazané, vystrašené tváře. Zrcadlil se v ní zájem a obavy. Pohládila ho. Řekla něco, rozeznal slovo drahý. Chtěl se posadit, bránili mu v tom, ale odstrčil je. Podíval se na Barbaru. „A jak jste zmokla tentokrát?“ zeptal se chraptivě.

Náhle vedle ní stál šerif Walmo a udiveně, zamračeně kroutil hlavou. „Viděla vás dva zmítat se ve vodě, když jsme zastavovali. Ještě jsem ani neotevřel dveře, když tohle děvče proletělo kolem mě jako raketa. Když jste se potopili, skočila z můstku za vámi. V životě jsem neviděl člověka, kterej by se ve vodě pohyboval tak hbitě. Přisahám-bohu, dělala takové vlny, že bylo slyšet, jak se třísť o břeh.“

„Jste v pořádku? Paule, jste v pořádku?“ zeptala se Barbara starostlivě.

Oklepal se jako mokrý pes. Měl slabou zimnici. „Chtěla mě utopit.“

„Ze zvyku,“ řekl Walmo. „Sama Kimbera taky utopila.“

„Tady?“ zeptal se Paul ochable.

„Ne. V tý jeho obrovský speciální vaně, na kterou byl tak pyšnej.“

„Kde je Angie?“

„Tam,“ ukázal Walmo.

Paul se pokusil vstát. Walmo a Barbara mu poskytli podporu. Když se napřímil, opět dostal záchvat křečovitého kašle. Podpírali ho. Po tváři mu stékaly slzy. Když si protřel oči, uviděl Angii Powellovou ležet na zemi, zápěstí měla připoutaná k mladému stromku. Výstroj ležela rozházená opodál. Měla ještě nazutou jednu ploutvi, spodní část roztržených modrých plavek a popruhy na nádrže. Prameny mokrých vlasů měla nalepené k obličejí. Viděl jedno oko. Dívalo se lhostejně skrze ně jako oko uvězněného zvířete.

Koutkem oka Paul zpozoroval pohyb, obrátil se a pozoroval, jak k ní přistupuje šerifův zástupce s příkrývkou v ruce.

Walmo zavrčel: „Pete, už mě to začíná unavovat, jak tu jen postáváš a zíráš na ni.“

Pete si odplivl a řekl: „Ale musíte uznat, že...“

„Ticho. To vám řeknu, Staniale, byla to pěkná makačka dostat ji na břeh.“

„Jak jste ji chytil?“

„S tímhle starým skifem jsme doveslovali na místo vaší rvačky. Dvakrát jsme ji museli majznout po hlavě, abychom ji mohli vytáhnout. Tou dobou vás už slečna Larrimorová dovlekla ke břehu. Pete vám dával umělý dejchání a já jsem právě sundával Angii dolů výstroj, když přišla k sobě, dvakrát mě kousla a chtěla utýct, ale přiběhl Pete a chytil ji. Ale i jeho pokousala a málem ho kopla do zubů, než jsme ji konečně srazili na zem.“

Pete se opatrně sehnul a chtěl ji zabalit do příkrývky, ale chňapla po něm jako zvíře. Bylo slyšet cvaknutí zubů, jak ho minula. Pete odskočil.

„Musíme se vrátit, Pete,“ řekl Walmo. „Vyndal jsi z auta ten obušek, tak ji znova t'ukni po hlavě.“

Pete zakýval vyztuženým koženým obuškem a bezmocně hleděl na děvče. Walmo si povzdychl a přišel k němu. Barbara se odvrátila. Walmo vzal obušek, sehnul se a praštil Angii docela jemně za ucho. Převrátila oči a svalila se na zem. Společně jí sňali pouta, zabalili ji do příkrývky, odnesli do zamřížované části policejního auta a připoutali ji k velké okrouhlé objímce.

Za pár minut směřovala kolona tří aut zpátky k městu. Walmo řídil Kimberovo auto, Pete policejní vůz. Barbara jela s Paulem. Stanial seděl vedle Barbary a měl zavřené oči. „Myslel jsem, že mě dostala.“

„I já... jsem si to myslela,“ řekla slabě.

„Čekala na mě pod přístavištěm. Podrazila mi nohy.“

„Strašné!“

„Plavala jste přímo k nám?“

„Neměla jsem čas nic vymýšlet. Skočila jsem do vody, našla jsem vás a tahala vás od ní pryč.“

„Jak?“

„Ani nevím. Pořád se nás pokoušela chytit. Musela jsem ji odrážet. Pak přijel člun. Vůbec mi nepřípadala jako člověk.“

„Ale je to člověk. Neměli ji praštit do hlavy.“

„Nemohli jsme jim v tom zabránit.“

„Nepokoušeli jsme se.“

„Hlavně já jsem se nechtěla pokoušet,“ řekla Barbara přísně a nemilosrdně.

Doktor Rufus Nile na ně čekal v nemocnici. Jen co podal Angele Powellové narkotika a určil nad ní dozor, vyšetřil Staniala, předepsal mu léky a přikázal mu, aby si šel lehnout do motelu.

„Dnes večer se tam zastavím a podívám se na vás. Musíme se vysříhat zápalu plic, nebo nějaké plicní infekce, Staniale. Dohlédněte na něj, slečno Larrimorová. Musíte dávat dobrý pozor, aby...“

„Doktore! Doktore Nile!“ zapištěla paní Powellová hlasem, který zaplnil chodbu před pohotovostí. Objemným tělem zatarasila dveře. „Co to tady slyším za nesmysly? Vymýšlejí si tu něco o Angii. Kde je moje holčička? Kdo ublížil mojí holčičce?“

Doktor Nile k ní neobvykle pomalu přikročil. „Kdo jí ublížil? Nikdo z nás jí neublížil, Mary. To tys jí ublížila, kdysi velice, velice dávno.“

Doktor Nile se zastavil v motelu o deváté večer. Vypadal velmi unaveně. Přisedl k posteli a zvolal: „Jaký zmatek! Jak odporný zmatek! Celé město o tom bude mluvit týdně. Celé měsíce. Ať je to jak chce, přinutil jsem ji k tomu, že vypovídala dost klidně. Ne rozumně. Jen klidně. Všechno si zapsali. Státní zástupce si prohlédne zápis a

přivede ještě někoho, aby zjistili, zda Angie vydrží soudní proces. Podle mě nikoli. Doufám, že to nebudou chtít dotáhnout do konce.“

„Co s ní bude?“ zeptala se Barbara.

„Nezodpovědná za své činy je dosti široký pojem. Zahrnuje haldu věcí. Pravděpodobně řeknou, že je to klasický případ čehosi, jen co vymyslí správné pojmenování. Ale hloupá ona opravdu není. Mělo to vypadat, jako že s vámi Sam utekl, slečno Larrimorová. A nikdo by nikdy nenašel Staniala ani jeho auto. Ne pět vražd. Pět trestů. Za hříchy.“

„Ale vy byste na to kápnul,“ řekl Paul.

„Možná, že by mi to došlo, a možná by odstranila i mě. Když se už jednou věnujete mordování hříšníků, musíte vyčistit celý svět. Co? A zbavila se tří, než ji štěstí opustilo. Walmo říká, že by to byli čtyři, kdybyste ho nebyla zburcovala.“

„Nebo pět,“ dodala Barbara. Zamračila se. „Měla bych ji nenávidět, ale nemohu. Případá mi to, jako kdyby Lucille zabil blesk.“

„Ona přišla první na řadu. Daly si schůzku, že si o něčem popovídají. Angie zaparkovala na dolní cestě, vyrazila ve svý potápěčský výstroji a čekala v hlubině, dokud si vaše sestra nepůjde zaplavat. Jednoduše ji stáhla pod hladinu. Pak plavala ke břehu, posbírala fídlátka, prošla lesem, sebrala klíč od jejího bytu a jela do města, zpátky do práce. Udělala to během polední pauzy. Ještě té noci sebrala ty peníze. Vylezla oknem, když její rodiče spali.“

„Kde jsou ty peníze?“

„Odnesla je do lesa a všechno spálila. Říká, že to byly peníze hříchu. Chudáka Guse Gabla drtila, až omdlel, pak mu vrazila ruku pod žebra, zastavila mu srdce, strčila ho do auta a vlezla oknem zpět do svého pokoje. Sama Kimbera klepla po hlavě kabelkou, ve které měla kus olova, a strčila ho do vany. Neustále opakuje, že plnila poslání, ke kterému byla vybrána.“ Nile si opět povzdychl. „Mohu předložit celou historii tohoto případu. Musela bojovat proti démonům ve svém nitru a odškodňovala se za to na lidech.“

„Jak se cítí teď?“

„Je klidná. Uvolněná. Neví, co bude dál, a moc se o to nestará. To děvče má milou, příjemnou povahu.“

„Každý ji má rád,“ řekl Stanial. „Každý má rád Angie.“

„Už jsou tu novináři z Miami a Jacksonvillu,“ řekl Nile.

„Musela jsem říct na recepci, že nebereme žádné telefonáty,“ řekla Barbara. „Nevím, co jim mám říct. Co mohu říct? Zavolala jsem tetě a mámě a řekla jsem jim to. Chtěly znát důvod. Žádný důvod neexistuje. Protože se zřítilo letadlo. Nebo auto dostalo smyk. Život je někdy velmi nevypočitatelný, nezáleží na tom, kdy a kde se něco stane. Jak se jen všemu vyhnout?“ Opět jí zeslábl hlas.

„Mám vám dát nějakou pilulku?“ zeptal se Nile.

Trošku se zachvěla a protáhla se. „Ne, děkuji, jsem v pořádku.“

Nile vyskočil. „Dobře. Číslo máte. Jestli se objeví teplota nebo dýchací obtíže, zavolejte. Co? Dobře.“

Stanialovi se v půlnočním snu zdálo, že je opět ve žluté hlubině a okolo něj plave oranžověhnědé děvče, ustavičně krouží kolem něho, nahé, bez výstroje, vlasy se jí divoce vznášejí, tvář má přísnou a vzdálenou, pohybuje se jako úhoř každým záběrem silných stehen, napíná dlouhé zádové svaly, při dýchání jí z otevřených rtů vystupují bublinky.

Probudil se a zaslechl ještě ozvěnu zvuku, který se z něj vydral ve spánku. Přes stínítko lampičky v protilehlém koutu pokoje visel ručník. Barbara vstala z křesla, přistoupila k němu a vnější stranu zápěstí mu přiložila na čelo.

„Je vám dobře?“ zašeptala.

„Jen se mi něco zdálo.“

„Dýchá se vám dobře?“

Dvakrát se zhluboka nadechl. „Ano. Nemusíte tu zůstat.“

„Raději zůstanu. Nezatěžuje mě to. Spěte, Paule.“

Vrátila se do křesla.

„Stále myslím na směšnou věc. Divnou věc,“ řekl.

„Ano?“

„Když už jsem byl přesvědčenější, že je konec, vešel do mě tak... hroznej vztek. Chtěl jsem jí říct: Ne teď! Ne, dokud jsem takovejhle.“

„Jaký, Paule?“

„Podvodník. Protože nedělám to, co bych měl dělat. Možná většina lidí na světě zažívá podobný pocit. Myslel jsem, že budu moci pokračovat ve své práci. Můžu. Ale je to podobná situace, jako by se námořník z povolání dal najmout jako kapitán výletní lodi. Příští

tejden budu možná vyšetřovat nějakou stížnost při autohavárii a zjišťovat, zda žalobce nosí na krku sádrovej obojek jen proto, aby vyždímal nějaký peníze, nebo jestli se opravdu zranil. Nevím. Prostě mi to přišlo hrozně nespravedlivý, zemřít, když nedělám to, co bych chtěl dělat.“

„Takže to změníte.“

„Asi... asi ano. Půjdu tam, kam patřím.“

„Díky Angie?“

„I tak by se to dalo říct.“

„Zkuste usnout, Paule.“

Když se opět probral, pokoj zalévalo bledé světlo. Barbara stála u okna a vypadala, jako by tam stála a hleděla ven odjakživa. Tentokrát ho neprobudil sen.

„Barbaro?“

Trhla sebou a rychle k němu přistoupila. Když se dotkla jeho čela, chytil ji za ruku a jemně přitáhl, takže se posadila na pelest.

„Ještě na něco jsem si vzpomněl,“ řekl. „Když jsem už pomalu ztrácel síly, vzpomněl jsem si na vás. A tak živě, že mě to přivedlo zpět k vědomí a udělal jsem poslední pokus.“

„Ano?“

„Takže asi tehdy mě to vzalo. Ať jsem chtěl nebo ne. Ale kdoví, jak je to s vámi. Rád bych to věděl.“

Její ruka dlouho spočívala v jeho dlani. Potom vzdychla, sklonila se k němu a přiložila rty na jeho ústa. Zatím co ho jemně líbala, hladil ji po dlouhé šíji. Ona se rozechvěle tiskla k jeho tělu, a pak se ponořila ještě hlouběji do toho sladkého polibku. Dotkla se ho obličejem, objala ho, opět se zachvěla a řekla: „Teď už víš, jak to se mnou je.“

„Barbaro, drahá, to není jen...“

Položila mu dlaň na rty. „Nechci uzavírat obchody. Nechci se dohadovat. Alespoň zatím ne.“ Znovu ho políbila a nahlas, divně, vítězo-slavně se zasmála: „Podívejme se, co jsem si to vytáhla na břeh! Cítíš se dobře?“

„Horečku nemám.“

„To musíme změnit,“ zašeptala. V bledém světle viděl, jak se postavila, pootočila se a začala se svlékat. Pohybovala se rozvážně, bez náznaku studu či vyzývavosti. Ve stříbrném světle měla trochu smutný výraz, rty naznačovaly jemný úsměv. Obrátila se, pokorně a váhavě

vykročila, ale pak se najednou rozběhla do jeho otevřené náruče – dokonalá, nádherná a odměňující bytost, vyžadující od něj teď a navěky jen úplné a dobrovolné odevzdání se.

S náhodou jako vysvětlením náhlé smrti mladé ženy se nespokojuje její sestra. Najímá soukromého detektiva a před tím stojí těžký úkol – vždyť náhlé utonutí nevzbudilo ani nejmenší podezření. Avšak dojde k dalšímu úmrtí, které také vypadá jako nešťastná náhoda...